221

விவேக போதினி

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."—— திருவள்ளுவர்

தொகுதி VI { பிரமாதீசஹு கார்த்திகைமீ =1913-ஹு டிஸம்பர்மீ { பகுதி 6

வேதாந்தத் திரட்டு

VEDANTIC SELECTIONS

1. தெய்வ வணக்கம்

பிரணவப் பொருளாம் பெருந்தகை ஐங்கரன்
சரண அத்புத மலர் தலைக்கணி வோமே. 1

ஈன்றளித் தழிக்கும் செய்கைக் கேதுவாம் அயனை மாலாய்
ஆன்ற ஈசனுமாய்த்தானே அனந்தமூர்த்தியுமாய் நிற்கும்
மூன்றமுத்தனுமாய் இன்பப் புணரியாதபனை நாளும்
தோன்றிய விமலபோத ஸ்வரூபத்தைப் பணிகின்றேனே. 2

(கைவல்யநவநீதம்)

ஒலிமுதற் புலன்களின்றி உரையிறந்துணர்வுக் கெட்டா
தலகில் பேரொளியாய் ஒன்றாய் அருவமாய் அமல மாகி
மலவுருகுணங் களோடு வண்ணமற்றறி விலாது
நிலைபெறு சிவமென்றேக நிற்பதேலிங் கமாமால். 3

(லிங்கபுராணம்)

மார்க்கண்டர்க்காக மறலிபட்ட பாட்டையுன்னில்
பார்க்கின் அன்பர்க்கு என்னபயம் காண் பராபரமே 4

(தாயுமானவர்)

கல்லாலின் புடையமர்ந்து நான்மறையாறங்க முதல் கற்ற கேள்வி, வல்லார்கள் நால்வருக்கும் வாக்கிறந்த பூரணமாய் மறைக்கப்பாலாய், எல்லாமாய் அல்லதுமாய் இருந்ததனை இருந்தபடி இருந்தும் காட்டிச், சொல்லாமற் சொன்னவரை நினையாமல் நினைந்து பவத்தொடக்கை வெல்வாம் 5

(திருவிளையாடல் புராணம்)

ஒன்றாகி யைந்தாய் ஐயைந்துருவாகி வருவாய்போற்றி
இன்றாகிச் சென்ற நாளாகி எதிர்நாளாய் எழுவாய் போற்றி
நன்றாகித் தீயதாகி நடுவாகி முடிவாய் மன்றுள்
நின்றாடும் பரமானந்த நிருத்தனே போற்றி போற்றி 6

(திருவிளையாடல் புராணம்)

பேசாவனு பூதியை யடியேன் பெற்றுப் பிழைக்கப் பேருளால், தேஜோ மயந்தந்தினி யொருகாற் சித்தத் திருளும் தீர்ப்பாயோ, பாசாடவியைக் கடந்த வன்பர் பற்றுமகண்டப் பரப்பான, வீசாபொதுவினடமாடு மிறைவாகுறை யாவின்னமுதே 7

(தாயுமானவர்)

ஏகமூர்த்தி, இருமூர்த்தி மூன்றுமூர்த்தி பல மூர்த்தியாகி ஐந்துபூதமாய் இரண்டுசுடராய் அருவாகி நாகமேறி நடுக்கடலுள் துயின்ற நாராயணனே, உன் ஆகமுற்றும் அகத்தடக்கி யாவியல்லல் மாய்த்ததே 8

(திருவாய்மொழி)

எந்த எந்த யோனி பேதம் எங்குமெங்கு முள்ளன
அந்த அந்தயோனி தோறும் ஆவியான தன்மையை
சிந்தையின்கண் ஒருகணத்தில்நிகழுமாறுதேவர்கோன்
மைந்தனுய்ந்திடப் புகன்றவள்ளல்தாள் வணங்குவாம்.

(வில்லிபாரதம்)

தந்தை தாயாவானும் சார்கதியிங்காவானும்
அந்த மிலா இன்பமக்காவானும்—எந்தமுயிர்
தானாகுவானும் சரணாகுவனும் அருள்
கோனாகுவானும் குரு 10

(தத்வராயர்)

விவேக போதினி

தொ.6.]பிரமாதீச ஸ்ரீ கார்த்திகைமீ [பகுதி.6.

மோக்ஷ ஸோபானம்

THE STEPS TO THE GOAL

(2) கர்மயோகம்

முன்னர் நான்கு யோகங்களைப்பற்றிப் பொதுவாகக் கூறியவைகளிலிருந்து நான்கு யோகங்களிலும் நான்கு யோக அம்சங்களும் இருந்தபோதிலும் ஒவ்வொரு அம்சம் ஒவ்வொன்றில் ஏற்றமாக இருக்கும் என்றும், அதனால் அதன் பெயரையே அந்த யோகத்திற்கு இடப்பட்டுள்ளது என்றும் விளங்கி இருக்கும். மேலும் இப்படி நால்வகைப்பட்ட ஸோபானம் அதிகாரிபேதத்திற்கு ஏற்ப ஒவ்வொருவரையும் கவர்ந்து ஸந்மார்க்கத்திற்குக் கொண்டு வந்து முடிவில் மோக்ஷம் சேர்க்க, கருணை நற்றாயான வேதம் ஏற்படுத்தியது என்றும் விளங்கியிருக்கும். இனி முறையே இந்த யோக லக்ஷணங்கள் விஷயங்கள் முதலியவைகளை இங்கு எடுத்து விஸ்தரிக்கத் தொடங்கி, முதலில் கர்மயோகத்தைப் பற்றி விசாரிக்கத் தொடங்குவோம்.

உலகில் பரிபாகிகள் இருவிதமாக இருப்பர்: உத்தமரென்றும் மத்யமர் என்றும் அவர்களுக்குப்பெயர். உத்தமர்கள் மனம் நன்றாக சுத்தப்பட்டு அசுத்தவாஸனைகளின் தடை மிகக்குறைந்திருக்கும்: உலக விஷயங்களில் ஒருவித துச்ச புத்தியும், அஸத்விஷயங்களில் மனம் செல்லாமையும், இவ்வுலகைவிட சிறந்த லோகாந்தரங்கள் நிலைகள் உண்டென்ற நம்பிக்கையும் அவர்கள் மனதில் மாறாது குடிகொண்டிருக்கும். இவர்களுக்கு நன்னடக்கைக் கோட்பாட்டின்படி நடப்பது சற்றேறக்குறைய இயற்கைபோலவே இருக்கும். மோக்ஷ இச்சை தீவரமாக இருக்கும். இவர்களுக்கு ராஜயோகமும் ஞானயோகமும் முக்கியமாக ஏற்பட்டுள்ள வழிகள். மத்யம அதிகாரிகளுக்கோ மனம் சுத்தப்பட்டிராது: மோக்ஷ இச்சை மாத்திரம் இருக்கும்: உலக விஷயங்களிலும் மனம் பாய்ந்தோடும். 'மனம் நல்வழி நிற்கவேண்டும் என்று தான் கருதுகிறது; ஆனால் அப்படி நிலைத்து நிற்க முடியவில்லையே: பாழ்த்த கர்மங்கள் போராடுதே! என் செய்வோம்? என்று மனமழிந்து பரிதவித்த வண்ணமாக இருப்பர் இம்மத்யம பரிபாகிகள் அடிக்கடி. இவர்களுக்கு முக்யமாக ஏற்பட்டவை கர்ம பக்தி யோகங்களும் இடையே செய்யப்படும் ஞான விசாரமுமே. அதம அதிகாரிகளாக உலக விஷயங்களிலேயே கண் மூடித்தனமாய் உழன்றுகொண்டு அசாஸ்திரீய வழியாக ஸுகம் அனுபவிக்க மனம் கொள்ளாது தவிக்கும் ஆஸ்திகர்களுக்கு வேதம் கர்மயோகத்தின் கீழ்ப்படியாகிய கர்ம மார்க்கத்தை எடுத்துக்காட்டி, கர்மகாண்டத்தில் அநேகவித கர்மங்களான யாகாதி க்ரதுக்களை விதிக்கின்றது. ஆகவே இப்பொழுது நாம் எடுத்து விஸ்தரிக்கப்போகும் கர்மயோகம் வைதீக கர்ம மார்க்கத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு அதற்கும் வைதீகஞான யோகமாகிய ஞான காண்டத்திற்கும் இடையே ஏற்பட்டிருக்கும் ஸோபானம். இந்த இடை ஸோபானம் மோக்ஷ மார்க்கத்தின் முதல் படி.

வேதங்களில் ஞானகாண்ட பாகங்களாகி உபநிஷதங்களில் இக்கர்மயோக ஆதாரங்கள், இலைமறைவு காய்மறைவாகவும், அங்கு எடுத்து விஸ்தரிக்கும் சிற்சில விஷயங்களால் அனுமானிக்கக் கூடியதாகவும், அமைந்து கிடப்பினும், காம்ய கர்ம பாகமான கர்மகாண்ட விஷயத்தை எடுத்து, அதைச்செய்யும் விதத்தால் இவ்வாறு அவைகளே கர்மயோகமாகி மோக்ஷ ஸோபானத்தில் முதல்படியாகும் என்று ஒழுங்காக வெளிப்படுத்தியது கீதாசார்யரான கிருஷ்ண பரமாத்மாவே. கர்மங்களை எவ்விதத்திலாகிலும் செய்துகொண்டிருப்பதே மானிடர் இயற்கையாயினும் அதை இவ்வாறு ஒழுங்காகச் செய்தால் அவைகளால் ஏற்படக்கூடிய பந்தத்திற்கு உட்படாமல் தப்பி மாயைக்கு அப்பாற்படுவதாகிய மோக்ஷநிலையை நோக்கிப்போக முயலலாம் என்று வெகு தெளிவாக ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையில் நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த நோக்கத்துடன் ஸர்வ ஸாதாரணமான கர்ம விஷயத்தை சிறப்பாகக் காட்டி அதையும் மோக்ஷ ஸோபானத்தில் ஒருபடியான யோகமாக்குவதற்கு வேண்டிய விஷயங்களே இக்கீதையில் பொதுவாக அடங்கியிருப்பதால், ஸ்ரீமத் பகவத்கீதையை கர்மயோக சாஸ்திரம் என்றே கூறிவிடலாம். பகவான் கர்மயோக லக்ஷணத்தை இரண்டாம் அத்யாயத்தில் 39-ச்லோகம்முதல், 53-ம் ச்லோகம் வரையில் சுருக்கமாகக் காட்டியும், மூன்றும் அத்யாயத்தில் இந்த விஷயத்தை தகுந்த யுக்திகள் மூலமாக நன்றாக விளக்கி ஸ்தாபித்தும், மற்றைய அத்யாயங்களில் இடையிடையே, இந்த கர்மயோகம் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதியானபடி ஒருவித மேல் படிக்கும் தகுந்த வகை இல்லாத மத்யமாதிகாரி இந்தயோகத்தை அனுஷ்டிக்கலாம் என்று கூறிக்கொண்டும் வந்து, 18-ம் அத்யாயத்தில் தம்முடைய முக்ய மதமாக யக்ஞ தான தபஸ்ஆகியகர்மங்களை எப்பொழுதும் விடவே கூடாது, இவைகளை பலத்தில் இச்சைவிட்டுச் செய்தே தீரவேண்டும்' என்று பகவான் வற்புறுத்துகிறார். இப்படி இருப்பதால் இந்த யோக விஷய ரஹஸ்யம் கீதையிலிருந்துதான் வெளியாகவேண்டும்.

கர்மயோகத்தின் லக்ஷணம் என்ன என்ற கேள்வி பிறக்கும். இதை பகவான் அர்ச்சுனனை நோக்கி 'உனக்கு (உன்னைப்போன்ற மத்யம அதிகாரிகளுக்கு) கர்மத்தில் தான் அதிகாரம். ஒருக்காலும் பல ஸம்பந்தமே ஏற்படலாகாது. அகர்ம பலனை வரவழைத்துக் கொள்ளாதே. அகர்ம விஷய அபிமானமும் வேண்டாம். யோகத்தில் நிலைபெற்று பற்றுக்களைவிட்டு, கைகூடல் கூடாமை இவைகளில் ஸம புத்தியுடன் கர்மங்களைச்செய், யோகம் என்பது ஸமத்தன்மையே' என்று கூறிவிளக்கியுள்ளார். இந்த பகவான் வாக்கியத்தில் கர்ம யோகத்தின் ஐந்துமுக்ய அங்கங்கள் அமைந்துகிடக்கின்றன. அதைக்கவனித்துப் பாராவிடில் இதில் கூறியது கூறல் இருப்பது போலக் காணப்படும். அவ்வைந்து அங்கங்களாவன :—(1) பலத்தில் இச்சை எப்பொழுதும் ஏற்படாமை. (2) பாப ஸம்பந்தம் எப்பொழுதும் ஏற்பட வொட்டாது நிற்பது. (3) எப்பொழுதும் கர்மம் செய்யாமையில் ஆசைகொள்ளாமை. (4) நான் செய்கிறேன் என்றபற்றும், இதனால் ஈசன் திருப்தியடையட்டும் என்றபற்றும் இன்றி ஈசுவரார்ப்பணமாக ஈசன் கட்டளைப்படி நடக்கிறோம் என்ற நினைவுடன் கர்மங்களைச் செய்தல். (5) கர்மயோக முடிவான சித்த சுத்தியாதி மேலான நிலைகள் இன்னும் வரவில்லையே என்று வரும் ஏக்கம், சிற்சில ஸமயங்களில் ஏற்படும் சாந்த நிலை அடையாளங்களைக்கண்டு 'ஏது நமக்கு யோகம்பலிக்கும் தருணம் வந்துவிட்டது' என்ற ஸந்தோஷம், பரபரப்பு முதலியவைகளுக்கு இடங்கொடாது ஈசாஞ்ஞைப்படி வருவது

வரும் என்று ஒப்ந்திருத்தல்: ஆகிய இவை களே. இந்த ஐந்து அங்கங்களை எடுத்து விளக்க வந்த முற்கூறிய ii-47-48-ம் கீதா ச்லோகங் களில் முதலில் மத்யம அதிகாரிகளுக்கு இந்த கர்மயோகம் தான் தகுந்தது: இதில் யோகம் என்ற பதத்திற்கு ஸமநிலை என்பது தான் பொருள் என்றுள்ள மேல் இரண்டு விஷயங்கள் தான் உள்ளன. இந்த ஐந்து அங்கங்களையும் எடுத்து விளக்கி விட்டால் கர்மயோக விஷயம் நன்கு விளங்கிவிடும்.

(1) பலத்தில் இச்சை எப்பொழுதும் ஏற்ப டாமை:—இதனால் துக்கம் பயம் இரண்டும் நீங்கிவிடும். மாயையின் முக்ய பரிணாமம் இந்த பலஇச்சைதான்: உலகில் உள்ள எல்லா கஷ்டத்திற்கும் இந்தஅபிமானம்தான்காரணம். இந்த பல விஷய வைராக்யம் நிர்பயநிலையைத் தானே கொடுத்துவிடும்.' உலகில் வித்யை, ரூபம், தனம், கீர்த்தி, முதலிய மிகச்சிறந்தவை என்று கருதப்படுபவை எல்லாம் முறையே, அதிகன், ஸ்திரீ, ராஜன், துஷ்டர் முதலிய வைகள் மூலமான பயத்திற்கு இடங்கொடுத்தே உள்ளவை: வைராக்யம் ஒன்றுதான் நிர்ப்பய விஷயம்; என்று பர்த்ருஹரி கூறுகிறார். ஆத லால் பலத்திலிச்சையின்மை, இந்தபயமின்மை துக்கமின்மை இவைகளைப்பயக்கும். எப்பொழு தும் இந்த இச்சைக்கு இடங்கொடுக்கலாகாது. வெகு நாள் காம்யகர்மங்களில்பல இச்சைவிட்டு முயன்று சித்தசுத்தி கைகூடும் முன்னர் இவை களைக் காம்யமாகச் செய்திருந்தால் எவ்வளவு பலன் வந்திருக்கும்' என்ற ப்ரமாதத்திற்கும் இடங்கொடுக்கலாகாது என்பதுகூட இந்த அங்கத்தில் அடங்கியுள்ள கருத்து.

(2) பாப ஸம்பந்தம் ஏற்படவொட்டாது நிற் பது:—கீதா ச்லோகத்தில் இந்த பாகத்திற்கு நேரான மொழி பெயர்ப்பு அகர்ம (கர்மம் செய்யாமையின்) பலனுக்குக் காரணமாகாதே. கர்மம் செய்யாமையின் பலன் பாபமே, ஒன்றும் செய்யாமலிருப்பவர் மனம் பாப நிலயமே. மத்யம அதிகாரிகள் மனதில் அசுத்தவாஸனை கள் இருக்கும்: சிற்சில ஸமயங்களில் அவை பல த்து அவர்களை சந்தியிலிழுத்து அலங்கோலப் படுத்திவிடும். ஆதலால் அவர்கள் மனம்வாஸனை வசப்பட்டு வலுவிலேயே அவர்களுக்கு அடங் காது தொழிற்படாமல் ஒருக்ஷணங்கூடயிராது. இப்படியிருக்க கர்ம இந்திரியங்களைச் சேஷ்டிக் காது நிறுத்தி ஸத்கர்மங்களைக் கூடச் செய்யாம லிருந்துவிட்டால் துர்வாஸனை. உள்ளே பலப் பட்டு அவர்களை துர்விஷயங்களைச் சிந்திக்கும் படி செய்யும். சிற்சில அஜாக்ரதை ஸமயங்களில் வெளிப்பட்டும் விடும். வெளிப்பட்டு விட்டால் ஐயர் சாபம் வெளுத்துவிடும். இல்லாவிடில் இவன் ஆசாரக்கள்ளனாகி பொது நன்மைக்கு விரோதியாகி அநேகஸத்துக்களை மோசம் செய்யும் பாசாங்குக்காரனுவன்.

இப்படி கெட்டவழியில் முயலாது, 'செய்கை யடங்கியும் நம்மனம் நிலைக்காது இருக்கும்படி செய்யும் துர்வாஸனைகள் பலம் ஸத்கர்மங்க ளால் ஏற்படும் ஸு-வாஸனைகளால்தான் குறைய வேண்டும்' என்று எண்ணி மனம் ஞானேந்திரி யங்களை அசாஸ்திரீய அசுத்த விஷயங்களில் பாய்ந்தோட வொட்டாது தடுத்தும், ஸத்கர்ம ப்ருவிருத்தியால் அவகாசம்கொடுக்காது தடுத் தும், வந்தால், மத்யம பரிபாகிகள் வரவர உத் தம பரிபாகி நிலையை அடைந்துவருவர். மே லும் எக்காரணம் பற்றியும் அசாஸ்திரீய வழி களில் முயலவேண்டும் என்று ஒருக்காலத்தி லும் தோன்றஇடங்கொடுக்கலாகாது. இதுபாப த்திலே கொண்டு சேர்க்கும் பாதகண்ட வாஸி களாகிய நமக்கு பாபம்தரும் கருமம் இருவிதம்: பொதுக் கர்மம் பொய் கொலை முதலியன: விசேஷ கர்மம் ஜாதி வர்ணாச்ரம தர்ம விரோதச் செயல் ஆகிய இவைகளே. இவ்விரு விதங்க

ளால் ஏற்படும் பாபங்களுக்கு இடங்கொடுக்க லாகாது.

இந்தவிடத்தில் பாபகர்மங்களையும் பலத்தில் இச்சைவிட்டு கர்மயோகமாகச் செய்ய முடியாதோ என்ற குதர்க்க சங்கை பிறக்கும் தத்காலத்தவர்களுக்கு; நமது சாஸ்திர விஷயங்களில் புண்யம் பாபம் என்பவைகளை எப்படி நிர்ணயம் செய்திருக்கின்றது என்பதை உணர்ந்தால் இந்த குதர்க்கம் வர இடமேஇல்லை. எந்த கர்மத்தைச் செய்தால் மனதில் பின்னர் ஏற்படும் வாஸனைவழியே விவேகமின்றிப் போய் தொழிற்படும் படியான நிலை ஏற்படுமோ, எதற்கு உடனேயாவது வெகுகாலம் கழித்தாவது துக்கமே பலனோ அதுவே பாபம். இதற்கு விரோதமானது புண்யம். இந்த விஷயம் அதிக ஸூக்ஷமமாதலால் இந்த பாப புண்ய விவேகத்திற்கு சாஸ்திரமே பிரமாணம் என்று கூறுகிறார் பகவான் கீதை 16-ம் அத்தியாயம் முடிவில். உடனே பலிக்கும் பாப கர்மங்கள் நமக்கு விளங்கி விடுமாயினும், நாள் கழித்துப் பலிப்பவைகளாகவே பெரும்பாலும் இருப்பதால் அவைகளை சாஸ்திரத்தைக்கொண்டே நிர்ணயிக்கவேண்டும். ஆகவே பாபபலன் துக்கம். இதில் யாருக்காவது இச்சையிருக்குமா? பலஇச்சை ஏற்பட்டால்அல்லவோ, அதை மனோபலத்தால் ஒதுக்கிவைப்பதால் மனதிற்கு ஒருவித உறுதியின் அப்யாஸம் ஏற்படும். ஆதலால் பாப கர்மங்கள் செய்பவர்கள் எல்லோரும் பலத்தில் இச்சையின்றியே, மிகுந்த வெறுப்புடன் செய்கிறார். ஆதலால்கர்மயோக லக்ஷணம் பாபகர்மங்களுக்குப் பொருந்தவே மாட்டாது. மேலும் பாபகர்மங்கள் நம்மை விவேக சூன்யராக்கி வாஸனா வசத்தராக்கி விடுவதால், விவேகம் குறைந்த ஜந்துக்கள், அது இல்லா புற்பூண்டுகள் முதலிய தாழ்ந்த ஜன்மமே ஈசாஞ்ஞைப்படி நமக்கு ஏற்பட்டுவிடும். அங்கெல்லாம் அடிபட்டுக் காலக்கிரமத்தில் தான் நாம் தேறவேண்டும். தேறிய பின்பு தான் கெட்ட கர்மங்களை பலத்தில் இச்சைவிட்டு செய்வது கர்மயோகமாகாது என்ற உணர்ச்சி குதர்க்க ஸம்பந்தமின்றி நமக்கு ஸ்புரிக்கும்.

இந்த ஸ்புரிப்புதான் பாபஸம்பந்தம் ஏற்படாமை என்பது: எந்த சிறந்த உலக விஷயம் வந்து தாக்குங்காலும் ஸித்திக்கும். ஆதலால் பாபம் வர இடங்கொடாமைக்கு துஷ்கர்ம நீக்கமும் ஸத்கர்ம தீவ்ரப்ரவிருத்தியுமே காரணம். இவை இந்த அங்கத்தின் லக்ஷணம். பொது கர்ம விஷயம் ஸர்வ ஸாமாந்யமாதலால், எல்லோருக்கும் பொது பாபகர்மங்களாகிய திருடு பிறர்களுக்குத் தீங்குசெய்தல் முதலியவைகளை விட்டு விலகி, இதற்கு மாறான ஸத்கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கவேண்டும் என்பது நன்கு விளங்கும். இதற்கு சாஸ்திரப் பிரமாணம் அவ்வளவு வேண்டியதில்லை. ஆனால் சாஸ்திர ரஹஸ்யமாகிய ஜாதி வர்ணாச்ரம தர்ம விஷய பாபகர்மங்களை நீக்கி, புண்யகர்மங்களில் முயலுவது இவ்வாறு என்பதை நம் பாதகண்ட வாஸிகளுக்கு விளக்க சாஸ்திரப் பிரமாணத்தைத் தவிர வேறு ஒன்றும் கிடையாது. அதன்படி என்ன வெளிப்படுமோ அதற்கு ஏற்ப ஒழுகுவதே இங்கு பாப ஸம்பந்தம் ஏற்படாது நிற்பது என்பதன் பொருள்.

ஆகவே கர்மயோகத்தின் இரண்டாம் அங்கம் நன்கு விளங்க நமது சாஸ்திரங்களில் எடுத்துக் காட்டப் பட்டுள்ள ஜாதிவர்ணாச்ரம தர்ம ஞானம் அவசியம். இந்த விஷய ஞானம் இக்காலத்தில் குன்றியும், அநேகவித குதர்க்க ஞானங்களால் விபரீதமாகவும், இருப்பதால்; இதைப் பற்றி விரிவான விசாரம் செய்ய வேண்டியது அவசியம். இந்த விஷயத்தில் தெளிவான

ஞானமிருந்தால் தான் கர்மம் என்றால் என்ன: மத்தியம அதிகாரிகள் மனதில் இயற்கையாகக் கிளம்பும் கர்ம பீஜத்தை அது எப்படி தலை எடுக்க வெட்டாது அடிப்பதாகிய கர்ம யோகமாகும் என்பவை தெரியவரும். இந்த ஞானமில்லாது கர்மயோகானுஷ்டானத்திற் காரம்பித்தால் பௌத்த மதம் முதலிய மதாந்தரத்திலுள்ள சாஸ்திரபிரமாணம் அனுவசியமான லௌகீக கர்மமாகிவிடுமே ஒழிய வைதீக கர்ம யோகமாகிய சாஸ்திரீய அனுஷ்டானமாகாது. இந்தவர்ணாச்ரமதர்மவிஷயத்தை உணர வேண்டுமாகில் பராசர ஸ்மிருதியைத் தான் பார்க்கவேண்டும். இந்த விஷயத்தை பின்னர் விஸ்தரிக்கவேண்டி வருமாதலால் இங்கு இதை இதோடு நிறுத்தி விடுவோம். மேலுள்ள மூன்று கர்மயோக அங்கங்களைப்பற்றிப் பின்னர் எடுத்து விஸ்தரிப்போம்.

ஒழுங்கு.—வேலைசெய்யும் போதாகட்டும், படிக்கும் போதாகட்டும், கருவிகளையும் புத்தகங்களையும் சரியாக வைத்திருந்து பழுதுசொல்ல வியலாதபடி நேர்த்தியாகவும் நன்றாகவும் எடுத்துக்கொண்டதை கவனத்துடன் முடிக்குந்தன்மையே ஒழுங்காம். தையல் வேலைசெய்பவன் கத்தரியையும், நூல்கட்டையையும் கண்டவிடத்தில் மறதியால் போட்டுவிட்டு தேடிக் காலத்தைப்போக்குவதும், மாணாக்கன் புத்தகங்களையும் கற்பலகையையும் கருத்தின்றி வைத்திருந்து வேண்டிய சமயத்தில் அவையிருக்குமிடந் தெரியாமல் ஒன்றுக்குப் பதிலாக ஒன்றைத் தவறியெடுத்துத் தடுமாறுவதும் ஒழுங்கீனத்தால் நேரும் தொந்தரைகளாம். எந்தக்காரியம் செய்யத்தொடங்கினாலும் முதலில் உபகரணங்களைக் குறித்தவிடங்களில் சரியாயமைத்து எச்சமயத்திலும் தவறாமல் அவற்றையெடுத்துபயோகிக்கப் பழக்கிக்கொள்ளவேண்டும். சாமக்கிரியைகளை அலங்கோலமாகவும் தாறுமாறாகவும் வைத்திருப்பதும், வரம்பின்றி நினைத்த வேளைகளில் உண்ணுவதும் உறங்குவதும், பிரயோஜனத்தை யெண்ணாமல் பொருளற்ற காரியத்தைச் செய்வதும் ஒழுங்கற்றவனுடைய நடக்கைபாம், ஒழுங்கில்லாவிடத்தில் வெற்றியிராது என்பதை நிச்சயமாய் உணரலாம். விளையாட்டிலும், யுத்தகளத்திலும் ஒழுங்கும் நிதானமுமுள்ள சிலர்கள் வெற்றிகொள்வதும், கலவரமும் படபடப்புமுள்ள பலர்கள் தோல்வியடைவதும் சகஜம்; அதனாற்றான் பாடசாலைகளிலும், ராணுவத்திலும் கல்வியும் போர்த்தொழிலும் பயிற்றுவதுடன் ஒழுங்கைப் பிரதானமாக வற்புறுத்துகிறார்கள். விவசாயத்திலும், வியாபாரத்திலும், உத்தியோகத்திலும், கைத்தொழிலிலும் ஒழுங்கு அவசியம் அனுசரிக்கப் படவேண்டும். திரவிய விரயம், காலவிரயம், தேகசிரமம் முதலியவை எடுத்துக்கொண்ட தொழிலை ஒழுங்காகப்புரிவதால்குறையும்.

பிரஸிடண்ட் கார்பீல்ட்

PRESIDENT GARFIELD

ஜேம்ஸ் கார்பீல்ட் 1831ஆம் நவம்பர்மீ 19உ அமெரிக்கா ஐக்கிய மாகாணங்களில் ஒகியோ (Ohio) சமஸ்தானத்தில் ஒரு ஏழைக் குடிசையில் பிறந்தவர். அவரது தந்தை அபிராம் கார்பீல்டு. ஜேம்ஸ் ஒன்றரைவயதுக் குழந்தையாயிருக்கும் போதே பரகதியடைந்தார். அப்போது அவர் மூத்த பெண்ணாகிய மகதபனுக்கு வயது பன்னிரண்டு தான்; இரண்டாவது தனயன் தாமஸ் ஒன்றுமறியாப் பத்து வயதுச் சிறுவன். ஆனால் பர்த்தாவிடம் பரம விசுவாசமும் சிறந்த பக்தியுங் கொண்டிருந்த எலிஸா அவரது ஞாபகார்த்தமாக ஜனித்த குழந்தைகளை மிக்க கனிவுடன் சம்ரட்சித்து தன் கணவன் சம்பாதித்து வைத்திருந்த நிலத்தில் கடனுக்கு விற்றதுபோக மிகுந்ததை தன் மக்களின் உதவியால் சாகுபடிசெய்து ஜீவனஞ் செய்துவந்தாள். தாமஸ் அதிபாலியனாயிருந்த போதிலும் தன் ஊக்கத்தினாலும் உழைப்பினாலும் தன் பருவத்துச் சிறுவர்களாலாகாத அருஞ் செயல்களையும் அலட்சியமாகப் புரிந்து தன் மாதாவைச் சந்தோஷிப்பித்து வந்தான். அத்தாயோ பயிர் விளைந்து பலன் வீடு வந்து சேருமுன் தன் குடிசையிற் குவித்து வைத்திருந்த தானியம் தீர்ந்துவிடுமென்று கணக்கிட்டு அப்படிச்செலவாகாதிருக்கும்பொருட்டுத்தன் மூன்று வேளை யுணவை தன் மைந்தரறியாது இரண்டு வேளையாகக் குறைத்து அதிலும் கணக்குத் தப்பிப்போகவே ஒருவேளையாகாரத்தை மாத்திரமுட்கொண்டு உழைத்துவந்தாள். அன்றியும் அருகாமையிலிருந்த ஒரு குடும்பத்துக்குத் தையல் வேலை செய்துகொடுத்தும் தாமஸ் அவர்கள் நிலத்தை யுழுது சாகுபடி செய்தும் பொருள் சேர்ப்பதுண்டு. இப்படிச் சேகரித்த ரொக்கத்தை ஒரு நாள் தாமஸ் தன் தாயாரிடங் கொடுத்து "அம்மா இதைக்கொண்டு தம்பி ஜேம்ஸுக்குக் காலுக்கு செருப்பு வாங்கிப் போடு" என்றான். எலிஸா தாமஸின் சகோதர வாத்சல்யத்தைக் கண்டு உடல் பூரித்து "குழந்தாய், ஜேம்ஸ் முதல் முதல் தரித்துக் கொள்ளுஞ் செருப்பு உன்னால் கிடைத்ததால் அவன் உனக்கு என்றும் நன்றியுள்ளவனாயிருப்பான். நீ எப்பொழுதும் துக்கப்படமாட்

டாய்" என்று மனப்பூர்வமாய் ஆசீர்வதித்தாள். அச்செருப்பை மூன்று வயதில் அவர் தரித்துக் கொண்ட போது அடைந்த சந்தோஷம் முப்பது வருஷத்துக்குப் பின்பு அவர் ஐக்கிய மாகாணங்களுக்குப் பிரஸிடெண்ட் ஆன போதும் அடையவில்லை.

குடிசைக்கு $1\frac{1}{2}$-மைல் தூரத்தில் ஒரு பள்ளிக்கூடம் ஏற்படுத்தியுள்ளா ரென்றறிந்த தாமஸ் தன் தாயிடமோடி வந்து சங்கதியையறிவித்து தம்பி ஜேம்ஸையும் இரு சகோதரிகளையும் உடனே பாடசாலைக்கு அனுப்பும்படிக்கும் தான் ஒருவனே குடும்பத்துக்கு வேண்டிய உணவையும் உடையையும் ஈட்டுவதாகவும் சொன்னான். பாலன் கூறியதைச் செவியுற்று மகிழ்ந்த எலிஸா நான்கு வயதுமாகாத சிசு ஜேம்ஸ் தினம் ஒன்றரைமைல் தூரம் பாடசாலைக்கு எப்படி நடந்து போய்வரக்கூடுமென்றாள். ஆனால் அவளது மூத்த தனய மகதபல் தம்பியை முதுகில் தூக்கிப்போய் வருவதாக உற்சாகப்படுத்தினாள். சில நாள் கழிந்ததும் எலிஸாவின் முயற்சியால் பாடசாலைக்காக அவளது நிலத்திலேயே ஒரு கட்டடம் கட்டப்பட்டு அதில் சிறுவர்கள் போய்ப் படித்து வந்தார்கள். ஜேம்ஸுக்கு அசாதாரணமான சக்தியொன்று இருந்தது. அவன் ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் தீட்சண்யமாகக் கவனித்து பகுத்தறிவான். பள்ளிக்கூடத்தில் உபாத்தியாயர் தங்கள் புஸ்தகங்களைத் தவிர வேறெதையும் பிள்ளைகள் கவனிக்கக் கூடாதென்று ஏற்படுத்தியிருந்த சட்டம் ஜேம்ஸ் ஒருவரால் மாத்திரம் தன்னறிவின்றி உபேட்சிக்கப்பட்டது. குருவின் முயற்சி வியர்த்தமாகவே அவர் ஜேம்ஸை அவரிஷ்டப்படி விட்டு விட்டார். அதனால் ஜேம்ஸ் மற்ற பிள்ளைகள் படிப்பதையுஞ் சொல்வதையுங் கவனித்து சிரமமில்லாமலே பாடங்களைச் சரிவர ஒப்புவித்து வந்தார். பள்ளிக்கூடத்தில் நிபுணன் ஜேம்ஸே என்று யாவருமுணர உபாத்தியாயர் அவருக்கு ஒரு புஸ்தகம் பரிசளித்தார்.

ஜேம்ஸுக்கு வயது எட்டு ஆவதற்குள்ளேயே அவர் நிலத்தை சாகுபடி செய்வதில் தன் தமையனுக்கு உதவி செய்துவந்தார். அவருக்கு வயது 12 ஆனதும் தாமஸ் அவரிடம் குடும்பரட்சணையை ஒப்புவித்துவிட்டு திரவியம் சம்பாதிப்பதற்காக அயல் சமஸ்தானத்துக்குச் சென்றான். தன் தமையன் தொழிலைச்சாமர்த்தியமாகக் குற்றங்குறைவின்றி தன் அன்னை மனம் பூரிக்க ஜேம்ஸ் செய்து வந்தார். ஏழு மாதம் வெளிச்சென்றிருந்துக் காடு வெட்டிக் கரம்படித்து 75 டாலர் மிகுத்து தாமஸ் அத்தொகையைத் தன் தாயிடங்கொணர்ந்து தந்து ஒரு புதிய மர வீடு கட்டிக்கொள்ள ஏற்பாடு செய்ததைப்பார்த்திருந்த ஜேம்ஸ் பரம சந்தோஷமடைந்து தானும் சுயமாகச் சம்பாதித்துத் தன் தாயிடங்கொடுக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்தார். தன் புதிய வீடு கட்ட தச்சன் வந்து வேலை செய்யும்போது ஜேம்ஸ் மரங்களைச் செதுக்கியும் இழைத்தும் தச்சனுக்குப் பலவிதமாக ஒத்தாசை செய்து தச்சு வேலையைக் கற்றுக்கொண்டார். அத்தச்சன் ஜேம்ஸின் அறிவையும் ஒழுங்கான வேலைத்திறத்தையுங்கண்டு மெச்சி அடிக்கடி சில்லரை வேலைகளைச்செய்ய ஜேம்ஸைத் தருவித்துக் கூலியுங்கொடுத்து வந்தான். இளைஞன் ஜேம்ஸின் ஊக்கத்தையும் பொறுமையையுங்கண்டு வியப்படையாதார் கிடையாது. ஆரம்பத்தில் ஒரு நாள் ஒரே மூச்சாக நூறு பலகைகளை இழைத்துக் கூலியாக் நூறு செண்டு அதாவது ஒரு டாலர் தன் தாயிடங்கொடுத்து தாமஸ் ஏழு மாதத்தில் சம்பாதித்த 75 டாலரை தான் இவ்வாறு வேலை செய்து 75 நாளில் ஈட்டக்கூடுமென்று தெரிவித்தார். வேலையில் எவ்வளவு தேர்ச்சிபெற்றிருந்தாரோ அவ்வளவு விருத்தி கல்வியிலும் ஜேம்ஸ் அடைந்திருந்தார். உபாத்தியாயர் அறியாக்கணக்குகளையும் ஜேம்ஸ் சுலபத்தில் தெளியச்செய்வார் ஜேம்ஸினால் முடியாத காரியங்கிடையாது. எதையும் அவர் "என்னால் அதைச்செய்யக் கூடுமென்று அதிமனோதைரியத்துட னுரைப்பார்." கபடம், பொய், சூது முதலிய துர்க்குணங்களை அவர் ஆதிமுதல் வெறுத்து வந்தார். மறைத்துச்செய்யும் வழக்கம் அவரிடங்கிடையாது. ஜீவஹிம்சை செய்ய அவர் ஒரு போதும் மனங்கொள்ளார். எளியாரை வலியார் துன்புறுத்தினால் அவர் அதைப் பொறுக்கமாட்டார்.

ஜேம்ஸ் தச்சு வேலை செய்து வருங்கால், பார்க்கர் என்னும் உப்புக்காய்ச்சுபவன் ஜேம்ஸைத் தன்னிடம் கூலிக்கு வேலைசெய்யும்படி

கேட்டுக்கொண்டான். ஜேம்ஸுக்கு வேலை மனதுக்கியந்ததா யிராவிட்டாலும் சம்பளம் விரும்பத்தக்கதா யிருந்தபடியாலும் எஜமானன் அன்புடையவனாயிருந்தபடியாலும் தாயின் சம்மதம் பெற்று வேலையிலமர்ந்தார்: ஒழிந்த நேரங்களில் வீண்போக்காமல் அங்கிருந்த புத்தகங்களை யெடுத்துப்படித்து வந்தார். அந்நூல்களில் சிந்துபாத்து என்னும் மாலுமியின்கதை, ஜாக்ஹாலியார் முதலிய கடல் வீரம் கடல் கொள்ளைகளைப்பற்றிய சரித்திரங்கள் இருந்தன. இவற்றைப் படித்தது முதல் ஜேம்ஸுக்குக் கப்பலில் பயணஞ் செய்து புது புது தேசங்களைப் போய்ப்பார்த்து வரவேண்டுமென்கிற பேரவாவுண்டாயிற்று. பார்க்கரின் மகள் ஒரு சமயம் அலட்சியமாக "கூலிவேலையாள்" என்று தன்னைச் சொன்ன வார்த்தையைப் பொறாமல், பார்க்கர் எவ்வளவு வேண்டியும் அவனிடம் வேலைசெய்ய சம்மதிக்காமல் தன் அன்னையிடம் வந்து தனக்குக் கப்பலேறி அப்பல் நாடுகள் சென்றுவர ஆவலிருப்பதாகவும் அதற்கு தாய் சம்மதிக்க வேண்டுமென்றும் வேண்டினார். இதைக்கேட்ட எலிஸாவுக்கு இடிவிழுந்தாற் போலாயிற்று. அவள் ஒரே உறுதியாக எக்காரணத்தாலும் கடலில் செல்லக் கூடாதென்று மறுத்துவிட்டாள். அதனால் ஜேம்ஸ் அயலூரில் சிலநாள் போயிருந்து ஒரு கட்டை வெட்டியிடம் கூலி வேலை செய்து பிறகு ஈரி என்ற ஏரிக்கும் ஒகியோ என்ற ஆற்றுக்கும் இடையிலுள்ள கால்வாய்ப் படகொன்றில் இழிந்த வேலையிலமர்ந்து அதிலிருந்த 2,3 மாதத்துக்குள் 12,13 தடவை நீரில் மூழ்கி மயிரிழையில் உயிர்தப்பிக் கடைசியில் ஜுரத்தினாலடிபட்டுத் திரும்பவும் தாயிடம் வந்துசேர்ந்தான். ஜ்வரம்விட்டதும் அவர்செஸ்டர் என்னுமூர்சென்று க்யூகா கலாசாலையில் வித்தை கற்கத்தொடங்கினார். பாடசாலைவிட்ட நேரங்களில் ஒரு தச்சனுக்கு உதவி வேலை செய்தும் ஒரு குடியானவனுக்கு அறுப்பறுத்தும் திரவியஞ் சம்பாதித்து அதனால் ஜீவனஞ் செய்து கலாசாலையில் புஸ்தகம் சம்பளங்களுக்கும் கொடுத்து வந்தார். மாரி காலத்தில் கலாசாலை மூடியிருக்கும்போது ஜேம்ஸ் சிற்றூர்கள் சென்று திண்ணைப் பள்ளிக்கூடம் வைத்து பிரக்யாதிபெற்றுக் சம்பாத்தியமுஞ் செய்வார். எந்தவேலை யேற்றுக்கொண்டபோதிலும் பழுதறச் செய்யுந்திறனுடையவராதலால் ஜேம்ஸை எவ்விடத்திலும், எவரும் விரும்பிச் சிலாகித்தார்கள். க்யூகாவில் திரும்பவும் கலாசாலை திறந்ததும் ஜேம்ஸ் பழைய வழக்கப்படி ஒழிவு வேளைகளில் உழைத்துச் சம்பாதித்துக் கல்விக்குக் கொடுத்து வகுப்பில் அனைவரிலும் முதல்வனென்றுபெயரெடுத்ததுமன்றி சாதுர்யவாக்குக்காகவும் மேலான கொள்கைகளுக்காகவும் யாவராலும் அபிமானிக்கப்பட்டு வந்தார். அடிமைகளை விடுவித்து அடிமைத்தனத்தை முற்றும் அகற்ற வேண்டுமென்ற பிடிவாத அபிப்பிராயம் அவருக்கிருந்தது. இந்த விஷயத்தைப்பற்றி அவர் கலாசாலையில் கேட்டோர் மெச்சிய பிரசங்கம் ஒன்று செய்தார். இக்கலாசாலையில்தான் லூக்ரிஷியா குடோல் என்பவளுக்கும் ஜேம்ஸுக்கும் நட்புண்டாயிற்று. க்யூகா கலாசாலையில் வித்தையை முடித்துக்கொண்டு மேலே கற்பதற்காக ஜேம்ஸ், நியூ இங்கிலாந்திலுள்ள காலேஜ்களில் ஒன்றுக்குப் போவதாக ஒரு நண்பன் புத்திமதியின்படி உத்தேசித்திருந்தார். ஆனால் ஹிராம் என்னுமிடத்தில் புதிதாக எக்லக்டிக் இன்ஸ்டிடேட் என்று ஒரு வித்தியா சாலை ஸ்தாபிக்கப் பட்டிருக்கிறதென்றும் அங்கு அதிக செலவின்றி கல்வி கற்கக்கூடுமென்றறிந்து ஜேம்ஸ் சிலமாத காலம் தன் தாயுடன் வேறூரிலுள்ள ஒரு பந்துவுடன் வசித்திருந்துவிட்டு நேரே ஹிராம் சென்று அங்கு வித்யாசாலையினதிகாரிகளைக் கண்டு தான் பரம ஏழையென்றும் தனக்கு வித்யாசாலையை தினம் பெருக்கித் துலக்கும் வேலையையும் காலாகாலத்தில் மணியடிக்கும் வேலையையுந் தந்தால் அதைக்கொண்டு கல்விகற்குஞ் சம்பளத்தைக் கொடுத்து வித்தையை அப்பியசிப்பதாக வேண்டிக்கொண்டான். அதிகாரிகள் அவ்வேலைகளை "நீ செவ்வனே புரிவாயென்று நாங்கள் எப்படி நம்புவது" என்று வினவ ஜேம்ஸ் "இரண்டு வாரம் அவ்வேலையில் என்னை வைத்துப் பரிசோதியுங்கள். உங்களுக்குத் திருப்தியாக வேலை செய்தால் வைத்துக்கொள்ளுங்கள், இல்லாவிடில் நானே விட்டுப்போகிறேன்" என்றார். அதிகாரிகள் அப்படியே செய்து ஜேம்ஸின் வேலையில் முழுதுந் திருப்தியாகி அத்தொழிலில் அவரை ஊர்ஜிதப்படுத்தினார்கள். அவ்வேலைகள் மிக்க இழிவுங் கடினமு

மானவை. அனைவரும் படுக்கையி லிருக்குஞ் சமயத்தில் விடியற்காலம் ஒரு நிமிஷம் முன்னமும் ஒரு நிமிஷம் பின்னுமிராமல் சரியாக ஐந்து மணிக்கு மணி யடிக்கவேண்டும். உடனே கலாசாலையைக் கூட்டிப் பெருக்கிச் சுத்தஞ் செய்ய வேண்டும். குறித்த நேரங்களில் தவறாமல் மணி யடிக்கவேண்டும். இத்தொழில்களாலேற்பட்ட சம்பாத்தியம் ஜேம்ஸின் உணவுக்கும் போதாமலிருந்ததால் அவர் அவ்வூரில் ஒரு தச்சனிடம் கூலிக்குச் சற்று வேலை செய்து திரவியம் சம்பாதிப்பார். பாடசாலை விட்ட நேரங்களில் அடிக்கடி வீட்டுக் கூரைகளின்மேல் தச்சுவேலை செய்து வருவதைப் பார்க்கலாம். இவ்வளவு தாழ்ந்த வேலைகளைச் செய்தும் யாரும் அவரை அலட்சியஞ் செய்வது கிடையாது. எல்லோருக்கும் அவரிடம் மதிப்பும் வியப்பும் நாளுக்குநாள் அதிகரித்துவந்தது. வேலையில் எப்படி உழைப்பையும் ஊக்கத்தையுங் காட்டினாரோ அப்படியே படிப்பிலும் கவனத்தையும் புத்தியையும் செலுத்திவந்தார். "செய்வன திருந்தச் செய்" என்னும் முதுமொழிக்கு அவ்வூரார் ஜேம்ஸையே உபமானமாகக் காட்டி வருவார்கள். இரண்டாவது வருஷத்தில் ஜேம்ஸ் அக்கலாசாலையில் மாணாக்காயிருந்து படித்ததோடு சம்பளத்துக்கு உதவி உபாத்தியாயராக விருந்து கற்பித்தும் வந்தார். இதனுடன் அவருக்கு கலாசாலை துலக்குந் தொழிலும் மணியடிக்கும் வேலையு மகன்றன. ஆனால் தச்சு வேலையை மாத்திரம் அவர் விடவில்லை. இவரிடம் கல்வி கற்க வந்தவர்களில் லூக்ரிஷியா ரோடோல்பும் ஒருத்தி. இவளுக்கும் ஜேம்ஸுக்கும் இச்சமயத்தில் ஒற்றுமை மிகுந்து ஜேம்ஸ் கல்வியைப் பூர்த்தி செய்ததும் லூக்ரிஷியாவை மணந்து கொள்வதாக ஏற்பாடாயிற்று. ஆறு வருடத்தில் பூரணமாகக் கற்கவேண்டிய கல்வியை ஜேம்ஸ், ஹிராம் கலாசாலையில் மூன்றே வருஷத்தில் முடித்து மேல்படிப்புக்காக தன் தமையன் தாமஸின் ஒத்தாசையை நம்பி வில்லியம்ஸ் காலேஜில் போய்ச் சேர்ந்தார். அவ்வித்யாலயத்தின் தலைமை உபாத்தியாயர் டாக்டர் ஹாட்கின்ஸ் ஜேம்ஸை மிக்க அன்புடன் வரவேற்று வேண்டிய தைரியங்களைச் சொல்லி வித்தை கற்பித்தார். தாமஸ் திரவிய சகாயஞ் செய்து வந்தமையால் ஜேம்ஸ் வெளி வேலையொன்றுமே செய்யாமல் படிப்பிலும் விளையாட்டிலும் அதிகமாகக் கவனத்தைச் செலுத்தி இரண்டிலும் முதலவர் அவரேயென்று பெயரெடுத்தார். தாமஸுக்கு சில அசௌகர்யங்களினால் பணமனுப்ப சரிப்படாமற் போகவே ஜேம்ஸுக்குங் கஷ்டங்களுண்டாயின. விடுமுறை நாள்களில் அயலூர் சென்று, பள்ளிக்கூடம் வைத்துக் கொஞ்சம் சம்பாதித்தார். ஆனால் சம்பளத்துக்கும் உணவுக்கும் கொடுக்க வேண்டிய கடன் ஏராளமாயிருந்தது. இடையிலிருந்த ஒரே உடை நைந்து கிழிந்து புத்துடை வாங்கப் பொருளின்றி துயர்ப்பட்டிருக்குங்கால் ஒரு ஸ்கூல் அதிகாரி ஜேம்ஸிடம் வந்து வருடத்துக்கு, 200 டாலர் சம்பளம் தருவதாகவும் தனது ஸ்கூலில் உபாத்தியாயராக விருந்து மாணாக்கர்களுக்குக் கல்வி கற்பிக்கும்படிக்கும் வேண்டிக் கொண்டார். ஜேம்ஸ் அவ்வளவு வறுமைஸ்திதியிலிருந்தும் வித்யாலயத்தில் டிக்ரி (Degree) பெறவேண்டுமென்ற அவாக் கொண்டிருந்த படியாலும் வில்லியம்ஸ் காலேஜில் கல்வி பூர்த்தி செய்ததும் ஹிராம் கலாசாலையில் உழைக்க ஒத்துக் கொண்டிருந்தாலும் மேற்கூறிய அதிகாரியின் வேண்டுகோளுக்கிணங்காதிருந்தார். ஜேம்ஸின் கந்தையுடையைக் கண்டிரங்கிய அவர் நண்பனொருவன் தானறிந்திருந்த ஒரு தையற்காரனிடஞ் சென்று ஜேம்ஸின் நிலைமையையும், வறுமையையும் சக்தியையுந் தெரிவித்துக் கடனாக ஒரு உடுப்பு எடுத்துக் கொடுத்தான்: சில நண்பரின் உதவியால் ஜேம்ஸ் கல்வியை நிறுத்தாமல் முடித்து 1856 வருடத்தில் டிக்ரியும் பெற்றார். வித்யாலயத்தில் தர்க்க சங்கத்தில் அவரினுஞ் சிறந்த வாக்தாட்டியுள்ளவர் கிடையாது. எடுத்துக் கொண்ட விஷயத்தை தெளிவாகவும் விசதமாகவும் ஆட்சேபிக்க வழியில்லாதபடியும், திடமாய் விவகரிப்பார்.

(இப்பெருமான் ஜீவ்ய சரிதை அடுத்த சஞ்சிகையில் முடிவாகும்.)

✓மறைஞான சம்பந்தர்.—திருக்களாச் சேரியிலே விளங்கிய சைவசமயா சாரியாராகிய இவர் உமாபதி சிவாசாரியருக்குக் குருமூர்த்திரான். இவர் சற்றேறக் குறைய அறுநூறு வருஷங்களுக்கு முன்னேயுள்ளவர். இவர் மெய்கண்டதேவருக்கு மாணாக்கர். சிவதருமோத்திரத்தைவடமொழியிலிருந்து தமிழான்மொழி பெயர்த்துப்பாடியவர்இவரே—தமிழ்ப்பேயராகாதி

இந்தியாவும் தேசாபிமானமும்
INDIA AND PATRIOTISM

"அரிது அரிது மானிடராதலரிது" என்னும் முதுமொழிக்கேற்ப, மிகவருமையாய்க் கிடைக்கப்பெற்ற மானிடப்பிறவிக்குரிய அரிய குணங்களில் தேசாபிமானமும் ஒன்று. எக்காலத்தினும், எந்நாட்டினும், எல்லா ஜாதியாரும், செல்வவான்களா யிருப்பினும், வறியோரா யிருப்பினும், பண்டிதர்களா யிருப்பினும், பாமரர்களா யிருப்பினும், நாட்டுப்புறவாசி முதல் பட்டணத்தானீறாக இத்தேசாபிமானமெனும் திவ்ய குணத்தைச் சிறிதேனும் மேற்கொள்ளாமலிருப்பதை நாம் காண்கிறோமில்லை. இந்நிலவுலகத்தில் மிக்க இன்ப நுகர்தற்குரிய இடம் யாதென விசாரிக்கப் புகுவோமாயின் பற்பல நாட்டாரிடமிருந்தும் தத்தம் நாடே ஏனைய எல்லாவற்றினும் சிறந்தது என்று அறியப்பெறுவோம். மிக்க சீத மண்டலங்களில் வசித்து மகா வருத்தத்துடன் வேட்டையாடி தன்உணவுப்பொருள்களைச் சேகரித்து பெருங் குளிரில் நடுக்கமுறும் லாப்லாண்டியனும் மிக்க உஷ்ணப்பிரதேசங்களைத் தம் வாசஸ்தானமாகக்கொண்டு கடும் வெயிலில் தேகம் வியர்க்க உழைத்துத் தன்காலங் கழித்துவரும் நீக்கிரோ ஜாதியானும் யாதொரு ஏற்றத் தாழ்ச்சியுமின்றி முறையே தத்தம் நாட்டின் சிறப்பு வளப்பங்களை எடுத்துக் கூறுகின்றனர். இது பற்றியன்றோ ஆங்கிலப்புலவராம் ஸர் வால்டர் ஸ்காட் என்பவரும், "(இதுவே என் ஜன்மபூமி; இதுவே என் தாயகம்)" என்று தனக்குத்தான் எடுத்துரையா மனனிலை குன்றிய மாண்பினனும் இம்மண்மீது உயிர்த்துளனோ?" என்று அதிசயித்து விளக்கமாகக் கூறினர்! உதாரணங்களுக்காக நாம் மிகவும் சிரமப்பட வேண்டியதில்லை. ஓர் கிராமவாசி மற்றோர் ஊராானுடன் ஏதாவது தன் கிராமத்தைப்பற்றிப் பேசநேரிடின், தன் கிராமம் எவ்வளவு கேவல நிலைமையிலிருந்தபோதினும் ஏதாவது ஓர் விஷயத்திலேனும் மிக்க சிறப்புற்றது என்று புகழ்ந்து பேசுவதை நம்மவர் பலர் கேட்டிருக்கலாம். தம்மூர்க் குளத்துநீர் மிக்கருசியுள்ளது என்று ஒருவரும், தம்மூர் ஜல சவுக்கியத்திற்குப் பேர்போனது என்று மற்றொருவரும் தம்மூரில் விளையும் கரும்பைப்போல வேறெங்கும் கிடையாது என்று மூன்றுவது ஒருவரும் தம்மூரின் நில வளப்பத்தைப் பற்றிப் புகழ்வோர் ஏனையொருவருமாக இங்ஙனம் தம்மூரே சிறந்தது என்று பேசுவோரை நாம் காணாத இடமில்லை. ஆகவே இவ்வபிமானமானது எத்தகையோரிடத்தும் குடிகொண்டுள்ளது என்பது விசதமாகின்றது.

ஆயினும் எல்லா ஜனங்களிடத்தும், ஜாதியாரிடத்தும், நாட்டாரிடத்தும் ஒரே விதமாய் ஏற்றத்தாழ்ச்சிச் சிறிதேனுமின்றியுள்ளதோவென்று சற்று நிதானிப்பின், இவ்வரிய குணம் ஆங்காங்கே கால தேச வர்த்தமானங்களையொட்டியே யுள்ளதென்று தெளிவாகின்றது. உலக சரித்திரத்தைச் சற்று ஆராய்வோமாயின் தேசாபிமானம் எல்லா நாடுகளிலும் எல்லா ஜாதியாருள்ளும் உறைந்திருந்ததாக அறிகிறோமாயினும் சில நாட்டாரிடத்தில் இது சிறிது குறைந்திருந்ததாகவே தெரியவருகிறது. ஆதி காலங்களில் ஜனங்கள் இன்னும் நாகரிக நிலைமையை யடையாமலும், தம் பந்து வர்க்கங்களுடனும் ஆடுமாடு முதலிய செல்வப்பொருள்களுடனும் ஒரே இடத்தில் நிலைத்து குடியேறாமலும், தம் ஆடுமாடுகளின் மேய்ச்சல் நிமித்தமும், பிரஜைகள் பலுகிப் பெருகியதினால் இடவசதியி னிமித்தமும், நாடு நாடாய்த் திரிந்து வந்தபொழுது இத்திங்குணம் மேம்பாடடைந்து அபிவிருத்தியடைவதற்கு யாதொரு சந்தர்ப்பமும் ஏற்படாமற்போய்விட்டது. ஒருவன் நாடோடியாய்த் திரியுங்காலத்து அவனுக்கு ஒரே இடத்தில் பற்றுண்டாக யாதொரு காரணமுமில்லை. இன்றைக்கு இவ்விடத்தில் பிழைப்பு ஏற்பட்டால் நாளையதினம் வேறோரிடத்தில் கிடைக்கும் என்ற ஓர் எண்ணத்தால் எல்லா மனப்பற்றுக்களும்ஒழிந்துவிடுகின்றன. ஆனால் ஓரிடத்தைப் பற்றியோ, அவ்விடத்திலுள்ள பொருள்களைப்பற்றியோ, ஜனங்களைப் பற்றியோயுள்ள அபிமானமெல்லாம் முற்றிலும் ஒழிந்து விடுகின்றது என்றும் நாம் கருதுதல் ஒண்ணாது. ஏனெனில் இங்ஙனம் நிலையில்லாமல் அவர்கள் வாழ்ந்த நாட்களே அவர்கள் மிக்க சிறப்புடன் கழிந்தனவாகக் கருதப்பட்டு வருகின்றன என்பதை நாம் சரித்திர வாயிலாக அறிகிறோம்.

நாகரிகம், கல்வித்தேர்ச்சி, அந்நிய நாட்டுக் கூட்டுறவு இவைகள் முதிர்ந்த இக்காலங்களிலோ தேசாபிமானக் கிளர்ச்சிக்கு வரையறை

யின்னதென்றறிவதும்துர்லபமாயிருக்கின்றது. தேச நன்மையைப் பாராட்டி, தேச சம்பந்தமான எல்லாவற்றிற்கும் சிருஞ்சிறப்புமமைப்பதுமன்றி, மற்றேனைய நாட்டாரை இகழ்ந்து அவர்களைப் பலவிதத்தினும் துன்புறுத்தலுமே தேசாபிமானத்தின் அறிகுறி என்று கருதவும் தலைப்பட்டார்கள். ஆனால் தற்காலத்தில் வெளிப்படையாகும் தேசாபிமானத்தில் அனேக இனிய விசேஷங்கள் உள்ளனவென்று உலக நடவடிக்கைகளைக் கவனித்து வருவோர்க்கு நன்கு விளங்கும். தேசாபிமானம் என்பது கேவலம் நாட்டின் மீதுள்ள நாட்டத்தைக் குறிப்பது ஒழிந்துபோக, தேசத்தின் நன்மையைப்பெருக்கும் பலவித சாதனங்களின் மீதும் நாட்டார் கொண்டுள்ள ஓர் அரிய அபிமானத்தைக் குறிக்கின்றது. நாட்டிலுள்ளார் எச்சாதியராயிருப்பினும் அவர்களின் மீது செலுத்தும் அபிமானமும், தம் தாய் நாட்டில் தொன்றுதொட்டு வழங்கியுள்ள பாஷைகளின் மீதும் மதங்களின் மீதும் அந்நாட்டார் செலுத்தும் அபிமானமும், அந்நாட்டு விளைபொருள் கைத்தொழில்களின் மீதுள்ள அபிமானமும், ஆக இவைகளின் மீது தாம் செலுத்தும் அபிமானத்தைத் தம்மனத்தளவே நிறுத்தாது, வெளியில் அவ்வபிமானத்திற்கேற்ப ஒழுகி நடத்தலாம் பெருங்கடைமையும் தேசாபிமானமேயாகும். இங்ஙனம் சொன்னதனால் தேசத்தின் நன்மையைக்கோரி செங்கோலோச்சும் மன்னவரிடத்துச் செலுத்தும் ராஜபக்தியும் தேசபக்தியேயாகும். இத்தகைய தேசாபிமானம் பூர்வகாலத்து ரீதியைப் போலிராது, மிக உறுதியாய் எல்லாத்தேசங்களிலும் வேரூன்றி, கிளைத்துத் தழைத்து நாடோறும் விருத்தியாகி வருகின்றது. உலக சரித்திரத்தைச் சற்றுக் கவனித்த எம்மனிதனும் ஆங்காங்கு சிறந்து விளங்கின தேச பக்தர்களின் வீரச் செயல்களைப் புகழ்ந்துரையாமலிருக்கான்.

க்ரீஸ் தேசத்தில் ஜனங்கள் பொது நன்மையை நாடி தம் உயிரை ஒரு பொருட்டாக மதியாமல் தங்கள் நாட்டின் சிறப்பையே மேலானதாகக் கருதி வந்தனர். 'லியானிடஸூம் அவனுடனிருந்த முந்நூறு வீரர்களும்' என்னும் சரித்திரத்தையும், தெமிஸ்டக்ளீஸ், பெரிக்ளீஸ், டெமாஸ்தினீஸ் என்பவர்களின் வாழ்நாட் போக்கையும் கேட்டுப் புகழாதவரும் உண்டோ? ஹொரேஷியஸ், ரெகுலஸ், கிராக்கி, ஸிஸரோ இவர்களின் தேசாபிமான ஒழுக்கங்களையும், உவில்லியம் டெல், ஜோன் ஆப் ஆர்க், ஹாம்ப்டன், நெல்ஸன், உவெல்லிங்டன் இவர்களின் வீரச்செயல்களையும், இன்னும் ஜெர்மனி, ஜப்பான் முதலிய தேசத்திலுள்ளோர் உலகமே வியத்தற்குரிய அரிய காரியங்களைத் தம் தாய் நாட்டின் பொருட்டுச் செய்து கொண்டு வரும் முயற்சிகளையும் அறிபவர் எவராயினும் தாமும் அத்தகைய வழியைப் பின்பற்றிப் புகழடைய விரும்பாதிருப்பரோ? இவ்வண்ணம் தேசாபிமானம் உலகெங்கும் எல்லாத் தேசங்களிலும் பரவியிருத்தலைக் கண்ணுறும் நம்மிந்திய நாட்டார் தாமும் இப்பேரொழுக்கத்தைக் கடைப்பிடிக்கவேண்டுமென்னும் அவாவுறுதல் பொருத்தமேயன்றோ? மேலும் நம் நன்னாட்டில் நம்முன்னோர் இத்தேசாபிமானத்தைக் கைக்கொண்டிருந்திருக்கிறார்களா? அவ்வித மாண்பினைப்பெற்ற நம்மவர்கள் இன்னும் அதை நழுவவிடாமல் தம்முள் இருத்திவைத்திருக்கின்றனரா? என்பதை விசாரித்தலும் தகுதியாமன்றோ?

ஆரியர்கள் இந்தியாவில் கால்வைத்த நாள் முதற்கொண்டு அவர்கள் தேசாபிமானத்தை மேற்கொண்டிருப்பதாகக் காண்கிறோம். அவர்கள் வசித்தற்கென்றமைந்த நாட்டின்மீதும் அந்நாட்டில் அமைந்துள்ள இயற்கைப் பொருள்களின்மீதும், ஆறு, ஏரி, குளங்கள், வரைகளின் மீதும்அவர்கள்செலுத்திய அபிமானத்திற்களவேயில்லை. இந்தியாவில் குடியேறுதற்கு முன்னரே அவர்கள் வாழ்ந்துவந்த தேசத்தின் மீதும், குடிநிலை, வாழ்க்கைநிலைகளின் மீதும் மொழிதற்கரிய பிரேமையுடையவராயிருந்தார்கள் என்பது வேத சாஸ்திரங்களை நுண்ணறிவுடன் ஆராய்ச்சி செய்தவர்களுக்கு விசதமாகின்றது. தவிர, ஆரியர்கள் குடியேற வந்த பாரத பூமியே தேசாபிமானமென்னும் சிறந்த கொடியை தழைத்து வளரச்செய்வதற்குக் காரணமாயிருந்தது. பண்டைக்கால ஆரியரை மாத்திரமோ? இத்தேசத்திலேயே எவ்வெக்காலத்தும் நிலைத்திருக்க விரும்பின எல்லா ஜாதியாரையும், சிறிதுகாலம்தங்கியிருந்து தக்கஊதியம் கிடைத்தவுடன் தம் நாட்டிற்குத் திரும்ப எண்ணங்கொண்ட தீரர்களையும் தன் இயற்கை வளத்தாலும் செயற்கை வளத்தாலும் மகா

ஆர்வத்துடன் அழைத்ததாகக் கொள்ளல் வேண்டும். இயற்கையிலேயே மானிடப் பிறவிக்கு இன்றியமையாத வஸ்துக்களை தன்னகத்துக் கொண்டதனல் தன் குழந்தைகளை யாதொரு வருத்தமுமின்றி அருமை பெருமையுடன் சீராட்டிப் பாவித்து வந்து அவ்விளஞ்சிறுர்கள் தக்கவயதையடையவும் அவர்களால் எங்கணும் தன் புகழ் பரவவும் தன் சக்தி பன்மடங்கதிகரிக்கவும் இனிது விளங்கும் பாரத மாதாவின் சிறப்பினைக் கூறுதலுங்கூடுமோ ?

தேவதைகளின் இருப்பிடமாயும், புண்ய புருஷ சித்தாதிகளின் வாசஸ்தானமாயும் எங்கும் வெண்பட்டு விரித்தாற்போல் நிர்மலமாய் பனிப்பாளங்கள் ஒளி வீசவும் இவ்வுலகில் தனக்கிணை எவருமிலை யென தன் கொடு முடிகளை வானுற ஓங்கி நிற்கப்பெற்ற பனிவரையும், இப்பனிவரையினின்றும் வெளியேறும் கங்கை, யமுனை, ஸிந்து, பிரம்ஹபுத்ரா முதலிய புண்ய தீர்த்தங்களும், இவை பாயப் பெற்ற சகல வளங்களும் நிறைந்த சிறந்த நாடுகளும், அந்நாட்டிலுள்ளோரின், கல்வி, கேள்வி, ஒழுக்கம், நடையுடைபாவனைகளும், அவ்வள நாடுகளுக்கப்பாலுள்ள மலை செறிந்த நாடாம் தக்ஷிண தேசமும், ஆங்குள்ள பண்டை நாகரிகமும் ஆகிய இவையெல்லாம் எவர் மனதைத் தான் கொள்ளை கொள்ளா? ஆதலின் ஆரிய தேசாபிமானம் ஒரு துறையிலேயே நின்று விடாது,பற்பல வழிகளில் மேற் கிளம்பியிருக்கின்றது. ஒருபுறம் உயரிய பர்வதங்களாலும், மற்ற மூன்று பக்கங்களிலும் கடல கழியாலும் சூழப்பட்டுள்ள பாரதமாதாவை யடைந்துள்ளவர்களுக்கு எக்காலத்திலும் புகலிடம் பிறிதுமுண்டோ? நம் நாட்டாரிடம் மாதரு பக்தி விசேஷமாய் உண்டென்பது வெளிப்படையாயிருக்கவும், தம் தாய் நாட்டின் மீது மாத்திரம் அபிமானம் குறைந்திருக்கிறது என்னும் குறை கூறுபவர் அனேகம் இருப்பதற்குக் காரணமென்னே அறிகிலேம்.

சரித்திர காலவரையறை இன்னதென்று நிதானித்தற்கரிய காலத்திற்கு முன்னரே ஆரியர்கள் தேசாபிமானிகளாய் விளங்கினர்கள் என்று கூறியுள்ளோம். நாம் சரித்திர வாயிலாய் அறிந்தவரையில் இவ்விஷயத்தைப் பற்றிச் சிறிது ஆராய்வோம். உலகத்தையே கட்டியாள விரும்பி, தேசந்தேசமாய்ச் சென்று அவற்றை ஜயித்து எங்கணும் திக்விஜயம் செய்து கொண்டு தன் பெருஞ் சேனையுடன் ஓர் கிரேக்க வீரன் பாரத வர்ஷத்தின் எல்லையை மிதித்து, ஸிந்து நதியைக்கடந்து ஜீலம் நதிக் கரையை அடைந்துவிட்டான். அவ்வீரனை யெதிர்த்தடக்குவார் யாருங்காணப் படவில்லை. ஜீலம் நதிக்கரைக்கிப்பால் அரசு செலுத்தும் புருஷோத்தமனெருவனே தன் சேனையுடன் அந்நிய வீரனை எதிர்க்கிறன். கொடும்போர் நிகழாநின்றது; புருஷோத்தமன் தோல்வி யடைகிறன். கிரேக்க வீரன் முன்னிலையில் கைதியாக நிறுத்தப்படுகிறன்.

"நான் உம்மை எவ்விதம் நடத்த வேண்டும் என்கிறீர் ?"

"அரசரை நடத்த வேண்டியது போல நடத்துவீர்" என்று மறுமொழி பகர்ந்தான் புருஷோத்தம வீரன். அங்ஙனமே நடத்தப்பட்டு தன் ராஜ்யத்தையும் மறுபடி அடைந்தான். பிறகு இந்தியாவில் சந்திரகுப்தன், அசோகவர்த்தனன், விக்ரமாதித்யன், ஹர்ஷன் முதலாயினேர் தோன்றி தம் குண ஒழுக்கங்களாலும் செங்கோன் முறைமையாலும் தம் தாய் நாட்டின் மீது அளவிலா அபிமானத்தைச் செலுத்தினர். புருஷோத்தமர் காலத்திற்குச் சுமார் 1500 ஆண்டுகள் கழித்து ஓர் மஹம்மதிய வீரன் இந்தியாவின் மீது படையெடுக்கவும்,ஓர் இந்திய அரசிளங்குமாரன் தன்நாட்டை அந்நியரினின்றும் பாதுகாத்தற் பொருட்டு திரண்டபடையுடன் அவர்களை யெதிர்த்துப் போர்க்களத்தில் உயிரை நீத்தான். ப்ரிதிவிராஜனின் கீர்த்தியைப்பற்றி ப்ரிதிவியில் அறியாதவரும் உண்டோ? மறுபடியும் இந்திய சரித்திரப்போக்கைக் கவனிக்குங்கால் பிரோஸ், ஆக்பர், ஷர்ஷா, ஷாஜிஹான் ஆகிய இவர் போன்ற மஹம்மதிய அரசரும் கூட இந்தியாவின் பொருட்டு உழைத்து வந்தார்கள் என்று அறிகிறேம். இந்தியா மஹம்மதிய ஆட்சியின் கீழிருந்தகாலத்து தேசாபிமானம் தழைத்திருந்ததென்பதற்கு அனேக அத்தாட்சிகள் உண்டு. ஆக்பர் ஆளுகைக்குடன்படாது தம் ராஜ்யத்தின் பொருட்டே போராடிப் புகழ் பெற்றவர்களில் பிரதாபஸிம்ஹனும், சந்த்பீபியும் முதன்மையானவர்கள்.

இம்மஹம்மதிய ஆட்சியிலேயே தம் தாய் நாட்டினிடம் அன்பு செலுத்துதற்கென்றே அவதரித்த வீர புருஷர்கள் அனந்தம். இவர்கள் தம்மளவு மாத்திரமே தேசாபி மானிகளாய் நிற்காமல் தம் நாட்டார் ஒவ் வொருவரையும் தம்மையே பின்பற்றும்படித் தூண்டுதல் செய்யும் வன்மையையும்பெற்றிருந் தார்கள். ஸிவாஜியின் வீரச் செயல்களையும் மஹாராஷ்ட்ர நாட்டாரின் அரிய குணங்களை யும் இக்காலத்தும் அறியாதார் உண்டோ? தே சத்தில் அந்நியரின் கொடுமை நாளாவட்டத் தில் அதிகரிக்கவே, இதுவரையும் காணப் படாத வீராவேசம் கிளம்பிப் பெருகத் தலைப் பட்டது. தேசாபிமான மதாபிமானங்களே உருவெடுத்தாற்போல் மஹாராஷ்ட்ர ஸீக்கிய ஜனங்கள் தோன்றினுர்கள். இந்திய சரித்திர த்தில் அஹல்யாபாய், கிருஷ்ணகுமாரி, பத் மினி, ஜான்ஸிராணி முதலியவர்களைப்போல் சிறப்புற்றவர்கள் பெயரை வேறெங்குங்காண்ப தரிது. இன்னும், தாதாபாய் நௌரோஜீ, சுரேந் த்ரநாத் பானர்ஜி, கோகளே, காந்தி, முதலிய தேசபக்தர்களின் சரித்திரத்தைக் கவனிப்போ மாயின் இந்தியாவில் தேசாபிமானம் எவ்வெக் காலத்தும் நீடித்துநின்று பின் வருபவர்களுக் கும் ஓர் சிறந்த ஆபரணமாய் விளங்கும் என்ப தற்கு யாதொரு ஐயமுமில்லை.

இந்தியசரித்திர விஷயம் இங்ஙனமாக, இந் திய இலக்கிய இலக்கணங்களைச் சற்று ஆராய் வோமாயின் தேசபக்தி, மதாபிமானம், இவை களைப்பற்றி ஏராளமாய்ப் புலவர்கள் கூறு வதைக் காணலாம். இந்தியாவில் வழங்கிவரும் பாஷைகளின்சங்க்யையைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஒவ்வொரு பாஷையிலும் உள்ள நூல்கள் எல்லாம் நேராகவாயினும்மறைபொரு ளாகவாயினும் தேசபக்தி, பாஷாபிமானம், மதாபிமானம் இவ்வரிய விஷயங்களைப்பற்றியே கூறுகின்றன. காளிதாஸன், பவபூதி, ஸ்ரீஹர் ஷன், இன்னமனேக வடமொழிப் புலவர்களும், தென்மொழியில் பழைய சங்கப்புலவர்களும் கம்பன், ஒட்டக்கூத்தன், புகழேந்தி முதலிய வர்களும் தேசபக்தியைப்பற்றிக் கூறுவதுமாத் திரமேயன்றி தம் வாழ்நாட்களில் தேசபக்தி பூண்டொழுகியும் வந்தார்கள். பாரியின் மக ளிர் தமீதந்தையின் நாடு வேற்றரசனுல் கவரப் பட்ட காலத்து அந்நாடடைந்த கோலத்தையும் தம் தந்தையின் கீழ் இருந்தபொழுது இருந்த சிறப்பையும் கூறி பிரலாபிக்கும்போது யார் மனந்தான் உருகி நிற்காது? கம்பர் இராமாய ணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் நாடவிட்ட படலத் தில் ஸ்ரீ ராமபிரான் அநுமாருக்கு ஸீதையின் அடையாளங்களைக் கூறித் தேடவிடும்போது பிராட்டியாரின் நடையழகைக் கூறவேண்டி, பெருமான் திருவாக்கால் 'அவள் நடை உலகப் பிரசித்தமான அன்னம், அழகிய பெண்யானை ஆகிய இவைகளின் நடை என்றாலும் சரியன்று; பாக்களில் வல்ல பழைமையான புலவர்கள் தொடுத்த பக்திபொருந்திய வாக்கின் நடையை யுடையவள்' என்று பொருள் படும்படி,

பூவருமழலையன்னம்புனைமடப்பிடியென்றின்ன
தேவருமருளத்தக்கசெலவினவெனவுந்தேறேன்
பாவருகிழமைத்தொன்மைப் பருணிதர்தொடுத்தபத்தி
நாவருகிளவிச்செவ்வி நடைவருநடையணல்லோய்,

என்று கூறியுள்ளார். இங்கு கம்பர் கூறவந்த பொது விஷயம் ஒன்றாயிருக்க, இச்சந்தர்ப்பத் தையொட்டியே தமது நாட்டின் மீதும் அதில் தோன்றியுள்ள பெரியோர்கள் மீதும் அவர் காட்டியுள்ள அபிமானம் பாராட்டற் பாலது. இவ்வண்ணம் சிறிது ஊன்றி பார்ப்போமாயின் நம்மனேரிடம் குடிகொண்டிருந்த நற்குணங் களும், நல்லொழுக்கங்களும் செவ்வனே வெ ளிப்படும். இவை மாத்திரமா? இவர்களைப் போல் தம்மால் தம் கருத்துக்களை வெளிக்காட் டாமல் மௌனமாய் தம்மாலியன்றவளவு தம் தேச நன்மையின் பொருட்டு உழைத்தவர் களின்தொகையைக் கணக்கிடவும் முடியுமோ?

நம் நாட்டின் மற்றொரு விசேஷச் சிறப்பு என்னவெனில்: ஏனையநாடுகளைப்போல், தம் தேச நன்மையையே நன்றாய்க் கவனித்து மற் றைய நாடுகளை அலட்சியம் செய்வதுமன்றி அவற்றிற்குத் தீங்கிழைக்கவும் முயல்கின்ற தற்கால நாகரிகத்தை மேற்கொண்ட சில நாடுகளைப் போலல்லாமல், தம் நாடு செழிப்ப துடன் உலகத்திலுள்ள மற்ற நாடுகளும் ஜனங் களும் சகல வழிகளிலும் அபிவிருத்தியாக வேண்டுமென்னும் நல்லெண்ணத்தைக்கொண் ட உண்மையபிமானிகள் அவதரித்து விளங் கும் புண்ய பூமியாகவே இருந்து வருகின்றது.

"ஸர்வேஜநா: ஸுகிநோ பவந்து."

துரதிர்ஷ்டங்கள்

MISFORTUNES

இவ்வுலகில் ஒரு மனிதனுக்காவது துரதிர்ஷ்டத்தினால் கஷ்டப்பட நியாயமில்லை என்று சொல்வது இதற்குமுன் உரைக்கப்படாத புத்திமதியாகவும் அதிக தத்துவ ஞானம் புகட்டுவதாயும் ஆகும். தனது ஒரே பிள்ளை இறக்கும் தருணத் திருக்கும்போது, தாயின் மனத் தத்தளிப்பும், மருந்து என்றறியாத ஒரு ஊரில் காலரா அல்லது வேறு ஒட்டு வியாதி பரவுதலும், நீடித்து நடந்துவரும் சண்டையினால் ஜனங்களுக்கு பின் சம்பவிக்கும் கெடுதலான தொல்லைகளும் சிக்கிரத்தில் நிறுத்தக்கூடாத துரதிர்ஷ்டங்களாகும். இவைகள் அதிக துயரத்தை உண்டுபண்ணி தங்கள் உக்கிரத்தைத் தணித்துக்கொள்வது நாளடைவிலே தான் ஆகவேண்டும். அப்பொழுதும், மற்றெல்லா வஸ்துக்களினிடத்திற் காட்டிலும் ஒன்றினிடத்திலேயே அதிகப் பிரேமை வைத்திருந்தவர்களுக்கு அவ்வஸ்துவை இழந்தவுடன் அவர்கள் மனம் எக்காலத்திலும் சொஸ்தத்தையே அடையாது. தன் தாய் இறந்த அறுபது வருஷம் கழித்து அவளுடைய படம் கண்ணில் தென்பட தாயை நினைத்து நினைத்து உருகினார் 'கௌபர்' என்னும் கவி.

துரதிர்ஷ்டம் ஒன்றாய் வருவதில்லை யென்று பலர் சொல்லுகிறார்கள். அதிர்ஷ்டமும் ஒன்றாய் வருவதில்லையென்றும் மற்றும் பலருடைய அபிப்பிராயம். நாம் நினைப்பது போல் ஒவ்வொன்றும் அநேகங்களால் பின் தொடரப்பட்டுவருவது உண்மையாயிருக்கும் பக்ஷத்தில் அவை எப்படி மனிதர்களால் எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறதென்பதையும் எப்படி எடுத்துகொள்ளலாகு மென்பதையும் சற்று கவனிப்போம்.

தங்களுக்குச் சம்பவிக்கும் கஷ்டங்களை சகிப்பவர் ஆயிரம்பேர் இருந்தால், தான் பெற்றிருக்கும் நல்ல தசையை 'சகிப்பவர்' ஒருவரிருப்பதும் துர்லபம், என்று ஒரு மகான் எழுதுகிறார். ஒருவர் கூச்சலில்லாத விடத்தில் படிப்பதற்காக வீட்டின் மாடியில் ஒருவேளை ஏறி புஸ்தகத்தைப் பிரித்தார். அப்பொழுது ஒரு குழந்தையின் அழுகைச்சத்தம் கேட்கச் சினங்கொண்டார். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் வீதியில் இரண்டு நாய்கள் ஒன்றின்மேலொன்று பாய்ந்து குலைக்க ஆரம்பித்தன. தவிர பாடகர்களில் ஒரு கூட்டம் பெரிய கோஷஞ் செய்துக்கொண்டு அவ்வழியே சென்றது. மாடியிலிருப்பவர்க்கு வந்த கோபம் இவ்வளவென்று சொல்லி முடியாது. அடுத்த நிமிஷம் விகாரமான குரலுடன் ஒரு கிழவி தன் மருமகளை வாயில் வந்தபடி திட்டுவதைக் காதில் கேட்டு அவர் தன் புஸ்தகத்தை மூடிவிட்டு பத்து நிமிஷம் வரையில் சிரித்தாராம். சாமர்த்தியமாய் எழுதும் ஒருவர், "ஒருவருடைய புத்தியும் தைர்யமும், பொறுமையும் அவருடைய கஷ்டதசையில் தான் வெளிப்படுகிறதென்றும், அப்படியில்லாவிட்டால் இம்மாதிரியான குணங்கள் எளிதில் உண்டாகிறதில்லை யென்றும், அத்தசையின் முக்கிய உபயோகம், சத்துருக்களை சேர்த்து வைப்பதும், போன அன்பை புதுப்பித்துக் கொடுப்பதும், சண்டையில் பல்லைப் பிடுங்கினதுபோல், சமீபத்தில் உண்டாகித் துவேஷத்தை மாற்றி முதலிலிருந்த சிநேகத்தை நினைத்துக் கஷ்டத்தில் கைகொடுக்கச்செய்யும். ஆனால் தன் நல்ல தசையைத் தானே 'சகிக்க' முடியாவிட்டால் சிநேகிதர்கள் சகிப்பது மிகவும் அரிது, சிநேகிதர்களே ஒரு வேளையில்லாமல் போகலாம்" என்றும் சொல்லுகிறார்.—

அனுபவத்தில் பார்க்கையில் துரதிர்ஷ்டத்தின் கஷ்டங்கள் முடிவில் நமது சுகத்திற்காகவே யிருப்பதென்று அறிவதோடு, சமீபத்தில் உண்டாகும் நன்மைகளையும் அறியவேண்டும். விடாமுயற்சியைபழக்கிப் பொறுமையை உண்டு பண்ணுகிறது. அதிலிருந்து விளையும் நன்மைகளைக் கவனியாமல் நம்பிக்கையை இழப்பது மூடத்தனம். நம்பிக்கையைக் கைவிடுவது சோம்பலையும், மனதில் அதைர்யத்தையும், புல்லறிவையும் காட்டும். அனேகருக்கு அனேக வித கஷ்டங்கள் மூட்டைமூட்டையாக விருந்து இவைகளைப் பொருட்டாய் எண்ணாமல் பொறுமையுடன் தம் காரியங்களைப் பார்த்ததினால், அனுபவம் மிகுந்து கஷ்டங்கள் கழிந்து சௌக்கியமடைந்திருக்கிறார்கள். இருபது வருஷம் எழுதிவைத்திருந்த கையெழுத்துக் கடிதங்களை, விளக்கைத் தள்ளி எரித்த நாயை 'ஸர் ஐஸக் நியூடன்' என்பவர் தடவிக் கொடுத்து

"நீ என்ன கெடுதல் செய்தாய் என்று உனக்குத் தெரியாது" என்று மாத்திரம் சொல்ல அவருக்கு எவ்வளவு பொறுமையிருக்க வேண்டும்!

சிலர், துக்க சமாசாரம் கேட்டவுடன் ஒருவரோடும் பேசுகிறதில்லை. சிலர் உள்ளே போய் உட்கார்ந்து கொண்டு உரக்கக் கத்துகிறார்கள். இப்படி ஒருநாள் இரண்டுநாள் அன்னாகாரமில்லாமல் மன வியாதியோடு தேகவியாதியையும் சம்பாதித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். சிலர் இரவில் வெளியில் வந்து சமீபத்திலிருக்கும் ஆறுகுளங்களில் விழுகிறார்கள் என்று கேள்விப்படுகிறோம். அனேகர் ஒருவருடனும் சொல்லாமல் ஊரை விட்டு அடுத்த வண்டியில் தூர தேசம் போய்மாதக்கணக்காய் கடிதங்கூட எழுதுவதில்லை. பாவம்! அவர்கள் இப்படிப்பட்ட விஷயங்களில் சில வேஷம் பூண்டுவந்த அனுகூலங்கள் என்றும், சிலவைகளைப்பற்றி வருத்தப்படாமல் பால் கொட்டிய பிறகு அழுவது பிரயோஜனமில்லை, அப்படிச் செய்வதால் பாலும் கிடைக்காது தன்னையும் கெடுத்துக் கொள்ளுகிறார்களென்றும், அடுத்த சமயத்தில்இதைவிட நல்ல அதிர்ஷ்டம் உண்டு (Better luck next time) என்றுணர்ந்தால் வருத்தப்படுவதற்கே நியாயமில்லை என்றும் தோன்றுகிறது—உதாரணமாக: இரண்டுபையன்களில் ஒருவன்மிகவும் கெட்டிக்காரன். ஒரு வருஷமாகிலும் பரீக்ஷைகளில் தவறினதில்லை. இதனால் அகம்பாவம் கொஞ்சம் உண்டு. ஈச்வர சம்மதத்தால் பி. ஏ. கிளாஸில் ஒரு வருஷம் தவறிற்று. மற்றவன் சுறுசுறுப் புள்ளவன்--புத்தியுள்ளவன் தான். இரண்டுமுறை பரிட்சையில் தவறினவன் அதே ஈச்வர சம்மதத்தால் பி. ஏ. கிளாஸில் தவறி விட்டான். இப்பொழுது அவர்கள் மனநிலையை கவனியுங்கள். முன் சொல்லப்பட்டவன் மற்றவனைவிட மனத்திருடம் குறைந்து தீராவருத்தமடைந்து 'ஏமாந்து' நிற்கிறான். இனிப் படிப்பதில்லை என்கிறான். தெய்வத்தைத் திட்டுகிறான். இதனால் நான் தவறத்தான் வேண்டுமென்ற அபிப்பிராயங் கொண்டவனென்று எண்ணலாகாது. பிசகு நேராமலிருப்பது ஜயமல்ல. பிசகிப் போனதை சரியான மனதோடு எடுத்துக் கொள்ளத் தெரிவதே ஜயமாகும். இப்பாடம் துரதிர்ஷ்டத்தின் முக்கிய சிட்சை. உயர்ந்த இலந்தைமரத்தில் ஆயிரம்கல்விட்டெறிந்து விழும் ஒரு பழத்தின் ருசியாமோ அரிசியெடுத்துப் போய் வாங்கும் நூறு பழத்தின் ருசி?

காலத்தின் அனேக மாறுபாடுகளில் பாலியத்தில் பொன்னில் உருண்ட விநோதங்களில் ரமித்தவன் கிழவயதில் அநேகமாய் சகிக்க முடியாத கஷ்டத்தை யனுபவிப்பதும் இளமையில் வறுமைத் தசையில் கஷ்டப்பட்டு உயிருக்கும்தனக்கும் சண்டைசெய்து விடாமுயற்சியோடு கூடினவன் கடைசியில் சௌக்கியத்தை யடைவதும் நாம் கண்டிருக்கிறோம். யோசித்துப் பார்க்கில் பணத்தாசையிலிருந்து பேராசை கொண்டு ஜாஸ்தியடைய எண்ணி இருப்பதையும் இழப்பவன் ஒருவன். மற்றவன் துரதிர்ஷ்டம் என்கிற தாயின் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்து அவளுடையபுத்திமதிகளை வயிறாரமட்டும் உண்டு தன் நாட்களை விடைநாட்களாய் தன் சிநேகிதர்களோடு கழிக்கிறான்.

துரதிர்ஷ்டம் எவருக்கும் வருவது நிச்சயமாதலால் அதன் சாணைக்கல்லில் மூளையாகிற கத்தியை தீட்டித் தீட்டிக் கூராக்கவேணும். வெய்யில் எவ்வளவு அவசியமுண்டோ அவ்வளவு அவசியமுண்டு நிழலும். வெய்யிலில்போகும் கஷ்டத்தை நிழலில் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். எவனொருவன் எந்த சந்தர்ப்பங்களிலேயும்திருப்தியடைந்து சம்பத்திலும் விபத்திலும் அனேகமாய் ஒருமாதிரியாகமனதை அடக்கியாள்கிறானோ அவனே சௌக்கிய முள்ளவன் சந்தோஷமுள்ளவன் என்பதில் ஐயமேயில்லை.

சந்தாதாரர்க்கு அறிவிப்பு

அச்சாபீஸ் மாறுதலால், நமது விவேக போதினி' ஆபீஸையும், திருவல்லிக்கேணிக்கே மாற்றி யிருக்கிறோம். சந்தாநேயர்கள், இனி எழுதும் கடிதங்களையும், புஸ்தக ஆர்டர்களையும், மானேஜர், "விவேக போதினி". திருவல்லிக்கேணி, மதராஸ், என்று எழுதக் கோருகிறோம். சந்தாதார்களுக்கு புத்தகங்கள் குறைந்த விலைக்குக் கொடுப்பதுடன், ஆர்டர்கள் கால தாமதப்படாமல் அனுப்பவும் ஏற்பாடுசெய்திருக்கிறோம்.

மானேஜர்

ஹூஸேஸன் நூரி

பன்னிரண்டு வயதுள்ள வாலிபன்

HUSEIN NAURI-A BOY HERO OF TWELVE

சில வருஷகாலமாய் ஐரோப்பிய துருக்கி தேசத்திலும் அதன் சுற்றுப்புறத்திலும் நடந்து வரும் யுத்தங்களின் தினசரி வரலாற்றை சமாசாரப் பத்திரிகைகளினின்றும் நாம் தெரிந்து கொள்ளுகிறோம்.

ஆயினும் இவ்யுத்தங்களின் ஜயாபஜயங்கள், யுத்தத்தின் மத்தியில் நடக்கும் இரு திறத்தாரிடத்து முள்ள நியாயாந்நியாய விஷயங்களைப் பலர் பலவாறு எடுத்துக் சொல்லுகிறார்கள்.

சொல்லியும், சிற்சில விஷயங்கள் மாத்திரம் எம்மனதையும், மதத்துவேஷம், வர்ணத்துவேஷம் முதலான துவேஷங்களை அப்பாலெறிந்துவிட்டு தம்மையே வியப்பின் பொருள்களாக கைப்பற்றுகின்றன.

முற்காலம் பிரான்சு தேசத்தில் நடந்த நூறு வருஷ யுத்தத்தில் எட்வர்ட் (கருமன்னன்) என்று பெயர்பெற்று மூன்றும் உவேல்ஸ் இளவரசனுடைய அஸஹாய தைரியத்தை யாவருமறிந்துள்ளார்.

அது போலவே நமது இந்துதேச சரித்திரத்திலும் அக்பர் சக்ரவர்த்தி தம் தைரியத்தை அவருடைய இளமைப்பருவத்திலிருந்தே விருத்தி செய்து கொண்டதாகவும் நம்மவர்யாவருக்கும் தெரியும். அவ்விதமே ஸிவாஜி மஹாராஜாவும் தம்முடைய தாயின் சொல் சுவையினின்றும், குருவினிடத்து வித்தை பயிலும் போதும் நந்தேச இராமாயண முதலிய இதிஹாஸங்களின் நாயகர்களாகிய வீரர்களின் நடத்தையினின்றும் ஓர் வித மனோல்லாச தைரியமடைந்து அவுரங்கஸீபின் மதத்துவேஷ அரசாட்சியை ஒருவாறு கலக்கினாரல்லவா?

அங்ஙனே, இச்சிறு சரித்திரத்தின் நாயகராகிய ஹூஸேன் நூரி என்னும் பன்னிருவயசுள்ள வாலிபனின் கைவிடா மூயற்சியும் மனோதைரியுமுமே தற்கால சரித்திரங்களின் வரலாற்றில் மிகுந்த தொனியுடன் பிரதி பலிக்கிறது.

பல்கேரியர்களுக்கும் துருக்கர்களுக்கும் நடந்த லூலிபூர்ஷாஸ் (Lule Burgas) களத்தில் மாண்ட ஓர் சாதாரண சிப்பாயின் குமாரனும். ஹூஸேன் தன்தாயின் கஷ்டத்தைப் பொறுக்காதவனாகி துயரத்தில் மூழ்கினான். வீடற்று வாசலற்று தன் அன்னையும் தன் சகோதரனும் அலைவதைப் பார்த்து ஹூஸேனுக்கு வந்த கோபத்தையும், துக்கத்தையும் யார் தான் ஆற்றுவார்கள்? அல்லது யார் தான் மாற்றுவார்கள்?

தன் தகப்பனின் மரணமே இதற்கெல்லாம் காரணமென்றெண்ணி ஹூஸேன் தன் தகப்பனின் சத்துருக்களை வதம் செய்ய ஓர் பிரதிஜ்ஞைசெய்து கொண்டான். சடால்ட்ஜாவிலிருந்த ஓர் சேனைத்தலைவரிடம் சென்று தனக்கு ஒரு துப்பாக்கியும் மருந்து முதலிய சாமக்கிரியைகளும் கொடுக்கச்சொல்லி பலவாறு கெஞ்சிக்கேட்டான். அவனுடைய விண்ணப்பத்தின் ஊக்கத்தைக் கண்ணுற்ற துருக்க உத்தியோகஸ்தர் அனைவரும் அவனை வெகுவாய் மெச்சியும் அவன் வயசை யுத்தேசித்து பதில் சரிவர சொல்ல முடியாதவரானார்.

சிறுவன் ஹூஸேனின் பிடிவாதத்தை மாற்ற வேண்டி சேனைத்தலைவர் அவனை வெகு பிரியத்துடன் உபசரித்தும் ஹூஸேன் 'தன் கருமமே கண்ணுயினவனாகி 'மெய்வருத்தம் பாரார், பசிநோக்கார், கண்துஞ்சார், எவ்வெவர் தீமையும்மேற்கொள்ளார், செவ்வியருமையும் பாரார், அவமதிப்பும் மேற்கொள்ளார், கருமமே கண்ணுயினார்' என்ற வாக்கியத்துக்கேற்ப, குழந்தையாயினும் தன் மேனேக்கே மேனேக்காகி யாவரும் அறியாவண்ணம் பட்டாள முஸாபுரியினின்றும் ஓடிச் சென்றுச் சடால்ட்ஜாவின் அருகாமையிலுள்ள யுத்தரங்கங்களின் தாறுமாற்றினின்றும் ஓர் துப்பாக்கி முதலானவற்றை தற்செயலாய்க் கைப்பற்றினான்.

மறுநாள் நடந்த யுத்தத்தில் துப்பாக்கிகுழற் சத்தத்தினிடையே ஓர் சிறு துருக்க வாலிபன் எதிர்த்து பல்கேரிய சேனை வரிசையை நோக்கித் தன் துப்பாக்கியினின்றும் சுட எத்தனித்து தன் மனோ விரதத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்த ஒரு பட்டாள சில்லரை உத்தியோகஸ்தர் ஹூஸேனின் நிற்

பயமான தைரியத்தையும் மனம் கலங்காத தீர்மானத்தையும் வியந்து தம்முடைய வியப்பு மிகுதியின் காரணத்தினாலே ஹுஸேனைத்தழுவி யணைத்துக்கொண்டு துருக்கி சேனாதிபதி இஸ்ஸட் பாஷாவிடம் கொணர்ந்துவிட்டார்.

பையன் வரலாற்றைக் கேட்டு மனங்களிப்படைந்த இஸ்ஸட் பாஷாவும் ஹுஸேனின் துப்பாக்கி குறித்திறமையைப் பரீட்சித்ததின் பேரில் அவனிடம் மிகுந்த திருப்தியடைந்து தம்முடைய சேனையில் யுத்த வீரரில் ஒருவனாகச் சேர்த்துக்கொண்டார்.

ஹுஸேனும் துருக்கிச் சேனை உத்தியோகஸ்தர்களிடத்திலும் சிப்பாய்களிடத்திலும் அதிக விசுவாசத்தை யடைந்தவனாய் நடந்துகொண்டு வந்தான்.

ஒருக்கால், ஹுஸேன் ஒரு பல்கேரிய துப்புச்சிப்பாயின் (வேவுகாரன்) தலையைச் சேதம் பண்ணித் தன் வெற்றிச்சின்னத்தை வெகு குதூஹலத்துடன் இஸ்ஸட் பாஷாவிடம் கொண்டுவந்தான்.

அவன் விஷயமாய் இஸ்ஸட் பாஷாவுக்கும் துருக்கி ஸுல்தானுக்குமிடையே நடந்த வர்த்தமானக் கடிதங்களிலும் ரவாணாக்களிலும் அடிக்கடி தகவல்கள் வர, நாற்பது வீரர்களின் ஆதிபத்தியமாகிய சாவுஷ் என்ற பட்டம் ஹுஸேனுக்கு ஸுல்தான் அவர்கள் கொடுக்கும் களிப்பையடைந்தார்.

யுத்த களத்தில் தனக்கு ஓர் காயம் நேரிட அதைச் சிகிச்சை செய்யும் போதெல்லாம் அடிக்கடி ஸுல்தான் அவர்களே நேரிடவைத்திய சாலைக்குச்சென்று ஹுஸேனின் க்ஷேமாதிவிஷயங்களை விசாரித்து தம்மிடம் கான்ஸ்டான்டிநோபிலுக்கு நேரில் பேட்டியளித்ததுமன்றியில் தம்மரண்மனையில் விருந்துமளித்தார்.

ஹுஸேனும் தற்காலம்நடக்கும் யுத்தத்தில் தன்னைக் கௌரவப்படுத்திய ஸுல்தானுடைய முகம்மதிய அரசாட்சியின் மேன்மையை விருத்தி செய்யும் சரித்திரத்தை நாம் யாவரும் ஆவலுடன்பரிசோதித்து சமாசாரப்பத்திரிகைகளிலோ சரித்திரங்களிலோ இருந்துதெரிந்துகொண்டு வரவேண்டுமாய்க் கேட்டுக்கொள்ளப்படுகிறது.

தரணீபதி அல்லது தந்திரபாலன்

DHARANIPATHI or THE BOY DETECTIVE

முதல் அத்தியாயம்

நன்மை கடைப்பிடி

தரணீபதி கதவைத் திறந்து உள்ளே நுழைந்து தாழ்வாரத்தின் கொடியில் மழையில் நனைந்த ஈரவேஷ்டியை உலர்த்தி விட்டு கூடத்திற்குள் சென்றான். இரவு சுமார் ஏழரை மணி இருக்கும். கூடத்திலுள்ள தீபத்தண்டின்மேல் ஓர் விளக்கெண்ணெய் தீபம் மங்கலாக எரிந்துகொண்டிருந்தது. ஆகாயமெங்கும் மேகங்கள் பரவி, அந்தகாரத்தை அதிகரித்தன. மழையும் விடவில்லை கூடத்தில் ஓர் விசுப்பலகையின் மீது ஸ்திரீ யொருத்தி கம்பளியைப் போர்த்துக்கொண்டு படுத்திருந்தாள். அவள் ஒட்டின தாடையும், பஞ்சடைந்த கண்களும், வெளுத்தஉதடும், எலும்பே என்று சொல்லும்படியான கைகளும் அவளது நோயின் கொடுமையை நன்றாய்க்காட்டின. வயது சுமார் முப்பத்திரண் டிருக்கலாம். அவளருகே சிறு‘குமுட்டி’ ஒன்றில் நெருப்பு கணகணவென்று இருந்த போதிலும் அவளுடம்பு குளிரினால் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

கதவு திறக்கப்பட்ட ஓசையைக்கேட்டு நன்றாக உடம்பை மூடிப்போர்த்துக் கொள்ள முயன்றாள். அதைக்கண்ட தரணீபதி, சந்தடி செய்யாமல் விசனமும் கோபமும் கலந்த முகத்தை யுடையவனாய் அவளிடம் வந்தான். அவனுக்கு வயது பதினாறு; ஆனாலும் வளர்ச்சி போதாது; பார்ப்பவர்கள் அவனுக்குப் பன்னிரண்டு வயதென்றே சொல்லுவார்கள். அவன் குள்ளனுமல்ல. நல்ல தேக அமைப்பும், முகக்காந்தியும், கிராஹ்யசக்தி பொருந்திய கண்களும், அவனது மனோதிடத்தையும் விடாமுயற்சியையும் நன்று விளக்கின. அவன் சாதாரண உடைதரித்திருந்த போதிலும், இடையில் ஒரு கந்தலும்கிடையாது. நோயாளியா யிருந்தாலும் மிக்க சுசீலையாதலின் அவன் தாய் அவனைக் கண்ணும் கருத்துமாய்க் காப்பாற்றிவந்தாள்.

தரணீபதி தன்கையில் கொண்டுவந்த ஒரு காலி புட்டியை அங்கிருந்த ஒரு அலமாரியின் மீது வைத்தான்.

"தாணீ, மருந்து புட்டியையும் அவுன்ஸ் கிளாஸையும் இப்படிக் கொண்டுவா" என்று ஈனஸ்வரத்தில் சொல்லி கையை நீட்டினள் அவன் தாய்.

மிக்க வருத்தத்துடன் தலைகவிழ்ந்து கொண்டிருந்து சற்று நேரம் கழித்து தன் தாயைப் பார்த்தான்.

"அம்மா, நான்மருந்து கொண்டுவரவில்லை."

"ஏண்டா, அப்பா?"

"மருந்துகடைக்காரன் நம்பமாட்டேன் என்கிறான், அம்மா! அப்படி கொடுத்ததெல்லாம் போதும் போதும் என்றான்."

"அப்படியா!" என்று பெருமூச்செறிந்தாள் அவன் தாயார்.

"தரித்திரம் பிடித்தவன்! அப்படியே அவன் மண்டையை உடைத்து விடலாமா என்றிருந்தேன்" என்று அடக்கமுடியாக் கோபத்துடன் கூறினன் தாணீ.

"அப்பா, நாம் அவனுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய பாக்கி நிற்கிறது. அதை எப்படி தருவோமோ பகவானுக்குத்தான் தெரியும். இதுவரையில் வேண்டிய மருந்துகளைக் கொடுத்து உதவினனே, அதுவே எவ்வளவோ மேலாச்சே!" என்று தாணீபதியைச் சாந்தப்படுத்தினள்.

"போ, அம்மா, இன்னம் கொஞ்சம் மருந்து கொடுத்தால் அவன் பாக்கியம் என்ன குறைந்து விடும்? நல்ல மருந்தாச்சே அம்மா!" என்று முணுமுணுத்தான் தாணீ.

"ஆமாம், அந்த மருந்தினல் குணம் தான். நீ வேறெங்கேயாவது போயிருந்தாயோ?" என்று அவன் முகத்தை நோக்கிக் கொண்டே கேட்டாள்.

"எங்கபோறது, அம்மா, மருந்து சீட்டு கூட இல்லையே!"

தன் மனக்கவலையை மறக்க முயன்றவளாய், "அப்பா, இன்னொரு சீட்டு வேண்டுமானல் வைத்தியர் வெங்கடாசல சாஸ்திரிகளிடமிருந்து எழுதி வாங்கிக்கொள்ளலாம்."

சற்றுநேரம் இருவரும் மௌனமாயிருந்தார்கள். பிறகு தாணீபதி "இரண்டுபடி கடலைப் போட்டால் மருந்துக்குப்போதும்" என்றான்.

"என்ன? கடலையா?"

"ஆமாம் அம்மா, கைச்செலவுக்கு எதாவது சில்லரைவேண்டுமானல் அடுத்தவீதி சங்கரன் அப்படித்தான் செய்கிறான். வழியிலே காலிவீடு ஒன்றிருக்கிறது. நான்வரச்சே உள் கதவுகூட திறந்திருந்தது. அவ்வளவு தான்—முடிஞ்சது காரியம்" என்று கைகளால் அள்ளுவதைப் போல் சைகை செய்தான்.

அவன் சொன்னதைவிட அவன்செய்கையை சுலபமாய் அறிந்துகொண்டாள் அவன் தாயார். அவள் முகம் உடனே விசனத்தைக் காட்டிற்று.

மிக்க தழுதழுத்த குரலில், "அப்பா, தாணீ, நீ எனக்குத் திருடி போடுவதைக் காட்டிலும் நான் பட்டினி கிடக்கலாம். அப்படிப்பட்ட காரியம் ஒன்றும் நீ செய்ய வேண்டாம்."

"பிச்சை எடுப்பது இதைவிட ஈனம்தானே அம்மா? எப்படியும் கஷ்டம்தான். நீ பட்டினியாயுமிருந்து மருந்தில்லாமலும் இருந்தால் எனக்கு மனசு தாளவில்லை. எப்படியாவது இரண்டில் ஒன்று சீக்கிரம் செய்யலாமென்றிருக்கிறேன்."

நடுநடுங்கி "அப்பா, வேண்டவே வேண்டாம் நீ எப்பொழுதும் திருடவேண்டாமடா!"

தாணீபதி மறுபடியும் சற்றுநேரம் மௌனம் சாதித்தான். பிறகு கணீரென்று "அப்படியே ஆகட்டும், அம்மா, நான் இனிமேல் அந்தவேலைக்குப் போகிறதில்லை" என்று சொன்னன்.

"பார்த்தாயா, தாணீ: அதுதான் நல்லபிள்ளைக்கு அடையாளம். எப்பொழுதும் தாணி வார்த்தை தவறுகிறதில்லையே" என்று தாயார் சொல்வதைக் கேட்டு மிக்க ஆனந்தமடைந்தான். சற்று நேரம் ஆன பிறகு "அம்மா, எனக்கு இன்றைக்கு என்னமோ பைத்தியம் பிடித்ததுபோல் இருக்கிறது. மனதில் ஏதோ சங்கடம் செய்து கொண்டிருக்கிறது. எல்லாம் நம் அதிர்ஷ்டம்தான்: அப்பா மாத்திரம் இப்படிப்பட்ட——" என்று வெகு ஆக்

ரோஷத்துடன் பேச ஆரம்பிப்பதை அவன் தாயார் தடுத்துவிட்டாள்.

"——தரணீ, வேண்டாமப்பா, நீ இப்படி ஆவேசம் வந்தவனைப்போல் பேசுவது எனக்கே வருத்தமாயிருக்கிறது. நீ எனக்கு வேண்டுமென்று எப்பொழுதும் கஷ்டம் கொடுக்கமாட்டாயே! அப்பா, உன்னிடம் பொறுமை, சாந்தம், பக்திஇவைகள் குடிகொண்டிருக்க வேண்டும்."

"அம்மா, நீ அப்படி இருக்கலாம்; என்னால்முடியவே முடியாது. நான் என்ன, ஸ்வாமியாரா? நான் நாலு பேருக்கு நல்லவனுயிருக்கிறவனல்ல. அங்கங்கே அப்படிப்படியே தீர்த்துவிடவேண்டும்." என்று மறுபடியும் ரௌத்ராகாரமாய்க் கூறினன்.

"அப்பா, நான் எந்த கஷ்டத்திற்கும் எப்படி பொறுத்துக் கொள்ளுகிறேன், பாரேன். நீயும் அப்படி ஏன் பொறுத்துக்கொள்ளக்கூடாது?" என்றுள் அவன் தாயார்.

"ஆம், அம்மா, நீ சாகிறவரையிலும் இப்படித்தான் இருப்பாய். நீ இப்படி எதற்கும் பொறுத்துக்கொண்டு வருவது எனக்கு கொஞ்சமாவது பிடிக்கவில்லை. உன்னைப்போல் பொறுத்திருக்க எனக்குக் கொஞ்சமாவது முடியாது. நான் அப்படி அடக்கிப்பார்க்கிறதில்லை என்பாய். நான் அப்படியிருந்தால் என் கதி அதோகதிதான். இந்தகாலத்தில் வாயும் கையும் இருந்தால்தான் ஒருவன் பிழைப்பான். இப்பொழுதென்ன ராமனுட்சியா? எங்கு கண்டாலும் துஷ்டர்கள் தானே நிறைந்திருக்கிறுர்கள். பணக்காரர்களுக்குத் தானே இது காலம்? ஏழைகள் வயிற்றின்மேல் ஈரத்துணியைப் போட்டுக்கொண்டு 'சிவசிவா!' என்றுதான் இருக்கவேண்டும்."

அவன் இப்படி சரமாரியாய்ப் பொழிவதைச் சற்றும் கவனியாமல் அவன் தாயார் "நான் மாத்திரம் ஏன் இப்படி எதற்கும் பொறுத்துக் கொள்கிறேன்." என்றுள்.

"ஆமாம், அம்மா, உனக்கு ஆதி முதல் கொண்டு பொறுத்துப் பொறுத்து வழக்கம்" என்று தலையை யாட்டிக்கொண்டே சொன்னன்.

"தரணீ, அப்படித்தான் அப்பா, இப்படி இங்குவா, வந்து இந்த மணையில் உட்கார்ந்துகொள், ஒன்று சொல்லுகிறேன், கேள். கேட்ட பிறகு உனக்கு உண்டாகிற சக்தியைப்பார். பிறகு கஷ்டம் வந்தாலும் அப்பொழுது அதை சிறிதேனும் மதிக்கமாட்டாய். உனக்கே ஒரு திருப்தியும் உண்டாகும். எனக்கும் கீர்த்தி உண்டு. பகவானது உள்ளத்திற்கும் உகந்ததாயிருக்கும்." என்று இனியமொழிகளால் ஒருவாறு அவனைச் சாந்தப்படுத்தினள்.

அப்படியே பக்கத்தில் இருந்தமணையில் வந்து உட்கார்ந்தான் நம் தரணீபதி. என்னதான் சொல்லப்போகிறுளோ என்று மகா கவனத்துடனிருந்தான்.

இவ்வுலகத்தில் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் செய்யவேண்டிய கடமைகளைப்பற்றியும், அவர்களுக்குப் பகவான் அளித்துள்ள கொடைகளைப்பற்றியும், இகபரங்களுக்கு இதமுறல் வேண்டி எப்பொழுதும் நன்மைக் கடைப்பிடிக்கவேண்டியதைப்பற்றியும் என்றிவ்விதமான விஷயங்களைப்பற்றி தரணீபதிக்கு விளக்கமாய் எடுத்துரைத்து அவனுக்கு நற்செயல்களைச் செய்வதில் ஓர் உற்சாகம் உண்டாகும்படி செய்துவிட்டாள். அவனை யறியாமலே ஓர் மனோதைரியம்அவனுக்கு உண்டாயிற்று.

இவர்கள் இருந்த வீடோ தாராபுரம்...... வீதியில் உள்ள ஓர் அங்கமற்ற சிறு கட்டிடம். அது வண்டிமேட்டிற்கு வெகு சமீபத்தி லிருந்ததினுல் வண்டிக்காரர்கள் போடும் கூச்சலும், மாடுகளின் ஹுங்காரமும் எப்பொழுதும் கேட்டுக்கொண்டேயிருக்கும். வீட்டில் அதிகமாகச் சாமான்கள் ஒன்றையும் காணேம். ஆனல் இருந்தவைகள் வெகு விமரிசையாக வைக்கப்பட்டிருந்தன.

இப்படி வெகுநேரம் பேசிவந்ததினுல் தரணீபதியின் தாயாருக்கு களைப்பு மேலிட்டு விட்டது. காற்றும் வெகு மெதுவாய் வீசிக்கொண்டிருந்தது. பக்கத்திலிருந்த குமுட்டியின் நெருப்பு கணகணவென்றிருந்தது. ஆகவே அப்படியே அவ்வம்மணி கண்ணயர்ந்துவிட்டாள்.

தரணீபதியோ மணையில் உட்கார்ந்து கன்னத்தில் கையை ஊன்றினவனுய் தாங்கள்

இதுவரையில் பட்டகஷ்டங்களையும், இனிமேல் வரக்கூடிய சுக துக்கங்களையும் நினைத்து நினைத்து மனமுருகினவனாய்க் கண்ணீர் சொரிந்து கொண்டிருந்தான். ஆனாலும் அவன் அதைரியமடைந்தவனாய்க் காணப்படவில்லை. அவன் சிந்தாக்கிராந்தனாய் இருந்து கொண்டிருக்கையிலும் அவன்முகக்களை மாறாமல் இரண்டொரு தரம் ஒளி வீசிற்று.

இப்படி இவன் உட்கார்ந்திருக்கையில் யாரோ வாசற்படியேறி வருவது காதில் விழுந்தது. ஒரு காலடியின் சப்தம் மாத்திரம் வெகு தெளிவாகப் படவே இன்னாரென்பதை தாரணி வெகு நுட்பமாக அறிந்துகொண்டு "அம்மா, நொண்டிக்கிட்டு அதோ வந்துகொண்டிருக்கிறான்." என்று சொன்னான். "அவன் திடீரென்று நம் வீட்டிற்கு வருவானேன்?" என்று அவன் தாயார் மெள்ள எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டே கேட்டாள்.

இதற்குள் நொண்டிக்கிட்டு வாசற் கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே வந்து சேர்ந்தான். அவனுக்கு ஒரு கால் நொண்டியாயிருந்ததினால் கையில் ஊன்றுகோல் ஒன்றை வைத்துக் கொண்டிருந்தான். தலையில் சிறிது உச்சிக் குடுமியும் முகத்தில் கன்னங்கரேலென்று மீசையும் விளங்கின. கண்கள் ஆந்தைக்கண்கள். முகம் தட்டை. மூக்கோ சப்பை. உதடு பிதுங்கிக் கொண்டிருந்தது. எங்கிருந்தோ காட்டிலிருந்து பிடித்துக்கொண்டு வந்தவனைப் போலிருந்தான். இந்த லக்ஷணங்களெல்லாம் போதாததுபோல வாயின் ஒரு புறத்திலிருந்து மற்றொரு புறத்திற்கு தான் மென்றுகொண்டிருந்த புகையிலையை ஒதுக்கிக் கொண்டு வந்தான். அது கன்னத்தில் சற்று நேரத்திற்கொருதரம் ஏதோகட்டிபுறப்பட்டதோ என்று சந்தேகிக்கும்படி செய்தது.

"கோபுவெ இன்னுக்கி காலமெ பாத்தேன். என்னடா சமாசாரம் என்னதுகு நான் நெட்டாளம் போப் போறேன்று சொன்னான். ஆத்திலே இதெ சொல்லச்சொன்னான்." என்று அழுத்தமும் திருத்தமுமாகச் சொல்லலானான். தாரணிபதி வெகு கவனமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். நெட்டாளம் என்னும் வார்த்தையைக் கேட்டதும் அவன் தாயார் திடுக்கிட்டாள்.

"இதைப்பற்றி விசாரமென்ன? சனியன் தொலைந்தது என்று எண்ணிக்கொள்ளலாமே! இங்கிருக்கும்போது உங்களுக்கு அவனால் தம்பிடிக்கு வழி உண்டா? இருப்பதை அழித்துக் கொண்டுதானே இருந்தான்."

தாரணீபதியின் தாய் துக்கத்தைப் பொறுக்க முடியாமல் தேம்பத் தலைப்பட்டாள்; தாரணீ கண்டான். தகப்பனார் எவ்வளவு துர்நடத்தையுள்ளவராயிருந்தபோதிலும், அவரைப் பிறர் தூஷிப்பதைக் கேட்கச் சகிக்கமுடியவில்லை. கோபத்தை அடக்கமுடியாமல் மணையிலிருந்து எழுந்து நின்றான்.

"எங்கப்பாவைப்பற்றி இப்படி யெல்லாம் எங்களிடத்தில் பிதற்றாதேயுங்காணும். காலில்லையே என்று ஐயோபாவம்னுவிட்டுட்டேன்! ஜாக்ரதை! இல்லாவிட்டால் ஒரு கல்தாதான்" என்று பற்களை நறநறவென்று கடித்துக்கொண்டே பேசினான்.

"இந்தப் பயல் பேசுவதைப் பாத்தையா? நொண்டியானாலும் உன்னாலே அப்படித் தள்ள முடியுமா?"

தாரணீ கையை நீட்டி அவனைத் தள்ளப் போனான். நொண்டிக்கிட்டுவும் அவனை அணுகவொட்டாமலிருக்கும்படி தன் கோலால் தடுத்தான்.

"தாரணீ!" என்று மாத்திரமே கூப்பிட்டாள் அவன் தாயார். அவள் குரல் மிக மிருதுவாயிருந்தபோதிலும், தாரணீ என்றதும் அவன் திடீரென்று தன்னிலைமையை அறிந்து கொண்டான். தீப்பொறி பறந்த கண்கள் சிறிது சாந்தமடையவும், அடக்கமுடியாத கோபத்தைச் சிறிதடக்கி, மறுபடியும் மணை மீது அமர்ந்தான்.

"அப்பா, நமக்கு இப்படி எல்லாரும் சொல்லுவதைக் கேட்க வருத்தமாயிருக்கும். உன் னண்ணாவைப்பற்றி கிட்டு சொல்வதில் யாதொரு பிசகுமில்லை."

அம்மா, உங்களுக்கு வருத்தம் வரவேண்டும் என்று நான் சொல்லவந்தவனல்ல; உங்கள் பளுவு நீங்கிவிட்டது என்று எண்ணினேன். அவன் உங்களுக்காக ஒரு காசு சம்

பாதித்தானு? நீங்களும்தரணியும் உழைத்து அவனைக் காப்பாற்றவேண்டியிருந்தது. நான்இந்த சுப சமாசாரத்தைச் சொல்லுவதற்கு எனக்குக்கொஞ்சமாவது இஷ்டமில்லை. கோபு,வீட்டில் சமாசாரத்தைச்சொல்லிவிடு என்றுசொன்னதினுல் வந்தேன்." என்று அவன் அழகிய பாஷையில் சொல்லிவிட்டு உடனேபுறப்பட்டுப் போய்விட்டான். தரணீபதியின்தாயாரோ வெகு நடுக்கமடைந்து சால்வையை உடம்பு முழுமையும் நன்ருய்ப் போர்த்துக்கொண்டாள்.

தரணீபதியின் கண்களில் நீர் ததும்பின. கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு "அம்மா, நீ பயப்படவேண்டாம். பகவானிருக்கிருர். கடைசி வரையில் உழைத்து பாடுபடுகிறேன்." என்ருன்.

தாயாரும் "தரணீ, நீயாவது இங்கிருக்கிருயேடா, சமர்த்தனுகயிரு அப்பா" என்று தழதழத்துச் சொன்னுள்.

"அம்மா, நான் சமுத்தாயிருக்கிறேன்."

"ஆனுல், அந்த கோபம் இருக்கிறதே—"

"அதை மெள்ள அடக்கி விடுகிறேன். யாராவது என்னமாவதுசொன்னுல் தான் எனக்குக் கோபம் வந்துவிடுகிறது. சரியாய் அடக்கினுல் நல்லது அம்மா."

"அதுதான்சரி, அடக்கியாண்டால் அதே தான் பலம். கோபம் இருக்கவேண்டியதுதான். ஆனுல் அதை அடக்கவேண்டும். கோபமில்லாமலிருந்தால் ஒருவனை எல்லாரும் ஏய்த்து விடுவார்கள். தனக்கும் பிரயோசனமில்லை. மற்றவர்களுக்கும் உதவமாட்டான்."

மதுரையாசிரியர்:—இவரே பேராசிரியர் எனப்படுவர். இவர் இளம்பூரணருக்கு வித்தியாகுரு. நச்சிஞர்க்கினியர்க்கு இளம்பூரணர் வித்தியாகுரு. நச்சிஞர்க்கினியார் தமது குருவாகிய இளம்பூரணரை ஆசிரியர் என்றும் தமது குருவுக்குக் குருவாகிய மதுரையாசிரியரைப் பேராசிரிய ரென்றும் வழங்குவாராயினர். அவ்வழக்குப் பற்றி இவர்க்குப் பேராசிரியர் என்னும் பெயர் நிலைப்பதாயிற்று. இவரது இயற்பெயர் புலப்படவில்லை. இவரே குருந்தொயிலேயுள்ள நான்னூற்றிரண்டு செய்யுளுள்ளே முன்னூற்றெண் பத்திரண்டு செய்யுட்களுக்கு முரைசெய்தவர். எஞ்சிய இருபதுக்கு முரைசெய்யுமுன்னே இவர் தென்புலஞ் சென்றனர். அவ் விருபதுக்கும் நச்சினர்க்கினியர் உரைசெய்தனர். இப்பேராசிரியரே திருக்கோவையாருக்கு முரைசெய்தா ரென்பாருஞ் சிலருளர். தமிழ்ப் பெயரகராதி.

திராவிடக் கதைகள்

SOUTH INDIAN FOLKLORE

9. ஐந்து வாக்கியக்கதை

முன்காலத்தில் விஜயநகரம் பெரும்பட்டணமாகி விளங்கிய பொழுது திருமல்ராயர் என்ருேர் அரசரிருந்தார். அவருடைய இளம்பருவமே, விளையும் பயிர் முளையிலே என்ற வாக்கியத்திற்கு இணையாயிருந்தது. சிறுநாளிலேயே லோக வியவஹாரங்களை எல்லாம் சங்கையற உணரவேண்டும் என்ற அவாக்கொண்டு அவர் உழைத்தவர். அவரது பெருமையைப்பற்றிய கதைகள் அநேகமுண்டு. லோகானுபவத்தை எவ்வளவு நன்ருக அறியவேண்டுமோ அவ்வளவும் உணர்ந்து அவர் நல்ல இடத்தில் ஸம்பந்தம் செய்துகொண்டு காளைப் பருவமுழுதுங் காவியஞ் சிருங்கார முதலிய ரஸமான விஷயங்களில் செலுத்திக்கொண்டிருந்தார். ஒருநாள் தனது மனைவியுடன் உப்பரிகைமேல் அவர் ஆசைமொழி பேசிக்கொண்டுலாவிக் கொண்டிருந்தார். அவர் மனைவியும் கொஞ்சுங்கிளி போல் அவரோடு இனிக்கப் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது அவர் மனத்திலெதையோ எண்ணிக்கொண்டு திடீர் என்று கீழே இறங்கி வந்தார்.

வந்ததும் வாயிற் காப்போனைக் கூப்பிட்டு யாரையோ ஒருவனை அழைத்து வரும்படி ஏவிவிட்டு கவலையுடன் எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவரை அப்பொழுது பார்த்திருந்தால் அவ்வளவு கவலை யுண்டாகப் பெருங் காரணமிருக்கும் என்று எண்ணுவார்கள். ராயர் அவர்களுக்கு அப்பொழுது இருபது வயது தான் இருக்கும். ஆனுல் வித்தொன்று போட்டால் முளைவேறு முளைக்குமோ என்றபடி தகப்பனுருடைய உத்தம குணங்களையும் வீரத்தையும் தனக்கே சொந்தமாக அடைந்து பிறந்தவர். இவர் முன் ஒரு பண்டாரம் வந்தான். அவன் ஓர் கப்பரையுங் கையுமா யங்குவந்தான். அவனுடைய காவித் துணியுங் கப்பரையுங் கையுங்கண்டால் யாவருநகையா திருக்க முடியாது. ஆனுல் ராயர் சிரிக்கவேயில்லை. அவர் தனது கைகளைக்குவித்து "பெரியவரே! நீங்கள் சற்று முன்பு பாடினீரே அதைப்பாடும்; எனக்குக்

கேட்க ஆவலாயிருக்கிறது" என்று வெகு வணக்கமாகக் கேட்டார். இராஜகுமாரனுடைய வணக்கத்தைக்கண்ட அப்பண்டாரம் ஆச்சரியத்துடன் "ஐயனே! தங்களிடம் நான் சொல்லாமலிருப்பேனோ. அந்தப் பாடலெனக்கு என் தகப்பனார் மரணமடையும் போது கூறிய உபதேசமொழி. அதைநான் ஜாக்ரதையாகக் காப்பாற்றி வந்தேன். இன்று இப்பொழுது சொல்லுகிறேன்; கேளும்:—

ஆசைக்குத் தாயும் நிராசைக்குத் தந்தை
நேச னுபத்தி லுதவ—ஆசைப்
பெண்டுகள் செல்வத்திற்குடன் பிறந்தார்கள்
பதத்தி லிருந்தால் மதிக்க விதன்றோ
—ஏற்பட்ட திவ்வுலகய்யா—நான்
சொல்வதிலே தேனும் பொய்யா?"

இந்தப் பாட்டைக் கேட்டதும் திருமல்ராயர் வெகு கவலையாக எழுதிக்கொண்டார். இளவரசாகையால் ராஜ்யகவலையில்லாமையால் பண்டாரப் பாட்டின் உண்மையை அறியவேண்டும் என்று ஒருஅவாக்கொண்டார். அன்றிரவு முழுதுங்கவலைகொண்டிருந்தார். படுக்கையில்படுத்த வண்ணமாக ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அடுத்த நாள் காலையில் கஜானாவில் திருடு நடந்ததாக ஊரெங்கும் வதந்தி உண்டாயிற்று. அதின் துப்பை விசாரித்ததில் இளவரசே கஜனாத்தொகை நஷ்டத்திற்குக் காரணம் என்று ஏற்பட்டது. பல ஸாக்ஷியங்களும் அவர் மேலே குற்றத்தை நிலை நாட்டியது. அரசன் தன்மகன் களவுக்குக் காரணம் என்றுணர்ந்ததும் மகனைக்காட்டில் கொண்டுபோய் கொன்று விடும்படித் தலையாரிகளுக்கு உத்தரவு கொடுத்தான். இராஜாக்கினைக்கு பயந்தவராகி அவர் உருவிய கத்தியுடன் திருமலராயரைக் காட்டிற் கழைத்துக்கொண்டு போனார்கள்.

காட்டை அடையும் வழியில் இருட்டு நெருங்கிவிட்டது. அவ்விரவில் கடுவேகமாக ஒரு குதிரைமேல் வெகுவேகத்துடன் மெய்ம் மறந்தொரு புருஷன் வந்து தலையாரிகளைக் கூவியழைத்தான். உடனே தலையாரிகள் திரும்பி வந்து என்னவென்று கேட்டார்கள். அவரோடு வந்த திருமல்ராயரைக் கண்டதும் அப்புருஷன் அணிந்திருந்த மகுடம் கீழ் வீழ்ந்து விட்டது. என்னஆச்சரியம்! அப்புருஷ வுருவமாகியிருந்த ஒரு பெரியவள் இளவரசைக் கட்டிக்கொண்டு "ஆ! என் கண்மணியே" என்றலற ஆரம்பித்தாள். தலையாரிகள் நடுங்கி அவ்வரசியை வணங்கி "அம்மணீ! தாங்கள் இங்கு வருவது தகுமா? அரசர் கோபியாரோ" என்று கேட்டார்கள். "நான் சொல்வதைக்கேளும், இதோ இரண்டு பெரிய பைகள் நிறைய பொன்னிருக்கின்றன. ஒவ்வொருவரும் ஒன்றை எடுத்துக் கொள்ளும். என் குழந்தையைக் கொல்லாதீர்கள். என் வார்த்தையைக்கேளும்; என்னைக் காப்பாற்றும்; அரசர் தீர விசாரியாது விட்டாற் போலத்தோன்றுகிறது. ஆகையால் தயவு செய்து என் செல்வக் குழந்தையைக் கொல்லாதிரும். அவனை விட்டுவிடும்; உங்கள் காலைப் பிடித்துக் கொள்கிறேன். தயவு செய்தென்னைக்காப்பாற்றும்" என்று சொல்லிவிட்டு மகனை நோக்கி "அப்பா நான் அந்த ஆயிரம் வராஹனைக்கொடுத்துவிடுகிறேன் என்றேனே! என் வார்த்தையைக் கொஞ்சமாவ தவர்காதில் போட்டுக்கொண்டிருக்க வேண்டுமே! அவர்க்குத் தெரியாமல் ஓடி வந்தேனடா! கண்மணீ! என் வயிற்றில் கல நெருப்பிட்டாற் போல சங்கடம்; என்னால் பொறுக்கமுடியவில்லை. இனி உனக்குத் தாய் தந்தையில்லை என்று எண்ணிக் கொள். நான்உன்னை அநாதையாக்கிவிட்டேன். இந்ததுரதிருஷ்டசாலியின் வயிற்றில் தங்கியபாவமப்பா அது. இனி இந்த தேசத்தெல்லையைத் தாண்டி விடு. க்ஷண நேரமுந் தங்காதே. இந்த தலையாரிகளைக் கண்டால் காலனைக் கண்டாற் போல நெஞ்சங் கலங்குகிறதே" என்று ஓவென்றலறி அழுதாள். அவளுடைய ஆசைப்பெருக்கையும் பெருமையையுங் கண்ட தலையாரிகள் "அம்மணீ! தாங்கள் அப்படி சொல்லாதிரும். எங்களுக்கெங்கள் ஐயனைக் கொல்ல மனமிசையுமா? அந்தப்பழி எமக்கு வேண்டாம். நாங்கள் கொலைகார பாவிகள் தான். எங்களுக்கதுவே தர்மமாகிவிட்டது. ஆனால் நீங்கள் கேட்டும் நாங்கள் இளவரசைக் கொல்வோமா? எங்களுக்குமவர்மகன்போலத்தானே. சிறுநாள் முதல் அவர் எங்களுடன் விளையாடவில்லையா? விளையாடவரும் ஆட்டைவெட்டும் புலாலரைப் போல நாங்கள் ஒருநாளுஞ் செய்யமாட்டோம். நாங்கள் எண்ணியபடியே ஐயனை அப்புறம் அனுப்பிவிட்டு ஏதேனு மிருகத்தைக் கொன்று அதன் ஹ்ருதயத்தையும் ரத்தத்தையும் அரசனுக்குக் காட்டுகிறோம்; நீங்கள் பயப்படவேண்

டாம்'' என்று சொல்லிக்கொண்டு தங்கள் கையிலிருந்த கத்திகளை ஒடித்தெறிந்தார்கள். ''இப்பொழுதுதான் என்வயிற்றில் பால்வார்த்தீர்கள்; நீங்கள்தான் என் புத்திரபாக்கியத்தை காப்பாற்றிய தேவதைகள்'' என்று சொல்லிக்கொண்டவரிடந் தான் கொண்டு வந்த பணப்பைகளைக் கொடுத்து விட்டு புருஷ வேஷத்துடன் குதிரை மேல் ஏறி ஊருக்குப் போனாள்.

பின் காட்டைத்தாண்டியதும் தலையாரிகள் இளவரசிடம் உத்திரவு பெற்றுக் கொண்டு திரும்பினார்கள். திருமல்ராயர் சந்திரகிரிக் கோட்டையிலிருக்குந்தங்கையிடம்போக இஷ்டங்கொண்டு செங்கற்பட்டு நகரத்தை நாடிவந்தார். இப்பொழுதிடிந்து காணப்படும் சந்திரகிரிக்கோட்டை அப்பொழுது வெகு அழகாக இருந்தது. சிவாஜிராயருடைய காலத்தில் அக்கோட்டை நன்றாகச்செப்பஞ்செய்யப் பட்டது. பின் மைசூர் யுத்தங்களில் துவம்சமாய் போய் இங்கிலீஷ் அரசாட்சியின் பெருமையால் பூர்வசின்னங்களைக் காப்பாற்றுஞ்சட்டத்தின் கீழ் செம்மையாகக் காப்பாற்றப்படுகிறது. அக்கோட்டைக்குப் பின் இருக்கும் புழல் ஏரியின் மேல்பாகம் வெகு ரமணீயமான ப்ரதேசம். அங்கு திருமல்ராயர் கந்தைத்துணியும் கரிவேஷமும் காஷாய பத்தமான ஆண்டிக்கோலத்துடன் கப்பரையுங் கையுமாய் பாடிக்கொண்டு, இயற்கை அழகைப்பார்த்துக் கொண்டு, செவ்வானத்தின் விசித்ர முகபடத்தையும் அதை பிரதிபலனஞ் செய்துக்கொண்டு கீழ் பரந்து கிடந்த நீர்ப்பரப்பையும் எதிரில் விளங்கிய கோட்டையின் அமைப்பையும், சுற்றும் பசேல் என்று படர்ந்து கிடந்த மரக்கூட்டத்தையும் இடைஉயர்ந்து சிறுகுன்றுகளாய்த் தோன்றும்கிழக்குத் தொடர்ச்சி மலையின் மேற் பூண்டு கவிந்திருப்பதையும் ஏற இரங்கிப்பார்த்துக்கொண்டு நல்ல ஸமயத்திற்காகக் காத்திருந்தார். அப்பொழுதெதிரிலிருந்த உப்பரிகை மேல் தன்தங்கைகேளிக்கையுடன் தன் தோழிகளுடன்உல்லாஸமாகபேசிக்கொண்டிருப்பதையுங்கண்டார். மலைமேல் நாடும் மேகங்களிடைத் தோன்று மின்னற்கொடிகள் போல அந்தமாடிமேல் தலைமயிர் விரித்துத்தன்கையாற் கோதிக்கொண்டிருந்த தங்கையைக் கண்டதும் ராயருக் கடங்கா ஸந்தோஷமுண்டாகி விட்டது. சிறுநாளில் இருவருங்கூடிக்குலாவி ஒடி விளையாடிக் குதித்த நாட்கள் எல்லாம் அவர்க்கு ஞாபகத்திற்கு வந்துவிட்டது. அதனோடு தான் அப்பொழுதிருக்குங்கோலத்தையும் அவளிருக்குங் கோலத்தையும் எண்ணி சற்றே மயங்கிய பொழுது சந்திரன் உதயமாகி செவ்வந்திக் கொடியில் பூத்த பூவென்றெண்ணும்படிப் பிரகாசித்தான்.

இரவுமுந்தி இருள் செய்யாதபடி சந்திரன் ஆகாயவீதியில் காவலிருந்தான். திருமல்ராயர் எண்ணமிட்டுக்கொண்டு தன்கப்பரையை அடித்துக் கொண்டு கோட்டைக்குள் நுழைந்தார். என்ன விதியின் கொடுமை! அவ்விளவரசு,

''தந்தைதலம் விட்டோட்டத் தன்னையுயிர் மீட்டளிக்
கந்தையுடையோடு காம்விரித்துச்—சிந்தைநொந்[கக்
திச்சித் தெடுத்தான் விஜயத் திளவரசு
பிச்சையோ பிச்சையோ பிச்சை''

என்று கூவிக்கொண்டு கப்பரையைத் தட்டிக் கொடுத்துக் கொண்டு சந்திப் பிச்சை எடுப்பவன்போல வேஷங் கொண்டு நடித்தார். இந்தச்சப்தம் அவருடன் பிறந்தவள் காதில் விழுந்தது. விஜயத்திளவரசு தன் தமையன் தானோ என்று ஸந்தேஹித்தாள். அதே ஸமயத்தில்,

''கலியான் மிகமெலிந்து காந்துபசி கொல்லும்
வலியாற்ரு தங்கையகம் வந்தடைந்து—சிந்தைநொந்
திச்சித் தெடுத்தான் விஜயத் திளவரசு
பிச்சையோ பிச்சையோ பிச்சை''

என்று மேலும் பெருங்குரலோடு சொன்னார். இதைக்கேட்ட அவர் தங்கைக்கு ஸந்தேஹம் மேலுமதிகரித்தது. உடனே ஒரு ஆளை அனுப்பி அப்பிச்சைக்காரனை அழைத்துவரும்படி ஏவினாள். அவனை அழைத்துக் கொண்டுவந்தார்கள். வந்ததும் தன்தங்கையைக் கண்டதும் திருமல்ராயருக்குத் தனக்குந் தெரியாமல் அழுகை வந்துவிட்டது. ஒருவாறு தங்கைக்கு ஆள் இன்னார் என்று தெரிந்துவிட்டது. திருடுபோனதுமுதல் கப்பரை கையில்ஏறியது வரைக்குங் கேட்டு அறிந்துக் கொண்டாள். ஆனால் அவளுக்கவரை வீட்டில் வைத்துக்கொண்டாற் கணவன் என்ன சொல்வனோ என்று எண்ணினாள். பின் தகப்பன் என்ன செய்வனோ என்றும் பயந்தாள். பெரியோர் பகையைத் தேடிக் கொள்ளக் கூடாது என்று சிந்தித்தாள். என்னசெய்வது? போகச் சொல்லநமலே

போகசசெய்ய வேண்டும் என்று எண்ணி அவரை அங்கேயே நிறுத்தி ஓர் பல்லாயைக் கொடுத்து அது நிறைய கஞ்சிவார்க்கும்படி திட்டஞ் செய்தாள். அக்கஞ்சியைக் குடித்துவிட்டு மறுபடியு மதனிறைய கஞ்சிவாங்கிக் கொண்டு வெகு ஸந்தோஷத்துடன் ஊர்க்கு வெளிவந்துவிட்டான். கொண்டுவந்த சட்டியை ஓர் மரத்தடியில் பள்ளந்தோண்டியதில் குறிப்பாக முன் காலத்தில் மலையாள தேசத்தில் கல்லறையில் இடுவதுபோல பந்தோபஸ்தாக புதைத்து குறி வைத்துப்போனான்.

வாட்டமென்பது சிறிதும் அறியாதவன் போல ராயர் தனது குதிரைமேலேறி காஞ்சீபுரத்தை அடைந்தார். அவர் தகப்பனார் ஆணைபால் கொல்லப் பட்டதாகக் கேள்விப்பட்டத் தனது பிரிய நேசனை அன்று கண்டதும் இருவரும் கடாலிங்கனஞ் செய்து கொண்டு வைபோகமாக இருந்தார். பின் தனது விருத்தாந்தங்களை எல்லாம் தனது நண்பனிடம்சொன்னார். அவன் அவருடைய கஷ்ட தசைக்கு நொந்து தன் வீட்டிலேயே இருக்கும்படி வேண்டினான். ஆனால் இராயர் அது முடியாதுஎன்று தடுத்துவிட்டார்.பின் அவன், "உனது வழிக்கிந்த பணம் உதவிபடும்" என்று ஒரு மூட்டை வராஹனைத் தந்தான். அதையு மிராயர் மறுத்துவிட்டார். பின் அவன் கட்டாயப்படுத்த வழிப் பிராயாணத்திற் குதவ சில பக்ஷணங்கள் கொடுக்க அந்த மூட்டையை எடுத்துக்கொண்டு மீண்டுந் தன் குதிரைமேலேறி தன் மனைவி யிருக்குமிடத்தை அடைய வந்தார்.

வரும் வழி மிக அடர்ந்த வனாந்தரம். நல்ல மத்பானவேளை. அந்த சமையம் அவர்க்குப்பசி நன்றாக எடுத்தது. அப்பொழுது தனது நண்பன்கொடுத்தபக்ஷணத்தைச்சாப்பிட வேண்டும் என்ற அவா உண்டாக, பொட்லத்திலிருந்த ஒரு பதிர்ப்பேணியை எடுத்து உடைத்தார். அதின் நடுவிலிருந்து கணக்கற்ற வராஹன்கள் விழுந்தன. உடனே ராயர் ஆச்சரியமடைந்து தனது நேசனுடைய நல்லெண்ணத்தை நினைத்து நினைத்துக் கொண்டாடி மற்றைய பதிர்ப்பேணிகளையும் பக்ஷணங்களையும் அம்மரத்தின் கீழ் கெடாதிருக்கச் செய்யவேண்டிய வெல்லாஞ் செய்து குறிப்புவைத்து விட்டுத் தன்னூரை அடைந்தார்.

விஜயநகரம் அவர்க்குப் புதிதாக இருக்கவில்லை; அவர் மாத்திரம் ஊர்க்கெல்லாம் புதிதாய் இருந்தார். அவரை யாராலுங் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. தன் மனைவி உயிரோடு இருப்பதாக உணர்ந்து அவளைப்பற்றிய விஷயங்களை எல்லாம் விசாரித்தார். தனது தாயின் வேண்டுகோளால் அவள் முன் வேஷங் கொண்டிருப்பதாகவுந் தெரிந்துகொண்டார்.மெதுவாக அவர் வீட்டு வேலையாட்களை ஸ்நேஹஞ் செய்துக் கொண்டார். ஆனால் அப்பொழுதவரிருந்த கோலத்தில் அவரை யாராலுமறிய முடியவில்லை. அலைந்ததால் உடல் கெட்டதல்லாமல் அவராக வேஷங்கொண்டது முக்காலே மூன்றுவீசம்; யாரால்தான் கண்டு பிடிக்கமுடியும்?அம்மட்டோடு நிற்கவில்லை.மௌன வேஷமும் மேற்கொண்டார்.எல்லாரும்அவரைஊமை என்றழைப்பது வழக்கமாய் விட்டது. இவ்வாறு அவரிருந்த நிலைமையை அவர்மனைவிஒரு நாள் கண்டாள்.ஊமையுஞ் செவிடுமாகிய அவர் தான் தனக்குகந்த சேவகனவன் என்று நினைத்து அவரைத்தனது வீட்டைக் காக்குஞ் சேவகனாக்கிக் கொண்டாள். நாலைந்து நாள் கடந்ததும் அவனிடம் ஒரு கடிதம் கொடுத்து தான் இரண்டு நாள் முன் காட்டிய வீட்டிலிருப்பவனுக்குக்காட்டும்படி இரவுபத்துநாழிகைக்குமேல்கொடுத்தாள். இராயர் ஒன்று மறியார்போல் அதை யெடுத்துக்கொண்டு தலை தெரிக்க ஓடிப்போவார் போல காட்டிக் கொண்டுஇடையே வெளிச்சமொன்றாக்கிக் கொண்டு அதைத் திறந்து படித்தார். ஸமாசாரத்தை யறிந்துகொண்டு தலையசைத்த விதமாக அதைக் கொடுக்க வேண்டிய இடத்தில் கொடுத்தார். அங்கதை வாங்கினவன் மற்றொருகடிதமெழுதி அதையும் கொண்டுவந்த கடிதத்தையுங் கொடுத்தான். மௌன மூர்த்தியாகிய ராயர் தன் மனைவி முன்கொடுத்த கடிதத்தைநல்ல இடமொன்றில் மறைத்துவிட்டு தான் பதிலாகக்கொண்டுவந்த கடிதத்தின் விஷயங்களையும் அறிந்துகொண்டு பின் அதை நன்றாக மூடி, நெடுமூச்சு வாங்க ஓடிவந்து தன்மனைவியிடம்கொடுத்தார். அவள் முதல் கடித மெங்கென்று கேட்டாள்; மௌனந்தவிர பதில் கிடைக்கவே இல்லை; பின் ஒரு

கழியைக் கொண்டவரைப் புடைக்க வந்தாள். அவளுக்கு வந்த கோபத்தில் கையிலிருந்த கடிதத்தை நெகிழவிட்டுவிட்டு, பள்ளியறை ஜோடித்து சிங்காரஞ் செய்யப் போய்விட்டாள். ராயர் மெல்ல கடிதத்தை எடுத்து பத்திரப்படுத்திவிட்டார். சோரநாயகனும் உள் வந்து பள்ளியறையுள் நுழைந்தார். ராயர் வேடிக்கை பார்ப்பவர் போல் மனந்துடிக்க நின்றார். ஆனாலும் பொறுமையை விட்டுவிடாமல் இந்தக் கதைக்கு முடிவு வரும் என்று எண்ணினார். ஆக்கப் பொறுத்ததை ஆறப்பொறுக்க வேண்டுமென்று எண்ணிக்கொண்டந்த சோரநாயகன் வெளி வந்ததும் அவன் காலைக் கையைப் பிடித்தவாது மோதிரத்தை இனமாக அடைந்தார். அவர் மனைவி இரவு பதினெட்டு நாழிகைக்கு மேல் தூங்கிவிட்டாள். அடுத்த நாள் பொழுது புலருமுன் ராயர் ஊரைவிட்டு வெளிவந்து தனது நேசனுடன் போய் யோசிக்கலானார். அவனது உதவிபால் யானை சேனை சூழத் தனது தகப்பனது இராஜ்பத்திற்குள் நுழைந்தார். அரசனும் யாரோ தன்னைக் காண ஓர் அரசன் வருகிறான் என்று எண்ணி வரவேற்கும்படித் தனது மந்திரியை அனுப்பித்தான். இளவரசைக் கண்டதும் ஆச்சரியமடைந்தவன் அன்புடன் தழுவினான். பின் தந்தை சபையை அடைந்து தான் யார் என்று தெரிவித்துக் கொண்டு ஒரு மனு செய்தான். "என்னைத் தாங்கள் ஏன் இப்படிசெய்கிறாய் என்று கேட்கக்கூடாது; நான் செய்வதை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். பின் எல்லாம் தானே வெளியாகும்" என்று சொல்லித்தனது தகப்பனது அனுமதியை விரும்பினான். பிள்ளையைக் கண்டால் போதுமென்று காத்திருந்த அரசன் அதற்கிசைந்தான்.

அரசன் மகனும் தான் புதைத்து வைத்த கஞ்சிச் சட்டி, பதிர்ப்பேணி, இரண்டு கடிதங்களையுந் தருவித்து தன்னேசனையுந் தங்கையையும் மனைவியையும், அவள் சோர புருஷனையுந் தருவிக்கும்படி திட்டஞ்செய்தான். எல்லாரும் வந்தார்கள்.

அவர்கள் எல்லாரையும் ஸபையிலிருக்கும்படிச் சொல்லித் தகப்பனைப் பார்த்து "என் ஐயனே! கேளும்! ஒருநாள் ஒரு ஆண்டி பாடிய பாட்டே யான் பட்ட கஷ்டத்திற் கெல்லாம் மூல காரணம்" என்று சொல்லித் தன்னேசனிடம் பெற்ற பதிர்ப்பேணி மஹிமையை எல்லாம் எடுத்துரைத்து விட்டு "மெதுவாக அந்த இரண்டு கடிதங்களையும் பாரும் நான் இங்கு வந்ததும் மாறுவேஷமாக என் மனைவி அந்தப்புரத்திலேயே வேலைக்கமர்ந்தேன். ஊமை செவிடு போல் பாசாங்கு செய்தேன். என்னிடம் நம்பிக்கை கொண்ட மனைவி முதலில் கொடுத்த கடிதம் இது. இதை நான் வாசித்துத்தான் கொடுத்தேன். அதில் அவள் தனது சோரபுருஷனை அந்தப்புரத்திற்கு வரும்படி எழுதியதல்லாமல் அக்கடிதத்தையுந் திருப்பிக் கொடுத்து விடும்படி எழுதியிருந்தாள். அவர் ஸத்தியஸந்தர்—உடனே கொடுத்து விட்டார். நான் அதைப் பத்திரப்படுத்திவிட்டு மற்றொன்றை மாத்திரம் என் மனைவியிடம் கொடுத்தேன். அவளுக்கு முதலில் வந்த கோபத்தில், கொண்டு வந்த கடிதத்தை கீழே எறிந்து விட்டாள். நல்ல ஸமயம் பார்த்ததைப் பத்திரப்படுத்திவிட்டு மீண்டும் என் சிநேகிதனை அடைந்தேன். இன்றைக்கென்னுடன் வந்த பெருமைக்கெல்லாம் அவர் தான் காரணம். இப்பொழுது நான் திரும்பி வந்ததும் என்மனைவி எனக்கு செய்யாத மரியாதையே கிடையாது. இருவர் கடிதமுமிதோ பாரும்" என்று சொல்லி அவ்விரண்டு கடிதங்களையுந் தகப்பனிடந் தந்தான்.

இதைக் கேட்ட அரசன் ஆச்சரியமடைந்து "உன்னையா நான் கொல்லும்படி ஏவினவன். என்ன அவஸரம்? அவஸரக்காரனுக்குப் புத்தி மட்டென்று ஏசும்படி யாய்விட்டேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டு தன் மருமகளையுஞ் சோர நாயகனையுங் காட்டிலோட்டி விடும்படி உத்திரவிட்டான். பின் தனது மனைவியையுந் தலையாரியையுந் தன் மகனது நேசனையுங்கொண்டாடிவிட்டு ராயருக்கிளவரசு பட்டத்தைக் கட்டி வைத்தான். ராயரும் தனது புஜபராக்ரமத்தால் மாத்திரமன்றி புத்திபராக்ரமத்தாலும் மிக ஓங்கிவிளங்கி விஜயநகரத்து அரசாட்சியை ஓங்கும்படி விளங்கினார். அவர்க்கென்ன குறைவு?"

மத்தியதேசம்.—விபாசைக்குக்கிழக்கேயும் பிரயாகைக்கு மேற்கேயும் இமயத்துக்குத் தெற்கேயும், விந்தியத்துக்கு வடக்கேயு முள்ள தேசம். இங்கே வசிப்போர் மாத்தியமிகரெனப் படுவர்—குருக்கேத்திரத்திற்குத் தெற்கும் அளகபாத்திற்கு வடக்கும் இமயத்திற்கு மேற்கும் விந்தத்திற்குத் கிழக்குமாகவுள்ள பூமி என்றுங் கூறலாம்.—தமிழ்ப்பெயரகராதி.

தென் ஆபிரிக்கா இந்தியர்களின் நிலைமை

THE POSITION OF INDIANS IN SOUTH AFRICA

தென் ஆபிரிக்காவில் தற்காலம் 1½ லக்ஷம் இந்தியர்கள் வசித்து வருகிறார்கள். அவர்களில் ஒருலக்ஷம் பெயர்களுக்குமேல் நேடாலிலும் (Natal), 10,000 பெயர்கள் டிரான்ஸ்வாலிலும், (Transval) 25,000 பெயர்கள் கேப் காலனியிலும் (Cape Colony) ஆரஞ் காலனியிலும் (Orange Colony) மிகவும் ஸ்வல்பமாயுமிருந்துவருகிறார்கள். இவர்கள் நம் தேசத்திலிருந்து அங்கே சென்றது பின்வருமாறு.

1859ம் வருத்தில் நேடாலிலிருக்கும் ஐரோப்பிய தோட்டக்காரர்கள்(EuropeanPlanters Community இம்பீரியல் கவர்ன்மெண்டாரை இந்தியாவிலிருந்து கூலிகளைத் தங்கள் தோட்டங்களில் வேலை செய்யத் தருவித்துக் கொடுக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டதின் பேரில் இம்பீரியல் கவர்ன்மெண்டார் இந்தியாகவர்ன்மெண்டாரைக் கேட்க, அவர்கள்சம்மதித்து சில கூலிகளை மூன்று வருஷ ஒப்பந்தத்தின் கீழ் அனுப்பினார்கள். இந்தக்கூலிகள் செய்த வேலையைப்பார்த்து அவர்கள் தங்களுக்கு மிகவும் பிரயோஜனமுள்ளவர்களாயிருப்பார்களென்று அறிந்து, தென் ஆபிரிக்காவிலிருந்த ஐரோப்பியர்கள் இவர்களுக்குக் கூடிய உதவி செய்து வந்தார்கள். இவர்களின் வம்சஸ்தர்களுக்குப் படிப்புக்குமிட மேற்பட்டது. அதனால் அநேகம் பெயர்கள் பிரிடிஷ் பிரஜைகளைப் போலவே ஸ்வதந்திரமுடையவர்களானார்கள். மூன்று வருஷ ஒப்பந்தத்திற்குப்பிறகு ஸௌகர்யமாய்த் தாங்களிருக்கலாமென்ற எண்ணத்தின் பேரில் ஒப்பந்தத்திற்குட்பட்டு அநேகம் கூலிகள் போகத் தொடங்கினார்கள்.

இந்தியக் கூலிகளின் வேலையின் கீழ் தங்கள் நாடு செழித்து வளர்ந்ததைப் பார்த்து ஐரோப்பியர் அவர்களுக்கு அதிகமான தொந்தரவொன்றும் ஏற்படுத்தவில்லை. இந்தியர்களும் ஒப்பந்தம் முடிந்த பிறகு தாங்கள் சில்லரை வியாபாரம் முதலியன செய்து பிழைத்து வந்தார்கள். இந்தமாதிரி 1895ம் வருஷம் வரையில் நடந்துவந்தது.

இந்தியர்கள் ஐரோப்பியர்களைப் போல ஸ்வதந்திரமுடையவர்களாய் தங்கள் நாட்டில் வசித்து வருவதைப் பார்த்துப் பொறாமை கொண்டு நேடால் கவர்ன்மெண்டார் ஒப்பந்தத்திற்குள்படாத ஒவ்வொரு இந்தியருக்கும் வருஷத்திற்கு 3-பவுன் வீதம்வரி விதித்தார்கள். அவர்களுடைய ஸந்ததிகளுக்கும் ஆணாயிருந்தால் 16-வயதுக்கு மேற்பட்டவர்களுக்கும் பெண்ணாயிருந்தால் 13-வயதுக்கு மேற்பட்டவர்களுக்கும் இந்த மூன்று பவுன் வரி விதிக்கப்பட்டது. இவ்வரியை விதித்ததில் அவர்களுடைய எண்ணமென்ன வென்றால் இந்தியக்கூலிகள், ஒப்பந்தத்தின் கீழ் வேலை செய்தால் மாத்திரம் நேடாலில் வசிக்க இயலுமே யொழிய மற்றப்படி ஒப்பந்தமில்லாமல் வசிக்கமுடியாமலிருக்க வேண்டுமென்பதே. ஒப்பந்தத்தின் கீழ் வேலை செய்வதென்றால் அடிமையாயிருப்பதற்கும் அதற்கும் அதிக வித்தியாசமில்லையென்றே சொல்லலாம். ஒப்பந்தத்தின் கீழ் வேலைசெய்யும் கூலிகள் வேலைநிறுத்தம்செய்தால்அவர்களை கசையாலடிக்கவும், ஜயிலிலடைக்கவும் இன்னும்அனேகவித தொந்திரவுகளையும் கொடுக்கிறார்களாம். இப்படிப்பட்ட ஒப்பந்தத்தின்கீழ் யார்தான் ஆயுள் முழுவதும் வேலை செய்யப் பிரியப்படுவார்? ஒப்பந்தமில்லாமல் போனால் 3-பவுன் வரிகொடுக்க வேண்டிவருகிறது. இந்த வரியினால் அநேகம் மனிதர்கள் கெட்ட வழிகளில் செல்லவும் ஸ்திரீகள் மானமிழக்கவும் நேரிடக்கூடும். முதலில்கூலிகள் நேடாலுக்குச் சென்றபொழுது ஒப்பந்தத்திற்குட்பட்டிருந்தால் மாத்திரம் வேலை செய்யலாம், இல்லாவிட்டால் தங்கள் தேசத்திற்குத் திரும்பிவிடவேண்டுமென்று அவர்களுக்கு நேடால் அதிகாரிகள் சொல்லியிருப்பார்களேயானால், நம்மிந்தியர்கள் அங்கே சென்றிருக்கமாட்டார்கள்: இந்தியா கவர்ன்மெண்டாரும் அவர்களை அனுப்ப சம்மதித்திருக்கமாட்டார்கள். தங்களுக்கு சௌகர்ய மேற்படும் வரையில் இந்தியர்களுக்கு மிகவும் உதவி புரிபவர்கள் போல் பாராட்டித் தங்கள் நாடு செழிப்போங்கியிருக்குங் காலத்தில், செழிப்பானதற்குக் காரணமாயிருந்த இந்தியர்களுக்குஉபத்திரவம் செய்ய ஏற்பட்ட நேடாலதிகாரிகளின் குணாதிசயத்தை எடுத்துரைக்க யாரால் தான் முடியும்! இந்த அக்கிரம வரியானது ஏற்பட்டகால முதல் அநேகம் பெயர்கள் அதனால் கஷ்டத்திற்குள்ளாகியும் ஜயிலுக்குப் போகும்படிக்கும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த வரியை எடுத்துவிடும்படி இந்தியர்கள் அநேக மனுக்கள் செய்து கொண்டும், பெருந்தன்மையுள்ள அநேக ஐரோப்பியர்களும், ஐரோப்பியப் பத்திரிகைகளும் அந்த வரியைப் பற்றிக் கண்டித்துப் பேசியும், எழுதியும் கூட, இன்னும் ரத்து செய்யப்படாமலேயிருந்து வருகின்றது.

நேடாலில் இந்தியர்களுடைய கஷ்டங்களிப்படியிருக்க, டிரான்ஸ்வாலில் போயர் சண்டை நடந்தபிறகு அந்த கவர்ன்மெண்டார் இந்தியர்கள் விஷயமாய் ஒரு சட்டம் ஏற்படுத்தினார்கள். அந்தச்சட்டப்படி இந்தியர்கள் அதற்குப் பிறகு அத்தேசத்தில் பிரவேசிக்கக் கூடாதென்றும், எற்கனவே இருப்பவர்கள் தங்களை ரெஜிஸ்டர் செய்து கொள்ளவேண்டுமென்றும் அவர்கள் ரெஜிஸ்டர் செய்து கொள்ளும்பொழுது தங்கள் பத்துவிரலடையாளங்களையும் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் ஏற்படுத்தப்பட்டது. சாதாரணமாய்க் குற்றவாளிகளுக்குவிரலடையாளங்கள்கொடுப்பதுவழக்கம். இந்த மாதிரி அவமான மேற்படக்கூடிய சட்டத்தை எற்க மிகவும் ஆத்திரப்பட்டு டிரான்ஸ்வாலிலிருக்கு

மிந்தியர் அந்தசட்டத்தின் கீழ் நடப்பதைவிட நடவாமலென்ன கஷ்டம் வந்தபோதிலும் அனுபவிப்பதாய்த் தீர்மானித்து எவ்வளவோ கஷ்டங்களை அனுபவித்தார்கள். இப்படி எதிர்க்காமலெதிர்க்கும் உபாயத்தை கைக்கொண்டு தென் ஆபிரிக்காவில் இந்தியர்களின் மானத்தையும் கௌரவத்தையும் காப்பாற்றினவர் தான், மிஸ்டர் காந்தி. இவருடைய தலைமையின் கீழ் இந்தியர்கள் 1906ம் வருஷம் முதல் நான்கு வருஷம் எதிர்க்காமலெதிர்க்கும் உபாயத்தைக் கொண்டு தங்கள் கௌரவத்தைக் காப்பாற்றி வந்தார்கள்.

பிறகு மிஸ்டர் காந்திக்கும் ஜெனரல் ஸ்மட்ஸ் என்பவருக்கும் ஒருவிதமான ராஜி ஏற்பட்டு இந்தியர்களின் கஷ்டத்தை நிவர்த்தி செய்வதற்கு ஒரு சட்ட மேற்படுத்த வேண்டுமென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது அந்தசட்டம் டிரான்ஸ்வாலுக்கு மாத்திரம் ஸம்பந்தபட்டதாயிருந்தது. இப்படியிருக்கும் சமயத்தில் தென் ஆபிரிக்காவிலுள்ள பிரிடிஷ்காலனிகள் நான்கும் ஒன்ருய் சேர்க்கப்படவே இந்த நான்கு நாட்டிலுமுள்ள இந்தியர்களுடைய குறைகளைத் தீர்த்துச் சட்டமேற்படுத்த வேண்டுமென்று மிஸ்டர் காந்தி, ஜெனரல் ஸ்மட்ஸைக் கேட்டுக்கொண்டார். மேலே சொன்ன ராஜியை முன்னிட்டு சென்ற வருஷம் ஒரு மசோதா கொண்டுவரப்பட்டது. தென் ஆபிரிக்கா கவர்ன்மெண்டாரால் அது ஏற்கமுடியாதென்று தள்ளப்பட்டுவிட்டது.

இப்படி இந்தியர்களுக்கு ஒருவித ஸௌகர்யமுமேற்படாமல் பழைய கஷ்டங்கள் திரும்பிவிட்டன. பழைய சட்டங்கள்ஒன்றும் ரத்து செய்யப்படவில்லை. நேடால் கோர்ட்டில் இந்து மகம்மதியஸ்திரீகள் தென் ஆபிரிக்காவின் சட்டப்படி தங்கள் புருஷர்களுக்கு மனைவிகளென்று ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதென்று தீர்மானிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இந்தத் தீர்மானம் அங்கேயுள்ள இந்திய புருஷர்களுக்கும் ஸ்திரீகளுக்கும் ஆத்திரத்தை உண்டாக்கிவிட்டது. இப்பொழுது மூன்று பவுன் வரி முதலான அக்கிரமச் சட்டங்கள் ரத்து செய்யப்படும் வரையில் எதிர்க்காமலெதிர்க்கும் உபாயத்தைக் கைக்கொள்வதென்று தீர்மானித்து தென் ஆபிரிக்காவிலுள்ள நம்மிந்திய சகோதரர்களும், சகோதரிகளும் தங்கள் மானத்தையும் நம் தேசத்து கௌரவத்தையும் காப்பாற்றப் பலவிதமான கஷ்டங்களுக்குள்ளாகிருர்கள்.

இப்பொழுது யூனியன் கவர்ன்மெண்டார், எதிர்க்காமலெதிர்க்கும் கட்சியை மேற்கொண்டு வேலைக்கும் போக மறுத்துரைக்கும் இந்துக்களைக் கைதிகளாக்கி அவர்களை ஜெயிலில் வைக்காது, அவர்கள் முன் வேலை செய்துகொண்டிருந்த சுரங்கங்களிலேயே கைதிகளாக வைத்து சுரங்கவேலையை செய்யும்படியாய் கட்டாயப்படுத்தி அவ்வேலையை செய்யாமல் போனால் அவர்களை கசையாலடித்து அவர்களுக்கு உணவு கொடுக்காமலும் இன்னும் பலவிதமான இம்சையை செய்கின்ருராம்.

இவ்வளவு கஷ்டங்களையும் நம்மிந்தியர் இப்பொழுது தென் ஆபிரிக்காவிலனுபவித்து வருகிருர்கள். இந்தக் கஷ்ட தசையானது இந்தியர்களுக்கு வெகுகாலம் நிற்காதென்று தோன்றுகிறது. இந்தியாவில் அநேக விடங்களில் கூட்டங்கள் கூடி இந்த அக்கிரமச் செயல்களைக் கண்டித்துப் பேசியும், இந்தியா கவர்ன்மெண்டாருக்கு அவர்களாலாகக் கூடிய பரிகாரம்செய்ய விண்ணப்பம் செய்துகொண்டுமிருக்கிருர்கள். இந்தியா கவர்ன்மெண்டார் பிரிடிஷ் கவர்ன்மெண்டாருக்குஇந்த அக்கிரமங்களை அடக்கும்படி தந்தி கொடுத்திருக்கிருர்கள். அவர்களும் தகுந்த முயற்சி யெடுத்துக்கொள்வார்களென்று தோன்றுகிறது. ஏனெனில் இந்த அக்கிரமங்களை இந்தியாவிலும் சீமையிலுமுள்ள அநேக ஆங்கிலேய கனவான்களும் ஆங்கிலேயப் பத்திரிகைகளும் மிகவும் கண்டித்துவருகிருர்கள்.

மகா கனம்பொருந்திய நம் ராஜப்பிரதிநிதியவர்கள் சென்னைக்கு விஜயம் செய்த பொழுது, இவ்விஷயத்தில் நம்மிந்தியர்களுடன் அனுதாபங்காட்டிப் பேசியது அவருடைய பெருந் தன்மையையும், இந்தியர்களிடத்திலுள்ள அபிமானத்தையும், அவருக்குள்ள மேலான ராஜ நிர்வாகத் திறமையையும் விளக்குவதுடன், நம்மிந்தியர்களுக்குத் தங்கள் கவர்ன்மெண்டார் தங்கள் பக்கத்தி லிருக்கிருர்களென்கிற நம்பிக்கையேற்பட்டு ஒரு பெருங் கவலையை நீக்கிற்று. தான் ஒரு இந்தியனு யில்லாம லிருந்த போதிலும் இவ்விஷயத்தில் இந்திய ஜனங்களோடு அனுதாபப் படுகிறதாகவும், தென் ஆபிரிக்கா கவர்ன்மெண்டார் எதிர்க்காம லெதிர்க்கும் கட்சிக்காரர்களை யடக்கும் விதமானது எந்த நாகரீக கவர்ன்மெண்டாலும் ஒரு நிமிஷம்கூட ஒப்புக்கொள்ளப் படமாட்டாதென்றும், இந்தியர்களுடைய குறைகளை நீக்க பிரிடிஷ் கவர்ன்மெண்டாருக்கு தான் எடுத்துரைப்பதில் பின்வாங்கமாட்டாரென்றும் சொன்னுர்.

தென் ஆபிரிக்கா அரசாங்கத்தாரால் இந்தியர்களுக்கு நன்மை ஏற்படும் வரையில் அவர்கள் தங்கள் மானத்தையும் நம் தேசத்து கௌரவத்தையும் காப்பாற்றவேண்டுமானுல், எதிர்க்காமலெதிர்க்கும் உபாயத்தைக் கைக்கொள்ள வேண்டும், அவர்களுக்கு இந்த சங்கட சமயத்தில் பொருளுதவி செய்தும் இன்னும் என்ன உதவிசெய்ய முடியுமோ அவைகளைச் செய்ய பாத்தியப் பட்டவர்களும் நம்மிந்தியா தேசத்தவர்களே.ஏற்கனவே அநேகவிடங்களில் பொருள் சேர்த்துக் கொண்டு வருகிருர்கள். ஒவ்வொரு இந்தியரும் தம்மாலான உதவியைச் செய்து நம்தேசத்தின் பெருமையையும் கௌரவத்தையும் நிலைநாட்டுவாராக.

மாணவர் பக்கங்கள்

STUDENTS' PAGES

1. ஆத்திசூடி விளக்கம்

33. காப்பது விரதம்

இந்த ஸூத்திரம் மூன்று விதமான பொருளை உள்ளடக்கியுள்ளது. அவைகளை முதலில் சுருக்கமாகக்கூறிப் பின்னர் விஸ்தரிப்போம். (1) பிறஉயிரைக்காப்பதே மிகச்சிறந்த விரதம், (2) உன்னால் கடைப்பிடித்து விடாது எப்பொழுதும் அனுஷ்டிக்கத் தக்கது விரதமே, (3) உண்மை நிலையிலிருந்து நழுவாது காப்பது விரதமேயாம்.

(1) பிற உயிரைக் காப்பதே விரதங்களுள் சிறந்தது:—என்ற இந்தப் பொருள் ஜீவகாருண்ய ஒழுக்கத்தை உள்ளடக்கியுள்ளது. எவ்வளவு கஷ்டம் வந்தபோதிலும் பிற உயிரை வாங்கி அதைத் தீர்த்துக்கொள்ள முயலாதிருப்பதே இந்த ஒழுக்கத்தின் முக்ய அனுஷ்டானம். 'எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஜீவன் உண்டு: அது, மானிட சரீரத்தில் பாபம் செய்வதால் தாழ்ந்த சரீரங்களை அடைந்துள்ளது. இப்படி இருந்தும் அததற்கு எற்ற ஸுகதுக்கங்கள், அபிமானங்கள் அததற்கு உண்டு: நாம் எப்படி நமது தேஹம், ஸுகதுக்க விஷயம் இவைகளில் பற்றுடன் மூழ்கி அடிபட்டுத் தேறுகிறோமோ அதுபோலவே தான் அவைகளுக்கும். ஆகலால் தாழ்ந்த ஜன்மத்தை அடைந்திருக்கும் ஜீவனது ஆயுள் காலத்தை எக்காரணத்தாலும் நாம் குறைக்கவே கூடாது' என்ற பகுத்தறிவோடு மானிடர்களாகிய நாம் கூடியவரையில் பழகி வரவேண்டும். இதனால் வரவா மாம்ஸபக்ஷணம், கொடிய ஜந்துக்களையும் கொல்லல் முதலிய கொலை ஸம்பந்தமான தொழில்களில் ஒருவித வெறுப்பு அதிகரித்துக் கொண்டே வரவேண்டும்; இப்படிப்பட்ட நிலையை நம் பரதகண்ட வாஸிகளில் பிராஹ்மணர்களும், சைவர்களும் முற்றிலும் அடைந்துவிட்டனர். மற்றவர்களும் பிரயத்தனம் செய்தால் இது கைகூடாமற் போகாது. இந்தக் கொல்லாமையாகிய ஜீவகாருண்யத்தின் முக்ய ஸ்வரூபம் தான் ஸகல விரதங்களிலும் மிகச் சிறந்த விரதம்.

நாம் ஸம்பந்தப்பட்ட வரையில் ஒரு ஜந்துவையும் கொல்லாது விலக்கியே வரலாம். நமக்குக் கொல்ல மனம்வாராது, எப்பொழுதும் ஒதுங்கும்படியான நிலையிலும், திடமாக நின்றுவிடலாம். ஆனால் ஜீவகாருண்ய விஷயத்தில் தர்மஸங்கடஸமயங்கள் எராளமாக வந்துவிடும். நாம் குளக்கரை வழியாகப் போவதாக வைத்துக்கொள்ளுவோம். அங்கு ஒரு பாம்பு தவளையைப் பிடித்து விட்டது என்போம். தவளையை விடுவிக்தப்போனால் பாம்புக்கு அகப்பட்ட ஆஹாரத்தைக்கெடுத்து அதைப் பட்டிணி போட்ட தான பாபம் வரும். ஒருபிராணி உயிரைக் கவனித்துத்தொழிற்பட்டால்மற்ற உயிருக்குக் கெடுதிவருகிறது. இப்பொழுது என்ன செய்வது? மேலும் தவளையை விடுவித்துவிட்டுப்போனால் அப்புறம் பாம்பு வந்து அதைப் பிடித்துக்கொண்டு விடாதா? இதுவுமன்றி தவளையோ பிடிபட்டு அங்கமிழந்துவிட்டது: அதை விடுவித்தாலும் அது தவித்து இறக்கும் சீக்கிரம் இறப்பதை வெகு நாழிகை தவித்து இறக்கும்படி செய்வது கொடிய பாபமாகாதா? பாம்பின் வாயிலிறந்திருந்தால் பாம்பின் வயிறுவது நிரம்பி இருக்கும். இப்பொழுது தவளை தவித்திறந்த பாபத்தோடு பாம்பைப் பட்டிணி போட்ட பாபமும் வராதா, பாம்பிற்கு அந்த இறந்த தவளை கிடைக்காவிட்டால்? ஆதலால் இந்த மாதிரி இரண்டுயிர்கள் ஸம்பந்தப்பட்ட விஷயத்தில் எது செய்தாலும் பாபம் வருவதே திண்ணம். என்ன செய்வது என்ற சங்கை எல்லோருக்கும் உண்டாகலாம் உயிரைக் காக்கும் விரதத்தை எப்படி அனுஷ்டிப்பது?

எந்த விரதத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டுமாகிலும் அனுஷ்டிப்பவன் நிலைக்கேற்ப அனுஷ்டான ஒழுங்கு மாறுவதுண்டு. இதை மறந்து மேல்நிலை விஷயங்களை கீழ்நிலையிலிருப்பவன் கவனிக்கத் தொடங்குவது என்றால் வீண் மனச் சஞ்சலமும், தன்னால் கூடியவரையில் அனுஷ்டியாதுவிடுவதுமாகியகொடிய நிலையும்தான் வரும். இந்த பாம்பு தவளை விஷயமே இதற்கு திருஷ்டாந்தம். பெரிய மஹாநுபாவனது அனுஷ்டான விஷய சங்கையை ஸாதாரணராகிய நாம் எடுத்துக்கொண்டு வீண் குழப்பத்தை அடைகிறோம். முதலில் மஹானுபாவர் அனுஷ்டானத்தைக் காட்டிப் பின்னர் நாம் எங்குள்ளோம் என்பதை உணர்வோம். மஹாநுபாவன் முற்கூறியபடி பாம்பையும் தேரையையும் கண்டால் தேரையையும் விடுவித்து பாம்பிற்கு ஆஹாரமும் போட்டுவிடுவன். தன் தேஹத்திலிருந்து மாம்ஸத்தையும் வெட்டிப் போட்டாலும் போடுவன். சிபி சக்ரவர்த்தி ஒருபுறுவை வல்லூறினிடமிருந்து ரக்ஷிக்க தன் மாம்ஸத்தை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அறுத்திட்டு முடிவில் தன் தேஹம் முழுவதையும் தத்தம் செய்யவில்லையா வல்லூற்றிற்கு? இப்படிப்பட்ட ஜீவகாருண்ய விஷயத்தில் ஈசர்களாகிய பெரியோர்களை வைத்திருக்கும் நமது தேசத்தார்களுக்கு இத்தகைய ஜீவகாருண்ய விஷய மோஹம் வரவே கூடாது. நம் நிலை என்ன? நாம் எப்படிச் செய்வது? சிபியைப் போல செய்யமுடியுமா நமக்கு? ஆயினும் நமது உயிர் நமக்கு எப்படி வெல்லமோ அதுபோலத் தானே எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் என்று தவளையை விடுவிக்க வேண்டியது. பின்னர் பாம்பு பிடிக்குமே அதை என்றால், அப்படிப்பிடிக்க இடமில்லாதபடி அவைகளைப் பிரித்துவைக்க வேண்டியது தான் நமதுகடன். நம்முயற்சியின் பின் நமது மறைவில் எதுநடந்தாலும்

நமக்கென்ன என்று சாந்தமாக விருக்கவேண்டியது தான். பாம்பின் ஆஹாரம் போய்விட்டதே என்றால், ஊரிலிருக்கும் பாம்பிற்கெல்லாம் ஆஹாரமிடுவது நாம் தானா? பாம்பு இதனால் இறந்துவிடாது: தவளை கதியோ அப்படியல்ல. மேலும் பாம்பு தவளையைக் கொன்று தின்பது ஆதலால் 'பாம்பு தவளையைப் பிடிக்கும் இடம் எல்லாம் நாம் தேடிச்சென்று தவளைகளை எல்லாம் பாம்பின் வாயிலிருந்து விடுவிக்க வேண்டும் என்ற த்யானத்துடன் இருக்கவேண்டும் என்று ஜீவகாருண்ய ஒழுக்கம் கூறவில்லையே! ஏதோ தற்செயலாய் ஒரு பிராணி மரணமடையும் தருணத்திலிருப்பதைப் பார்த்தால் அதை கருணையுடன் விடுவிக்க வேண்டியதே ஒழிய, அந்த மரணத்திற்கு காரணமாக விருக்கும் மற்றைய தாழ்ந்தப் பிராணியைக் கூட வெறுக்கலாகாது. நமக்கிருக்கும் நிலையில் ஒரு பிராணியை விடுவிக்க மாத்திரம் முடிகிறதே ஒழிய மற்றைய பிராணியை திருப்தி செய்ய முடியவில்லையே என்று மனஸ்தாபம் இருப்பது ஜீவகாருண்யத்தின் முக்ய லக்ஷணம். தவளையை விடுவித்தால் அது கஷ்டபட்டுத்தான் இறந்து விடுமே: ஆதலால் பாம்பின் வாயில் தான் அது இறக்கட்டுமே என்பது வீண் குதர்க்கமே. நமது வீட்டில் பாட்டி ஒருத்தி மிகக் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தால், அவள் கஷ்டப்பட்டிறப்பதைவிட சீக்கிரம் அவளைக் கொன்று விடுவதே மேல் என்றும் குதர்க்கம் செய்யத்தொடங்கிவிடலாம் முற்கூறிய குதர்க்கிகள். இரண்டிற்கு அதிக பேதம் ஒன்றுமில்லையே. ஆதலால் எப்படியாயினும் நம்மாலியன்ற வரையில் ஒரு பிராணி உயிருக்கு அஞ்சும்படியான காரியத்தைச் செய்யாமலிருப்பதே விரதங்களுள் மிக முக்கியமானது.

(2) விடாது அனுஷ்டிக்க வேண்டியது விரதம்:—முதலில் விரதம் என்றால் என்ன என்பதைச் சற்று ஆராய்வோம். 'வினைமாசு தீர்ந்து அந்தக்கரணங்கள் தூயவாதற்பொருட்டு (ஸந்மார்க்கிகளால்) காக்கப்படுவது விரதங்கள். இன்ன வறஞ் செய்வல் எனவும், இன்ன பாவமொழிவல் எனவும், தம்மாற்றலுக்கேற்ப வரைந்து கொள்வன விரதங்களே.' என்று பரிமேலழகர் கூறுகிறார். திருக்குறளாசிரியரும் விரதங்களையெல்லாம், அருளுடைமை, புலான்மறுத்தல், தவம், கூடாவொழுக்கம் விலக்கல், கள்ளாமை, வாய்மை, வெகுளாமை, இன்னாசெய்யாமை, கொல்லாமை, என்ற ஒன்பதனுள்ளடக்கிவிட்டார். இவைகள் எல்லாம் மனதை இந்திரிய வழிச்சென்று விஷயங்களில் உழலவொட்டாது தடுத்து தன் உண்மை உருவமாகும்படி செய்யும் திறனுடையன. இந்த ஒன்பது விரதங்களையும் கிருஷ்ண பரமாத்மா யஞ்ஞ தானம் தபஸ் ஆகிய மூன்றுள்ளடக்கி, காப்பது விரதம் என்னும் ஸூத்திரத்தின் கருத்தை 'இம்மூன்று கர்மங்களையும் விடாமல் அனுஷ்டிக்க வேண்டியது: இவை மூன்றும் மனிதனை சுத்தப்படுத்துவன. இவைகள் விஷயமான துறவு என்பதற்கு, இவைகளுக்கு வேதங்களில் எடுத்துக் காட்டப்படும் பலன்களில் இச்சைவிட்டு, நாம் இவைகளைச் செய்து புனிதனாகிறோம் என்ற பற்றையும் விட்டுவிடுவது தான். ஈசாஞ்ஞைக்கு உட்பட்டு நடக்கிறோம், இவைகளை அனுஷ்டிப்பதில், என்று இவைகளைச் செய்தே தீரவேண்டும். இப்படிச் செய்து வந்தால் ஸுகம், துக்கம் கலப்பு ஆகிய இந்த ரூபமான எந்தக் கர்மபலன் வந்தபோதிலும் மனிதர் மனம் சலிக்காது ஒரு பக்ஷத்தாயிருக்கும்படியான சாந்தி தானே வந்து அவரை உத்தம அதிகாரிகளாக்கும்' என்று விஸ்தரித்திருக்கிறார். ஆகவே விரதங்களை எப்பொழுதும் மனப்பூர்வமாக மறந்துவிடவே கூடாது. நமது தேஹ உணர்ச்சி முதலியன இருக்கும்வரையில் இவைகளைமிகுந்த ச்ரத்தையுடன் அனுஷ்டித்தே தீர்க்கவேண்டும். இதனால் ஒரு கெடுதியும் ஏற்படாது. விட்டால் பெரும் பாபம் தான் ஏற்படும். வெளி யுணர்ச்சி நீங்கி இருக்கும் ஆற்றல் ஏற்பட்டு விட்டாலும் மனிதனாக அவைகளை விடுகிறான் என்ற வ்யவஹாரத்திற்கும் இடமேயில்லை. தூங்குகிறவன் கை புஷ்பம் போல அவை தாமே நழுவிவிடும். ஆகவே விரதங்கள் காக்கப்பட வேண்டியவை: அவைகள் தாமே நழுவவேண்டுமே ஒழிய நாமாக நழுவ விடக்கூடாது என்பதே இந்த ஸூத்திரத்தின் இரண்டாவது பொருள். ஜடபாதர், சுகர் வாமதேவர் முதலியவரிஷ்ட பதம் பெற்ற (ஸமாதியில் மூழ்கியிருக்கும் திறனுடைய) ஜீவன் முக்தர்கள், விரதங்கள் நழுவிவிட தனிப்பதற்கும் மற்றைய ஜீவன் முக்தர்களாகிய கிருஷ்ணர், ஜனகர், யாஞ்ஞவல்கயர் முதலியோர் தமது அனுஷ்டானாதிகளைவிடாது நிற்பதற்கும், தகுந்த உதாரணங்கள்.—

(3) மனிதனை நழுவாது காப்பது விரதமேயாம்:—ஏன் விரதங்களை விடாது அனுஷ்டிக்க வேண்டும் என்ற கேள்விக்கு விடைரூபமாக உள்ளது இந்தஸூத்திரம் என்றும் கொள்ளலாம். மனம் சுத்தப்பட்டு வருகையில் கீழ்நிலைகளுக்கு மனத்தை நழுவ விடாது தடுப்பன் விரதங்கள் என்று இந்தஸூத்திரம் பொருள்பட்டு, அவைகளை விடாமலிருப்பதன் காரணத்தை விளக்குகின்றது. பொதுவாக விரதங்கள் எல்லாம் ஜீவன் முக்தரான பெரியோர்களிடம் இயற்கையாக அமைந்துள்ள பெருங் குணங்களே. தாழ்ந்த நிலையிலுள்ள நாம் அவைகளை நம்மேல் ஏற்றிக்கொண்டு அனுஷ்டித்து நமது இயற்கையாக்கிக் கொள்ள முயலுவதே விரதங்கள் என்னப்படும். இந்த முயற்சியால் மனது மெதுவாக சுத்தமாகிக் கொண்டு வருவதோடும், கீழ்நிலைக்கப்போகும் மனதின் கொடுமையும் தடுக்கப்பட்டே வரும். இதனால் விரதமொன்றே மனத்தூய்மையாகிய பயிருக்கு வளர்க்கும் ஆற்றலால் எருபோலவும், காக்கும் தன்மையால் வேலிபோலவும் ஆகிறது. முதல் முதலில் விரதத்தின் வேலித்தன்மை விளங்கித்தான், பின்னர் அப்பியாஸ பலத்தால் அதன் எருத்தன்மை நன்கு வெளியாகும்.

ஆதலால் இந்த ஸூத்திரம் அந்த வேலித்தன்மையைத்தான் வற்புறுத்துகிறது. விரதங்களை அனுஷ்டித்து வருங்கால் நமது மனதில் கிளம்பும் துர்வாஸனைகள் வெளியாகாமல் போகா. ஆனால் விரதானுஷ்டான பலத்தால் முதலில் துர்வாஸனைகளோடு கூடவே அதற்குமாறான ஸுவாஸனைகளும் கிளைத்து விடும்: இதனால் மனம் இரண்டுபட்டு நிற்க விவேகம் வேலைசெய்ய மனதில் இடம் ஏற்படும். இதனால் துர்வாஸனை கிளம்பியதும் அதன்படி ஒழுகுவது தடைபடும். விரதானுஷ்டானம் பலத்து வரவர வாஸனை ப்ரவிருத்தி அதிகப்பட்டு, கிளம்பும் துர்வாஸனைகள் தகையப்படும்: தொழிற்பட இடம் ஏற்படாமல் போய்விட அவைகள் பட்டினி போட்டு மாய்க்கப்படும். ஆகவே முதலில் துர்வாஸனைத் தடையும், பின்னர் துர்வாஸனாக்ஷயமும் ஏற்படுத்துவதுதான் விரதத்தின் ஆற்றல். மனம் நன்றாக சாந்தப்பட்டு ஸுகாகாரமாக விருப்பதற்கு சாஸ்திரங்களில் மூன்றுவிரதம் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன: அவையாவன மகாகர்த்த, மகாபோகி, மகாத்யாகி விரதங்களே. இவைகள் மூன்றும் ஜீவன் முக்தரிடமிருப்பினும் சிலரிடம் ஒரு விரதமே ஓங்கி நிற்கும். அதன்படி ஜனக கிருஷ்ணர் யாஞ்ஞவல்கயர், மஹாகர்த்தர்கள்: கிருஷ்ணர், தூர்வாஸர் மஹாபோகிகள்: சுகர், வாமதேவர் மஹாத்யாகிகள். காந்தச்சிலைமுன் ஊசிகள் அசைந்தாடுவது போல உலகமெல்லாம், ஸூர்யன் போல எல்லாமனோவ்யாபார ஸாக்ஷியாகிய, என்முன் சேஷ்டிக்கின்றன என்ற எண்ணம் மாறாது ஸத்கர்மங்களில் இயற்கையாக ப்ரவிருத்திப்பது மஹாகர்த்தன் லக்ஷணம். கிடைத்த சாஸ்திரீய விஷயானுபவங்களின் ஏற்றத்தாழ்வைக் கவனியாது பொறுமையுடன் காட்டுத் தீப்போல நுகருபவன் மஹாபோகி. சிறிது பெரிது தனது பிறரது முதலிய துவந்துவ விஷயங்களில் பழக சாஸ்திரீயமாக ஏற்படுங்கால் பூவின் வர்ணம் காட்டும் ஸ்படிகம்போல மாசற்றமனத்துடனிருப்பது மஹாத்யாகி லக்ஷணம். இவ்வாறு கூறிவந்த கைவல்லிய நூலாசிரியர் இம்மூன்று விரதங்களை ஸமமாக அனுஷ்டிப்பவரே மோக்ஷத்தை எட்டிப்பிடிக்கும் ஆற்றலுடையவராவர் என்று கூறி, கிட்டும் மோக்ஷத்தில் நழுவுதலின்றி நிலைபொருத்துவது இவ்விரதங்களே என்ற இந்த காப்பது விரதம் என்ற ஸூத்திரத்தின் உட்பொருளை நன்கு விளக்குகிறார்.

மொழிபெயர்ப்பு விளக்கம்

TRANSLATION MODELS

THE NATURE OF HINDUS

A long time ago there lived in the Country of the Brahmins a man named Indur, who was distinguished, not only for that gentleness of disposition and humanity towards all living creatures, which are so much cultivated among those people, but for a great curiosity respecting the nature and way of life of all animals. In pursuit of knowledge of this kind he would frequently spend the night among lonely rocks, or in the midst of thick forests, and there under the shelter of some hanging cliff; or mounted upon a high tree, he would watch the motions and actions of all the animals that seek their prey in the night; and remaining in the spot till the break of day, he would observe this tribe of creatures retiring to their dens, and others coming forth to enjoy the beams of the rising sun. On these occasions, if he saw any opportunity of exercising his benevolence towards animals in distress, he never failed to make use of it; and many times rescued the small birds from the pitiless hawk, and the lamb or kid from the gripe of the wolf and lynx.

ஹிந்துக்கள் இயற்கை

வேதகாலத்திற்கு முன்னர் ப்ராஹ்மணர்வாழும் நாட்டில் இந்தர் என்றபெயருள்ள ஒருவனிருந்தான். அந்த ஜாதியார்களுள் மிக அதிகமாக விருத்தி பண்ணிவந்த மனக்கனிவு ஜீவகாருண்யம் ஆகிய இவைகள் இவனிடம் நன்றாக அமைந்திருந்ததோடுங் கூட, எல்லா ப்ராணிகளின் இயற்கை, பழக்கம், ஆகிய இவைகளைக் கண்டறியவேண்டும் என்ற அடங்கா ஆவலும் குடிகொண்டிருந்தது. இந்த அறிவைப் பெறத்தேடிச் செல்லுங்கால், ஒருவரும் அணுகாப் பாறைகளிலும்; அடர்ந்த காடுகளுக் கிடையிலும் அடிக்கடி இவன் சில இரவு முழுதும் கழித்துவருவான்.

இவ்விடங்களில் தழைந்த பாறைகளின் மறைவிலாவது, உயர்ந்த மரங்களின் மேலாவது இருந்துக்கொண்டு, இரவில் இரை தேடிவரும் ஜந்துக்களது போக்குகளையும் செய்கைகளையும் உற்று நோக்குவான்; அவ்விடத்திலேயே பொழுது புலரும் வரையில் இருந்து, இவ்வினத்திய ஜந்துக்கள் தமது குகைகளுள் மறைவதையும், வேறினத்தவைகள், கிளம்பும் ஸூர்யன் ஒளியால்களிக்க, வெளியேறுவதையும் கண்ணுற்றுநிற்பன். இந்தக் காலங்களில், திண்டாடும் ஜந்துக்கள் விஷயமாகத் தனது ஜீவகாருண்யத்தை வெளிக்காட்டும் தருணம் வாய்த்தால், அவைகளை இவன் உபயோகப்படுத்தாது வீண் போக்குவதில்லை. அநேகம் தடவைகளில் ஈவு இரக்க மற்ற வல்லூறுகள் வாயிலிருந்து சிறு பறவைகளை தப்புவிப்பான். ஆட்டுக்குட்டிகளையும் ஓநாய் காட்டுப்பூனை இவைகள் பிடிப்பிலிருந்து விடுவிப்பான்.

சிறுவர், ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்
CHILDREN'S. & LADIES' PAGES

நல்ல வியாபாரம்
Good Business

ஒரு குடியானவன் தனது பசுவைச் சந்தைக்குக் கொண்டு போய் ஏழு வராஹனுக்கு விற்று கையில் பணத்தை எண்ணிக்கொண்டு வந்தான். வரும் வழியில் அவன் ஒரு சிறு ஏரியைத் தாண்ட வேண்டி வந்தது. அவன் அவ்வேரிக்கு அருகாமையில் வந்து கொண்டிருக்கும்பொழுது மழைக்காலமானதால் ஏரியிலிருந்த தவளைகள் உள்ள மகிழ்ச்சியால் கத்திக் கொண்டிருந்தன. அவை இடைவிடாமல்,

"கற்றற வரவெட் கறறற வரவெட்
வரவெட் வரவெட் வரவெட் வரவெட்
கறறற வரவெட் கறறற வரவெட்
வரவெட் வரவெட் வரவெட் வரவெட்"

என்று கத்திக்கொண்டிருந்தன. அந்த ஏரியண்டை வந்ததும் குடியானவன் தவளைகளை நோக்கி "முட்டாள்களா! உங்களுக்கென்ன புத்தி கித்திகிடையாதா என்ன? என்னிடம் வரவு ஏழுதான்; வரவேழுதான் வரவெட்டில்லை" என்றான்.

ஆனால் தவளைகள் அவன் மொழிகளைக் கவனிக்காமலே

"கறறற வரவெட் கறறற வரவெட்
வரவெட் வரவெட் வரவெட் வரவெட்
கறறற வரவெட் கறறற வரவெட்
வரவெட் வரவெட் வரவெட் வரவெட்"

என்று கத்திக்கொண்டிருந்தன.

இதைக்கண்ட குடியானவன் "உங்களுக்காக நானெப்படி எண்ணமுடியும்? அது முடியாது. ஒருவேளை நான் சொல்வதை நம்பாவிட்டால் உங்களுக்காக எண்ணுகிறேன் கேளும்" என்று சொல்லிக்கொண்டு "ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, நான்கு, ஐந்து, ஆறு, ஏழு" என்று எண்ணினான். ஆனால் அந்த தவளைகள் அவன் எண்ணுவதை லக்ஷ்யஞ்செய்யாமலே,

"கறறற வரவெட் கறறற வரவெட்
வரவெட் வரவெட் வரவெட் வரவெட்
கறறற வரவெட் கறறற வரவெட்
வரவெட் வரவெட் வரவெட் வரவெட்"

என்று, மேலுஞ்சொல்லிக்கொண்டே இருந்தன. இதைக்கேட்டதும் குடியானவனுக்குக் கோபம்வந்து விட்டது. "மடையர்களா! எல்லாம் ஸம்பூர்ண வித்வான் போலக் கூச்சலிடுகிறீர்கள்? என்னைவிட உங்களுக்கு எண்ணத்திறமிருந்தால் நீங்கள் தான் எண்ணுங்களேன். பொய் என் சொல்லுகிறீர்கள்?" என்று சொல்லிக்கொண்டு கையிலிருந்த பணத்தை எல்லாம் ஏரியில் வீசி எறிந்தான். பின் அங்கு சற்று நேரம் நின்றுகொண்டிருந்தான்; தன் பணத்தைத் தவளைகள் எண்ணிய பிறகு கையிற் கொண்டுவந்து கொடுக்கும் என்று காத்துக்கொண்டிருந்தான். ஆனால் தவளைகள் அபிப்ராயத்தை மாற்றாமல்,

"கறறற வரவெட் கறறற வரவெட்
வரவெட் வரவெட் வரவெட் வரவெட்
கறறற வரவெட் கறற்ற வரவெட்
வரவெட் வரவெட் வரவெட் வரவெட்"

என்று மேலுஞ்சொல்ல ஆரம்பித்தன. பணத்தை யாவது திருப்பிக்கொடுத்தனவா? அதுவுமில்லை. குடியானவன் நெடுநேரங் காத்தான். ஸூர்யாஸ்தமன வேளை நெருங்கிவிட்டது. என்ன செய்வான்? வெறுங்கையை வீசிக்கொண்டு வீட்டிற்குத் திரும்பினான். மண்டூகங்கள்! பெருமண்டைப்பேகங்கள்! தொண்டை கிழித்துக்கொள்ளும் முட்டைக்கண் தேரைகள்!—கோட்டு வாயைக் கிழித்துக்கொண்டு தொண்டைத்தண்ணி வற்றக் கூக்குரலிட்டு போவார் வருவார் காதை ஒட்டை செய்வதென்றால் வெகு கெட்டிக்கார ஆசாமிகள். ஒன்று இரண்டு என்று ஏழுவரையும் எண்ணத்தெரியுமா உங்களுக்கு? மௌட்யசிகாமணிகள்! கொடுத்த பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுக்கத் தெரியாத முட்டாள்களா! நான் உங்கள் வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு காதடைக்கப் பட்டினியாக இங்கு வற்றல் போல் இருப்பேன் என்று நினைத்தீர்களா?" என்று சொல்லிக்கொண்டவன் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டான். அப்பொழுதாவது அந்தத் தவளைகள் சும்மா இருக்கலாகாதா? மேலும்,

"கறறற வரவெட் கறறற வரவெட்
வரவெட் வரவெட் வரவெட் வரவெட்
கறறற வரவெட் கறறற வரவெட்
வரவெட் வரவெட் வரவெட் வரவெட்"

என்றவை பயப்படாமல் சித்தாந்தஞ் செய்துகொண்டிருந்தன. குடியானவன் கோவப்பழஞ் சாப்பிட்டு எள்ளுங்கொள்ளும் வெடித்துக்கொண்டு தன் வீட்டிற்குப்போனான்.

மற்றொரு முறையவன் சந்தைக்கு வர எண்ணினான். இந்த முறையவன் கிழ மாட்டொன்றைக் கொன்றதன் மாமிசத்தை விற்க எடுத்து வந்தான். அவனோடு நாய்க் கூட்டங்களுந் தொடர்ந்து ஒன்றன் முன் ஒன்றாக முந்திமுந்தி ஓடி வந்து கொண்டிருந்தன.

அவ்வளவோடு அவை நிற்கவில்லை. ஒன்றோடொன்று செய்த ஸல்லாபத்தில் குடியானவனைச்

சுற்றிக்கொண்டு ஸுகம் விசாரித்துக்கொண்டிருந்தன. அவன் கையில் வைத்திருந்தது என்னவென்று நாக்கை நீட்டிக்கொண்டவை,

“ஔஔள் ளொள் ளொள்
கொள்கொள் ழொழ்ழொள் ழொழ்கொள்கொள்
[கொள்
ளொளொள் ழொழொ ழொளொள்
ழொழ்கொள் ழொழ்கொள் கொள்கொள் கொள்
[சொள்
—(ளொளொள்)”

என்றுகொண்டவை வாலைக் குழைத்துக்கொண்டு கேட்டன.

குடியானவனுக்கு அந்நாய்பாஷை நன்றாய்த்தெரியவில்லை; ஆனால் ஒருவாறு அவற்றின் எண்ணத்தை அறிந்து “எனக்கிப்பொழுதுதான் தெரிந்தது. நீங்கள் ‘கொள்! கொள்!’ என்றது ஸரிதான் உங்களுக்கிதைக்கொள்ள வேண்டுமென்றாசையிருக்கிறது. கொள்ளுங்கள்; உங்களுக்கிட்டால் எனக்கு நிரம்ப ஸந்தோஷந்தான்” என்றவன் பதில் சொன்னான்.

நாய்கூட்டமுழுதும் அப்பொழுது“ளொளொள்” பல்லவியைக் கனமாக ஸ்வரபேதப்படுத்தி சீக்ரகதியிற்பாடலான.

குடியானவன் “கொள்ளுங்கள்; நீங்கள் வஞ்சனை செய்யமாட்டீர்கள் என்று எனக்குத்தெரியும். மற்றவர்களை எல்லாரையும் ஸரியாய் நீபார்த்துக்கொள்வாய் எனக்குத் தெரியும்” என்று அக்கூட்டத்துள் மிகக் கிழ நாயைப்பார்த்துச் சொன்னான், அதுவும்

“ளொளொள் ழொழொ ழொளொள்
ழொழ்கொள் ழொழ்கொள் கொள்கொள்
கொள்கொள்”

என்று பதில் சொல்லியது.

“உங்களுக்குக் கொள்ளவேண்டுமென்றிருந்தால் கொள்ளுங்கள். நீ யாரிடம் வேலை செய்கிறாயென்பது எனக்கு நன்றாகத்தெரியும். எடுத்துக்கொள்ளும்; ஆனால் என் பணத்தை மாத்திரம் வாங்கி என்னிடம் சேர்ப்பித்துவிடும், என் வீட்டிற்கு நீங்கள் கொண்டு வந்து கொடுத்தாற் போதும்” என்று குடியானவன் சொல்லி பணத்திற்கு மூன்று நாள் தவணை வைத்தான், பின் தான்கொண்டு வந்த மூட்டையை அவிழ்த்து நாய்கள் முன் அதிலிருந்த ஸாமானை எடுத்து வைத்தான், அவைகளுந் தங்கள் பல்லவியைப் பாடிக்கொண்டு விருந்துண்ண ஆரம்பித்தன, அதைக் கண்ட குடியானவன் “இப்பொழுது உங்களுக்கெல்லாம் கொள்ளவேண்டுமென்று ஆசை இருக்கிறது. அதனால் தான் முந்திக்கொள்கிறீர்கள். யார் கொண்டால் என்ன? கிழ நாய்தான் பணத்துக் குத்தரவாதம்” என்று சொல்லிவிட்டு வெகு ஸந்தோஷத்துடன் வீடு சென்றான்.

மூன்று நாளுங்கடந்தது. இனித்தான் பையெல்லாம் பணங்குலுங்கும் என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தான். ஆனால் யாரும் அவனுக்குப்பணம் கொண்டு வந்து கொடுக்கவில்லை, “இந்தக் கலிகாலத்தில் யாரையும் நம்பக்கூடாது” என்று சொல்லிக்கொண்டவன் சந்தைக்குப் புறப்பட்டான். எத்தனையோ நாழியங்கு பணம் வரும் என்று நின்றுகொண்டிருந்தான். யார் கொண்டுவந்து கொடுப்பார்? அவன் பொறுமை எல்லாம் பறந்தோடிவிட்டது. நாய்களோ அவன் கண் முன் ஒன்றாவது கிடையாது. கடைசியில் கிழநாயின் தலைவணங்கிய கசாப்புக் கடைக்காரனைத் பணத்தைக் கொடுக்கும்படிக் கேட்டான். அவன் “பணமா? எது?” என்று கேட்டான். “ஏன்? உமது நாய் அன்று இறைச்சித்துண்டமுழுதும் பெற்றும்மிடம் வந்ததே மூன்று நாளைக்கு முன் நடந்ததை அதற்குள் மறந்து விட்டீர்களே. பணத்தைக்கொடும் என்றால் என்ன வென்னவோ சொல்லுகிறீரே” என்று குடியானவன் சொன்னான். கசாப்புக்காரன் “என்ன இங்கு வேடிக்கை செய்ய வந்தீரா என்ன? பகல் வேஷமோ?” என்று கேட்டான். குடியானவன் மேலுங்கோபங்கொண்டு பேசினான், கசாப்புக்காரன் கோவப்பழஞ்சாப்பிட்டு கையிலிருந்த துடைப் பக்கட்டால் குடியானவன் உடம்பில் இரத்தந் தெரிக்கத் தடவிக்கொடுத்தான்.

குடியானவன் குய்யோ முறையோ என்று கூவிக்கொண்டு “இது என்ன அநீதி! நிதானியும்! உலகத்தில் நியாயம் என்று ஒன்றுண்டு; உமக்கு நல்ல பூஜை செய்விக்கிறேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டு அரசன் அரண்மனையின் முன் கட்டில் காட்டியிருந்த அராட்சி மணியை ஓயாமலடித்தான்.

ஓசையைக்கேட்ட அரசன் அலறிவிழுந்து குடியானவனை உள்ளே வர வழைத்து “என்ன ஸமாசாரம்?” என்று கேட்டான். குடியானவனும் ஒன்று மொளிக்காமல் ஆதியோடந்தமாகநடந்ததைச் சொன்னான். இதைக்கேட்ட அரசன் மகள் இடியிடி என்று சிரித்தாள். அவன் மறுபடியும் “தவளைகள் என் சொத்தைக்கொள்ளை கொண்டன; நாய்கள் என் ஆஸ்தியை நடுத்தெருவிலிழுத்து நாசஞ் செய்தன; கசாப்புக்காரன் கொடுக்கவேண்டிய பணத்தைத் துடைப்பக்கட்டையைக் கொண்டு என் முதுகு தழும்பேற அளந்து கொட்டிக்கொடுத்து விட்டான்” என்று மனு செய்தான். இதைக் கேட்கக் கேட்க அரசன் மகள் இடியிடி என்றோயாமல் சிரித்தாள்; வரவா விக்கிவிக்கியவள் சிரிப்பதைக் கண்ட அரசன் குடியானவனைப்பார்த்து “அது எல்லாம் அவ்வளவு ஸரியாகத்தோன்ற வில்லை, அது போகட்டும். உனக்கென் மகளைக்கொடுத்துக் கல்யாணம் செய்விக்கிறேன்; செய்துகொள். அவள் இதுவரையுஞ் சிரித்ததேகிடையாது. அவளைச் சிரிக்கச் செய்பவர்க்கவளைக் கல்யாணஞ் செய்விக்கப் பிரதிக்ஞைசெய்திருந்தேன். ஆகையால் வலியவந்த சீதேவியை வேண்டாமென்று

தள்ளாதே. இவளையுன் மனைவியாக்கிக்கொள்” என்று சொன்னான்.

அதைக்கேட்டதுங் குடியானவன் “மனைவியா? எனக்கு வேண்டாமைய்யா! உங்களுக்குக் கோடி நமஸ்காரம். அதை மாத்திரம் சொல்லாதிரும். எனக்கு ஒரு மனைவி இருக்கிறாள். அவள் ஒருத்தியே இந்த உலகத்திற்கெல்லாம் போதும், மனைவியா? வீட்டிற்குப் போனால் எந்த மூலையிற்பார்த்தாலும் அவள் இருப்பதாகவே நான் நினைத்துக்கொள்ளுகிறேன்” என்றான். அரசனுக்குக் கோபம் வந்து விட்டது “என்னடா! நீ வெறு மூர்க்கனாக இருக்கிறாய்?” என்று கேட்டான்.

“ஐயா ஸமுத்திர நீர் உப்பில்லாமல் எப்படி இருக்க முடியும்? நான் மனிதன் தானே,”

“இரு; இரு—உனக்குத் தகுந்த மரியாதை செய்விக்கிறேன். இன்றைக்கு மூன்றா நாள் இங்குவா. உனக்கு ஐந்நூறு எண்ணித்தரச் செய்கிறென்” என்றரசன் சொன்னான்.

குடியானவன் வீட்டிற்குப்போக அரண்மனை வாசற்படியில் வரும்போது வாயிற்காப்போன் “அரசன் மகளைச் சிரிக்கச் செய்தாயே; உனக்கு நல்ல பஹுமானஞ் செய்திருப்பார் ராஜா என்று எண்ணுகிறேன்” என்றான்.

“நீ சொன்னது ஸரி; நிரம்பஸரி. எனக்கு ஐந்நூறு எண்ணிக் கொடுப்பதாகச் சொன்னார்.”

“அப்படியா? நீ எல்லாப் பணத்தையுங்கொண்டு போய் என்ன ஊறுகாயாபோடப் போகிறாய்? எனக்குக் கொஞ்சங் கொடுக்கக்கூடாதா?”

“ஆஹா! உனக்கில்லாமலா? நீ நல்லவன்; உனக்கிருநூறு தரச்செய்கிறேன், இன்றைக்கு மூன்றா நாள் வருவேன், அப்போதென்னோடு வா.”

இந்தப் பித்துக்குளிக் குடியானவன் பேசியதைக் கேட்டிருந்த மார்வாடி ஒருவன் அவனண்டை ஓடி வந்து அவன் கையைப்பிடித்துக்கொண்டு “ஹா! என்ன அதிருஷ்டசாலியப்பா நீ. நான் உனக்கந்தப் பணத்திற்குச் சில்லறை தருகிறேன். அத்தனை வராஹனையும் வைத்துக்கொண்டு நீ எங்கு கொட்டிக் கொள்ளப்போகிறாய்?” என்று கேட்டான்.

“என் ஐயா? உமக்கு நான் முந்நூறையுந் தருகிறேன்; இப்பொழுது எதாவது கொஞ்சம் பணந் தாரும். உமக்கு இன்றைக்கு மூன்றாம் நாள் தருகிறேன்”

இதைக்கேட்டதும் மார்வாடிக்கு வெகு கொண்டாட்டம். அவன் செல்லாக்காசி இரண்டைக் குடியானவன் கையில் கொடுத்துவிட்டு “இன்றைக்கு மூன்றா நாள் வருகிறேன்” என்றான். “ஆஹா! அப்படியே செய்யும், தயவுசெய்து ராஜ அரண்மனைக்கு வாரும். அங்கேயே வாங்கிக் கொள்ளலாம்” என்று குடியானவன் உத்தாவு செய்தான்.

மூன்று நாள் கடந்ததும் குடியானவன் ராஜ ஆணையைத் தலைமேற்கொண்டு ராஜ சபைக்குவந்தான். வந்ததும் அரசன் “அவன் மேல் அங்கவஸ்திரத்தை எடும்; அவனுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய ஐந்நூற்றைக் கொடுக்கலாம்” என்றான்.

“இல்லை எனக்கவை சொந்தமல்ல. இருநூற்றைக் காவற் காரனுக்குத் தத்தஞ் செய்தேன். பாக்கி முந்நூறை மார்வாடிக்குத் தானம் செய்து விட்டேன். சொந்தக்காரர்கள் அதோ வந்திருக்கிறார்கள்; தயவு செய்து அவர்க்குக்கொடும். என் முழுமனத்தோடு அவர்க்குக் கொடுத்துவிட்டேன். அவர்தான் சொந்தக்காரர்கள். எனக்கதில் ஒன்றும் வேண்டாம்” என்று குடியானவன் பதில்சொன்னான்.

இதற்குள் காவற்காரனும் மார்வாடியும் தமக்குக் கொடுக்க வேண்டியதைக் கேட்டார்கள். குடியானவனுக் கென்றேற்பட்ட அடிகள் அவர்க்கு பங்கு போல் கொடுக்கப்பட்டன. காவற்காரன் பொறுமையாக அடிகளைப் பட்டுக்கொண்டான். மார்வாடி மாத்திரம் “ஐயையோ! ஐயையோ! இதுதானா கெட்டி வராஹன்கள்” என்று கூவிக்கொண்டேயிருந்தான்.

இந்த வேடிக்கையைப் பார்க்க அரசனுக்குச் சிரிப்புண்டாகி விட்டது; குடியானவனிடமிருந்த கோபமும் போய்விட்டது. குடியானவனைப் பார்த்து “உனக்கு வந்ததை எல்லாம் வருவதற்கு முன்னமே செலவு செய்து விட்டபடியால் நீ சும்மா வெறுங்கையனாகப்போக எனக்கு மனமிசையவில்லை. என்னுடைய கஜானாவில்போய் உனக்கெவ்வளவு பணம் வேண்டுமோ அவ்வளவெடுத்துக்கொள்” என்றுத்தரவிட்டான்.

இதற்குக் குடியானவன் “முடியாது” என்று பதில் சொல்லவில்லை. தன்னால் தூக்க முடியுமான அளவுக்குமேலும் பணத்தை முடிந்துகொண்டவன் கள்ளுக் கடையை அடைந்து பணத்தை எண்ணலானான். அதைப் பின்னாலே பார்த்துக்கொண்டிருந்த மார்வாடி பொறாமை கொண்டு “ஆ! அந்தப் பொல்லாத ராஜன் என்னை ஏய்த்துவிட்டான். எனக்கவன் பணத்தைக் கொடுத்திருந்தால் அவன் குடி என்ன கெட்டுவிடுமோ” என்று பின் மொணமொணத்தான்.

குடியானவனும் “அந்தப் பாழாய்ப்போன ராஜன், என் தானே கொடுத்திருந்தால் ஸுகமாயிருந்திருக்குமே. இது ஸரியான பணமென்றறிந்தவன் கொடுத்திருப்பானோ; என்னை அந்தப் போக்கிரிராஜா ஏமாற்றி விட்டானே” என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். இதைக் கேட்டதும் வானத்தை வில்லாய்த் திரிக்கும் மார்வாடி எண்ணினான்; “இவன் நமது அரசனை நிந்திக்கிறான். இவன்மேல் கோள்சொல்லி இப்பொழுது பணஞ் சம்பாதிக்கிறேன். இவனை அடிக்காளாக்குகிறேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டு, அரசனிடம் என்ன “குடியானவன், கண்டதும் போனதும் வாயில் வந்தப்படியெல்லாஞ் சொன்னான்.”

அரசன் "குடியானவனை அழைத்துவா" என்று மார்வாடிக்குக் குத்தரவிட்டான். மார்வாடிகுடியானவனிடம் ஓடிவந்து "வாரும் ஐயா, வாரும்; நேராக இப்படியே வாரும்; அரசனிடம் வாரும்" என்று கையைப் பிடித்திழுத்தான்.

"இருமையா ! என் வேலை எனக்குத் தெரியாதா? இவ்வளவு பணத்தைவைத்துக்கொண்டு ஒரு நல்ல உடுப்பில்லாமல் இருக்கமுடியுமா? இந்த வேஷத்துடன் அரசன்முன்வந்தால்தான் நன்றாயிருக்குமா?" என்று குடியானவனை மறுத்தான்.

குடியானவன் பிடிவாதத்துடன் இருப்பதாக மார்வாடிக்குப்பட்டது. என்ன செய்வான்? எங்குத் தனக்கு வரக்கூடிய பஹுமானம் போய்விடுமோ என்று கவலை கொண்டான். மேலும் ஆலஸ்யஞ்செய்தால் குடியானவனுக்குத் தண்டனையில்லாமற்போய் விடுமோ என்று எண்ணி "உடுப்பிற்சாக என் அலைகிறீர்? உமது நேசன் நானிருக்க உமக்கென்ன குறைச்சல்? எனக்கும்மிடம் அன்பில்லையா? மனுஷனுக்கு மனுஷனுடன் வாழ்வதென்றால் ஒருவருக்கு ஒருவர் உதவாமலிருக்க முடியுமா? உமக்கு நான் ஒரு நல்ல உடுப்புதருகிறேன். காரியமானதும்என்னிடம் கொடுத்துவிடும்" என்று குடியாவனிடஞ் சொன்னான். அவனும் தடை செய்யாமல் உடுப்பை வாங்கியணிந்து கொண்டு ராஜசபைக்கு மார்வாடியுடன் போனான்.

ராஜசபையை அடைந்ததும் அரசன் மார்வாடி சொல்லியவிஷயங்களை எல்லாஞ் சொல்லி குடியானவனைக் கோபித்துக் கொண்டான்.

"அப்படி சொல்லாதிரும்; சொல்லாதிரும்; தர்மாவதாரமே! இந்த மார்வாடி சொல்வதெல்லாம் கட்டுக்கதை; பொய்; பித்தலாட்டம். அவன் சொன்னதில் மருந்துக்கும் மெய் கிடையாது. அவன் வாயில் ஒரு நாளாவது மெய் பிறந்ததே கிடையாது. இப்பொழுதே நீங்கள் காணலாம். நான் போட்டுக்கொண்டிருக்கும் இந்த உடுப்பு தனதென்று கூட அவன் சாதிப்பான். அவன் எதுவேண்டுமென்றாலுஞ் செய்வான்" என்று குடியானவன் தன்கட்சியைப் பேசினான்.

"என்ன சொல்லுகிறாய்? அந்த உடுப்பென்னதல்லவா? நான் உனக்கு அதைக் கடன் கொடுக்கவில்லை? இங்கு நீ அணிந்து வாவென்று நான்கொடுக்கவில்லையா? ஹா!" என்று மார்வாடி தொண்டைகிழித்துக்கொண்டு கூவினான்.

இதைக்கேட்டதும் அரசன் "இந்த மார்வாடிநிச்சயமாகவே நம்மில் ஒருவரை வஞ்சித்திருக்கிறான். உன்னையோ, அல்லது என்னையோ—அது எப்படியிருந்தால் என்ன?" என்றுசொல்லி மார்வாடிக்கு முன்னடைந்த கெட்டிவராஹன்களை மறுபடியும்அவன்முதுகில் அளக்கும்படி உத்தரவிட்டான். குடியானவன் தான் இந்தமுறை செய்த வியாபாரத்தில் நஷ்டமில்லை என்று எண்ணிக்கொண்டு வீட்டை யடைந்தான்.

ராஜப்பிரதிநிதியவர்களின் சென்னை விஜயம்

H. E. THE VICETROY AT MADRAS

இந்த நவம்பர்மாதம் 24-ம் தேதி, சென்னை வாசிகளால் மறவாதினமாக என்றைக்கும் இருக்கும். கனம் பத்னி ஸமேதராய் ஸ்ரீகனம் பொருந்திய வைசிராய் அவர்கள் அன்று மாலை 12-30 மணிக்கு எல்லாருந்தெய்விகங்கொண்டாடும்படியாக சென்னையுள் பிரவேசஞ்செய்தார். அவர் வரவு பொது ஜனங்களால் தெய்விகமாகவே கொண்டாடப்படும், அவரது மஹத்வத்தை பிரக்ருதியும் கொண்டாடியது போல, வருவதற்கு சற்றுமுன் மேகங்கவிந்துயாவரும் எதிர்பாராதபடி பெருமானந்த மாரி பெய்தது. வந்து இறங்கியதும் மழைதணிந்ததில்லாமல் மேகமுழுதும் விலகி சூரியகிரணங்களை எங்கும் பரப்பி விளங்கியது. மேலும் வைசிராய் அவர்கள் ரயில்வே ஸ்டேஷனிலிருந்து பாங்க்வேடிங்ஹாலை அடைந்ததும் பெருமழை மறுபடியும் பெய்யவாரம்பித்தது. இந்த மாதிரி இருந்தாற்போல பெருமழை, மஹான்கள் வருமுன்னே தாம் வருமென்று இந்தியரது கொள்கை. அது சித்தாந்தப்படுத்தக்கூடிய விஷயமாக இல்லாவிடினும் உண்மையான களங்கமற்ற ஹிருதயமும் மஹிமையுமுடையவர் வருவதவைக்காட்டும் நல்ல சகுனமாக நமது ஜனங்களால் கொண்டாடப்படுகின்றது: அது அனுபவத்தில் வந்தது ஹார்டிஞ் பிரபு அவர்களிடம் ஜனங்கொண்ட அன்பையும் அவர் ஜனங்களிடங்கொண்ட ஆசைப்பெருக்கையுந் தெரிவிக்குமென்று வழியே போகுங் கூலிக்காரர் முதல் மோடார் வண்டியிற்செல்லும் பிரபுக்களுங்கூறுவார்கள். எப்படியிருப்பினும்அந்த ஸம்பவம் ஜனங்கள் வைசிராய் அவர்களிடங்கொண்ட அன்பை விருத்திசெய்தவரைக்கொண்டாடச்செய்யும் என்பதற்கு ஸந்தேஹமே கிடையாது.

இத்தெய்விகத்துடன்வந்த பிரபு அவர்கள்திருவாங்கூர் முதலிய அரசர்களுக்கு பேட்டிகொடுத்தும்அவர்களிடம்மறு பேட்டியு மடைந்தார்கள். இது முதலிய வழக்கங்கள் ராஜஸம்பந்தமானவை; அவை செவ்வனே நடந்தன. மேலும் இங்கிருந்த இரண்டு மூன்று நாட்களுள் எவ்வளவு சென்னையைப்பற்றி அறியவேண்டுமோ அவ்வளவுஞ் செய்தார். ஹார்பரைப் பார்க்கப்போய்த் திரும்பிவரும் வழியில் ரயில் வருதலால் ரயில் கேட் மூடப்பட்டபடியால் அவர் உடனே மோடார் வண்டியைத் திருப்பி, ஏற்பட்ட வழியில்லாமல் பக்கத்து சாலை வழியாக மோடார்வண்டியை விட்டபொழுது போலிஸாரது கட்டுக்கடங்காமல் ஜனங்கள் தம்மைத்தரிசிக்கும்படியான நிலையை ஏற்படுத்திக்கொண்டதன்றி, போலீஸார்கள் பயந்தபடி தமக்கு ஜனங்களிடம் அவநம்பிக்கை இல்லை என்பதைச்சித்தாந்தப்படுத்தினர். கான்பூரில் ஜனங்களை

பார்த்து "நீங்கள் என் குழந்தைகள்" என்றுசொல்லிய வரிடம் குலாவியவர் வேறெப்படி இருக்க முடியும்?

25-ம் தேதி சென்னை யூனிவர்ஸிடி லைப்ராரியின் அஸ்திவாரக்கல்லையிட்டபோது திராவிடபாஷையை விருத்தி செய்யும்படியாக நமது இந்தியரை யுற்சாகப் படுத்தியது மல்லாமல் தாம், என்றும் வித்யாவிஷயத்தில் வெகு சிரத்தையுடன் விளங்குவதைக் காட்டிக் கொண்டார், மற்றும் சென்னை முனிஸிபாலிடியின் ஆபீஸைத்திறந்தபோது சென்னை ஜனவாசிகளின் வரவேற்புக்குப் பதில்சொல்லியபோது "வைசிராயாய் வருபவர்கள் இச்சென்னைராஜதானியில் முகாம் செய்வதும் மிகவும் குறைச்சலான நாட்கள்; அதிலும் வருபவர்கள் தமது ஆட்சிக்காலத்தின் முடிவிலேயே பார்க்க நேருகின்றது, அது தகாது, அவர்கள் இனி இந்த இடத்தில் முதலிலேயே முகாங்கள் செய்து ஜனங்களின் நடை நொடிபாவனுவிஷயங்களை அறிய வேண்டிய் தவச்யம்" என்று சொல்லி முனிசிபாலிடியார் கவர்ன்மெண்டார்க்கு வருஷந்தோறும் செலுத்த வேண்டியிருக்கும் 30000 ரூபாயை இனி கட்ட வேண்டியதில்லை என்று தான் ஆலோசித்துக்கொண்டிருப்பதாகவுந் தெரிவித்ததும் அவரது உண்மை ஸ்வபாவத்தையே வெளியிடுகிறது.

இவை எல்லாம் கிடக்க, தென் ஆப்பிரிக்காவில் நமது ஜனங்கள் படும் நாய்படாத பாட்டைப்பற்றி அவர்பேசிய மொழிகள் அவர் அன்று கான்பூரில் "நான் உமக்குத் தந்தை" என்று கூறிய மொழிகளை ஸ்தாபிக்கின்றன. தாம் அச்சனங்களின் கஷ்டங்களைத் தொலைக்க என்ன வென்ன செய்யவேண்டுமோ அவ்வளவும் செய்வதாயும், அது அவர் பொறுப்பென்றும் வற்புருத்திக்கூறினர். அவரது ஒவ்வொருசெயலும் அவர் மனோகதியின்பெருமையையே காட்டுகின்றது, அவர் இருநாளிருந்தும் காணவேண்டிய தெல்லாம் தண்டுலபதநியாயத்திலுணர்ந்து, தமது அனுபவ வழியால் நமது ஜனங்களின் நிலையை மேம்படுத்த முயற்சிப்பார் என்பதற்கு ஸந்தேஹமே கிடையாது. அவர் என்றும் ஸுகமாக தீர்காயுஸுடன் மேன் மேலோங்கி நமது அதிகாரியாயிருக்க ஈசன்திருவருள் புரியாதிரார் என்பது ஸத்தியம்.

உப்பின் குணம்.—வியாதியுடையவர்கள் தாமுண்ணுமுணவை உப்புக் குறைவாக விருக்க வுண்டால் வியாதி சீக்கிரமாக இலகுவாகும்; கரப்பான் கண்டு அவஸ்தைப்படுங் குழந்தைகளுக்கு உப்பை யுணவில் போடவேண்டிய அளவில் நாலிலொருபாகமாகப் போட்டு, உணவைக் கொடுத்துவந்தால் கரப்பான் வெகுசீக்கிரமாக இலகுவாய்விடும் என்று ஐரோப்பிய டாக்டர்கள் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர். இந்து வைத்தியர்கள் நாட்பட்டுத் தீராதநோயாளிகளுக்கு மருந்து கொடுக்கும்போது உப்பில்லாப் பத்தியம் வைப்பது உப்பின் குணத்தை யறிந்தேயாமென்று தெரிகின்றது.

இராமாயண அகவல்

RAMAYANA AGAVAL

(முன்மாதத் தொடர்ச்சி)

வனப்பின் மிக்க வனிதையின் தந்தை
கனமுடை யரயன் ஜனக னிடத்திருந்
தோலையா மணத்தது ரிஷியிடத் துற்றது.
காலையிலெழுந்து மிதிலையைக் கிட்டினர்.

நோக்கினள் சீதையு மாடத்திருந்து
நோக்கின னிராமனும் சீதையென் மாதை,
இராமன் மனமது சீதையைச் சேர்ந்தது
இராமற் சேர்ந்தது சீதையின் மனமும்.
மன்னவர் குழாத்துள் மன்னவர் சபையுள்.

மன்மிகக் கொண்ட மூவரும் புக்கனர்.
இராமப் பெருமையை யிருடியுங் கூறினர்.
மராமரம் துளைத்த மன்னன் நோக்கினன்
சபையிடத் திருந்த சாபந் தன்னை.
சபையினர் கண்டார் இராமன் நோக்கம்.

எடுத்தான் கையில் எம்பிரான் வில்லைத்
தொடுக்குமுன் சரத்தை ஒடிந்தது சாபமும்.
சீதையும் களித்தாள் ஜனக னுடினன்
தாதைக் கெழுதினர் மணத்தின் ஓலை,
தந்தையர் அன்னையர் வந்தனர் கடிதினில்

எந்தையு மணந்தான் சீதையை அன்னையை;
அன்னையின் தங்கையர் தம்பியர் மணந்தார்,
மண்ணுளோர் களித்தனர்; மங்கைய ராடினர்;
தேவர் ஆர்த்தனர் துந்துமி முழங்கிய
காவலர் களித்தனர் அரக்கரும் அலறினர்;

இராவணன் பெருமை மிகவே குன்றிய
பராபர மன்னன் மணத்தின் அமயம்,
மணத்தின் மக்களும் மற்றுளோர் யாவரும்
ரணத்தின் வீரரும் நடத்தன ரயோத்தி,
வழியில் வீரன் பரசுந லிராமன்,

பழியே வாங்க வந்தே தோன்றினன்,
அவன் மத மடக்கி அவன்விற் கொண்டு
தவத்தின் மிக்க வருணனைக் கூவி,
சாபந் தந்து, 'சமயத் தழைப்பேன்'
கோபம் போக்கியோய் கொடுத்திடல் வேண்டும்

எனவே பணித்துத் தலைநகர் நோக்கினன்,
மனம் கொன் றோர்க்கருள் பங்கயக் கண்ணன்
'தஞ்சமென் றிறைஞ்சிய கைம்மலைக் கருளிய'
மஞ்சின் நிறத்தான் மலைமகள் மூத்தோன்
அறத்தினர் வாழும் அயோத்தி சேர்ந்தபின்

சுரத்தை நாடிக் கோசிகன் சென்றனன்.
பரதனும் துணைவனும் மாமன் அகத்தை
பரமன் நாடுவோர் ஆசைபோற் றேன்றிடும்
ஆசையால் நாடி அடைந்தனர் கொல்லோ,
ஆசை மனைவியர் அன்போடே கூட்டி

மயனு மிராமன் வன்மையை நோக்கி
தயாதன் அரசை அளித்திட நாடினன்
யாவரும் ஒப்பி நாளும் கணித்தனர்.
பாவம் போக்கிடு பரமன் களித்தனன் ;
சீதையும் மனத்தே பூரிப் பெய்தினள்.

மாதவள் கோசலை மனமும் மலர்ந்தது,
கேசியின் களிப்பிற் களவே யிலையாம்,
மாசில் சுமித்திரை ஆனந் தித்தனள்
ஊரெலாம் பாடின சிசுக்க ளாடினர்,
பாரெலாம் களித்தல் பூரிப் பெய்திய ;

இராவும் பகலும் இடைவிடா தேதான்
சராசரம்காக்கு மிளையோன் களித்தனன்;
தேவரும் தங்கள் துந்துமி முழங்கினர்,
தேவரின் அரசன் பூமழை பெய்தனன்.
விண்ணு ஆடிய ஆட்டி லோர்கால்.

மண்ணைக் கவ்விய கூனியென் மாது
கேசியின் தாதியள் அரசியை நாடி
கோசிகன் ஒத்து வந்தாள் சேர்ந்தனள்
அரசியும் களிப்பானா மளித்தாள்
மறத்தின் வழிச்செலுங் கூனியென் பாவி,

அரசியின் களிப்பை நொடியினின் மாற்றி
'பரதனுக் கரசை யளிடத்திட அரசனை
வரத்தாற் பணித்து வனம்செல விராமனை
வரத்தாற் செய்தி யெனவே பணித்தனள்,
அரசன் வரலும் வரமும் கேட்டாள்.

மரமே ஒத்து மன்னனும் சாய்ந்தனன்
மல்லன் மாஞாலத்து மக்கள் வாஞ்சை
கல்லின ரில்லையால் மகிபனென் செய்வான்
மூத்தோ னிருக்க இளையோன் ஆள்வது
பார்த்தோ ரிகழும் பழிமொழி யன்றோ ?

கேசியு மறியளோ நீதியா மிதனை ?
மாசில் அரசியும் மயக்கமி லறிவள்
பின்னையே னிவ்வணம் பிழையி விரங்கினள் ?
அன்னையைக் கொன்றிடத் தூண்டிடு மாசை
தாக்கிடில் ஞானியர் தவறிடு கின்றார்.

பூக்குடை யிருந்து இன்பம் துய்த்திடும்
அரசியோ ஆசையை அறவொழித் திடுபவள்
காம்பன் னிரண்டுடை கந்தனும் ஆசையான்
தன்தாரம் விடுத் தரணியம் சென்று
பொன்கர வள்ளியை மணந்தன னன்றோ ?

இந்திர பத்தினி யிளங்கொடி யிருக்க
இந்திர னகலிகை நாடின னன்றோ ?
சொந்தக் கன்னிய ரிருவ ரிருக்க
தந்திர மாகக் கோபிகா மாதரைக்
கூடின னன்றோ கண்ண பிரானும் ?

நாடிடு மங்கை துரோபதை யிருக்க
சுபத்திரை பங்குனன் நாடின னன்றோ?
அபய மேற்றிடு மறிதுயி லமர்ந்தோன்
நம்மக ளேற்ற தாசையா னன்றோ,
செம்மை நெறியை நீத்த தூரியன்.

நாட்டை நாடிய தாசையா னல்லவோ?
பாட்டனு மாசையைத் தவிர்த்தவ னல்லனே!
ஆகலின் ஆசையைத் தவிர்த்தவ ரில்லையால்,
நாகம் அணிந்திடு கேசியென் செய்வள்!
போதிலும் ஆசையைப் போக்கியோர் தானே.

ஆதி முதல்வன் அடியிணை யடைவார்,
"ஆசை யறுமின் ஆசைய றுமின்
ஈசனோ டாயினும் ஆசை யறுமின்,"
என்றே முதியோ ரியம்பின ராகலான்
நன்று யாசை நசித்திடல் நாடுவீர்.

இதுதான் நல்வழி இதுதான் நல்வழி
இதுவே ஈசனை எட்டிட நல்வழி. நிற்க.
ஓர்முறை ஈந்த வாக்கின் நீங்கிடில்
காரிருள் நிறைந்த நரகிற் சேர்த்திடும்.
நீதியீ தறிந்த நின்மல நெஞ்சினன்.

ஆதியை கான்செல விடுத்து மரம்போல்
பூமிமேற் சாய்ந்து புந்தியு மிழந்து
காமிபோல் வாடிக் கலங்கினன் மாதோ.
தந்தை வாக்கியம் கைப்பிடித் தொழுகல்
மைந்தர் கடமையால் கானகம் சென்றான்.

உலகை மடியிற் கொண்டிடு மீசன்,
நிலகம் போல்பவர் லக்குனன் சீதையும்
அண்ணல் பற்றினர் அருங்கா னகத்தே!
எண்ணம் கேசியின் கைகூ டியதாம்.
பத்தும் நாலும் வருடம் கழிக்கச்.

சித்தம் வந்து செப்பின னாகலான்
ஈரேழாண்டு இன்பமாய்ப் போக்க
பாரேழ் காக்கும் பாபான் சென்றான்
அரசை யிழந்து அன்னையைப் பிரிந்து
பரதன் நீத்துத் தந்தையைப் பிரிந்து,

லக்குனனோடும் லக்ஷ்மியோடும்
திக்கே தெரியாத் தண்டகா ரண்யம்
செய்தியைக் கேட்ட நகரச்செல்வரும்
மெய்யே வாடிடக் காலும் சோர
கன்றினைப் பிரிந்த கோவினை யொத்து.

குன்றின றிவும் கன்றிய கன்னமும்;
ஓடினர் வாடினர் தேடினரி ராமனை
கோடி மாந்தரும் இலக்குனன் நாடினர்,
இராமன் காண்டலு மின்ப மெய்தினர்,
மாமரம் துளைத்த மகிபனைச் செல்வரை.

அயோத்தியே யமைந்து அரணியம் புக்கனன்.
அயோத்தியு மொளியை யிழந்து காடாயது.
இடையனை யிழந்த ஆனினம் போல

இடையனை யிழந்தனர் அயோத்தியின் மாந்தர்.
நாகம் அணிந்த நம்பியி னருளால்

சாவோர் தன்னிடம் காக்கு கங்கையை
குகப்பிரான் படகில் குந்தியே தாண்டி
பகவா னடைந்தனன் சித்திர கூடம்
திருமால் பத்தரும் பிரமனின் பத்தரும்
இருவரின் மிக்க ஈச்வர பத்தரும்.

ஈச்வரன் தொழுதார் சீதையைத் தொழுதார்
பாஸ்கரன் ஒளியின் மிக்க காந்திகொள்
ஞானக் காந்தியர் வந்தவர் தொழுதார்.
ஞானச்செல்வனும் இன்போடிருந்தனன். நிற்க.
மூவர் பிரிவை மந்திரி சொல்லலும்

பாவ பூமியின் தயரதன் நீங்கினன்
சக்கிர வர்த்தியாய் ஜகத்தில் வாழ்ந்தும்
சக்கரக் கையானி ராமனைப் பெற்றும்
எல்லையில் தவத்தை யியற்றியே யிருந்தும்
தொல்லையின் மீட்கும் தனையர் நால்வரும்

அருகி லிலாது உயிரினை நீத்ததேன்?
அருவுரு வடியான் சாபமொன் றுளதாம்.
ஓர்கால் கானில் வேந்தன் தயரதன்
பாரினர் சூழ வேட்டை யாடையில்
ரிஷிமகன் ஒருவன் ஆற்றரு கடைந்து

ரிஷிக்சாத் தண்ணீர் மொண்டிடும் போழ்து
தயரதன் எய்த அம்பால் மாண்டனன்.
ஜயம்கொள் தசரதன் முனியிடம் சென்று
தப்பிதம் காத்து ஆண்டிட வேண்டினன்
தப்பிதம் காரா தன்னவன் அரசனை

'எனைப்போல் பிள்ளையை நீத்துச் சாதி'
எனவோர் சாபமும் ஈந்தனன் மாதோ.
பெரியோன் சாபமும் பலித்தது பலித்தது
பெரியான் மனத்தை வருத்தா திருமின்
போதிலும்,
விதிவந் திழுக்கின் வெல்பவர் யாவரே.

மதியால் விதிவெல லசாத்திய மசாத்தியம்
இராமன் பிரியலும் இலக்குனன் பிரியலும்
மாராமரம் துளைத்தான் தம்பியர் பிரியலும்
நார்களை யாண்ட நராதிபன் தயரதன்
சுரர்வாழ் சுவர்க்கம் சென்றனன் மாதோ.

செய்தியைப் பரத னறிதலும் தம்பியோ
டெய்தின னயோத்தி எழிலில் மாநகர்
தந்தையின் கடனைச் செய்தாயின பின்
தன்னனை கிட்டித் தாக்கினன் வசையால்,
அண்ணனை யழைக்க நாடினன் பின்னர்;

அண்ணனைக் காண ஓடின ரூரினர்.
குகனி னருளாற் கங்கையைத் தாண்டி
பகவான் வாழும் கூட யடைந்தனர்

பகவான் நோக்கினன் தம்பியர் மாந்தரும்.
தகப்பன் பிரிதலைக் கேட்டனன் வாடினன்

தகப்பனின் கருமம் செய்தாயின பின்
தகப்பனே யாய தயாபர னெழுந்து
தம்பியை நோக்கித் தயைபே கூர்ந்து
எம்பிநீ இங்கு எகிடலென்' னென
'நகர்க்குத் திருமி நகரையு மாள்வீர்

குகனுக் கருளிய சீதை மணாளா!
அல்லையேல் மாய்வேன் அடியினை யருகே,
கல்லை மாதாக்கிய காற்கீழ் மாய்வேன்
என்றனன் வேந்தன் பரதப் பெயரினன்.
கொன்றையின் மாலை கண்டத் தணிந்த

எம்பிரான் கேட்டுத் தம்பியை நோக்கி,
" தம்பி! தந்தையின் வாக்கைத் தாண்டின்
நம்குல மிழுக்கைத் திண்ணமா யடையும்
நம்பெய ரிழக்க இட்டமோ நினக்கு?
திருமிப் போய் நீ திருநக ரடைந்து

தருமம் தவறு தாசையு மாள்வாய்—"
எனலும் பரதன் என்பு நெக்குருக
மனத்தின் பத்தியால் மகிபனைப் பணிந்து,
" நீவாதிருப்பினும் நின் பாதத்தை
காவல் அளிப்பீ ரடியனே னுய்ய "

என்றே கூறி எம்பிரான் பாதம்
தன்னை நம்பியோர்க் கருள்வது மோக்ஷம்
வாங்கிப் பணிந்தான் மீண்டா னயோத்தி
தாக்கிடு பட்டம் பாதுகைக் களித்து
பாடிப் பணிந்து புரந்தனன் நாட்டை

நாடியோர்க் கருளு நம்பியின் தம்பி, நிற்க.
முழுநிலம் காக்கு முகுந்தன் முன்னும்
கழுவெனத் தூர்ச்சனர் காயு லக்குனனும்
சீதையும் பின்னுமா சிங்கம் யானை
பாதையிற் றிரியா பயங்கர காடி

கூறியதற் கிரையாகு மானும்
காரிருள் கனத்து வாழும் கானில்
நடந்தனர் களைத்தனர் களைதெளிந் தேகினர்
வடவை வாழும் மாயிரு கண்களும்,
அதன் கொழுந்தனைய படந்ததாம் சடையும்,

மதம்சொரி யானைவாழ் மலையெனு நடையும்,
மேகம் மேவிடு தலையதன் முடியும்,
மேகம் முழக்கம் மானும் குரலும்,
வேலையை யுரிஞ்சிடு விரிந்த வாயும்,
பாலையை யொத்துப் படர்ந்த மார்பும்,

சராசரம் அழிக்கு யமன்போன் றவனும்
விராடன் வந்தனன், சீதையைத் தூக்கினன்,
சென்றனன் வானில், சீதையு மலறினள்.

மன்மிகக் கொண்டான் எடுத்தான் சாபம்,
தொடுத்தான் வாளியைத் திடுக்கிட அரக்கன்!

விடுத்தான் சென்றது அரக்கன் துளைத்தது.
சீதையை விடுத்து எடுத்தான் சூலத்தை
மாதின் மணாளனைக் கொல்லவே விட்டான்
அக்கினி கக்கியே வந்தது சூலம்;
பக்கத் துற்றது இராமனும் பார்த்தான்,

வாளியை விடுத்தான் சூலக் கொன்று
காளியை யொத்த கருப்பனை யடைந்தது.
பார்த்தான் அரக்கன், இருவரைத் தூக்கி
ஆர்த்தான் இடியென சீதையு மஞ்சினள்.
வாளுரை நீத்துக் கரத்தினிற் கொண்டு

பாழரக் கன்றோள் பாழ்பட வெட்டினர்.
அரக்கனும் சென்றான் அரியின் உலகம்
அரனும் நடந்தா னரக்கரின் கானில்.
ஓமம் விரதம் தவம்கை வந்து
காமம் நீத்த சரபங்க மாரிஷி

குடிசையைக் கிட்டி அவரையு மோக்ஷம்
குடிபுகழ் செய்து அபயமு மளித்து
பஞ்சவடியடைந் தாச்சிரம் மியற்றி
தஞ்சமென் றோர்க்கருள் தயாபரன் வாழ்ந்தான்.

(ஸ்ரீராம னுற்பவச் சருக்கம் முற்றிற்று.)

(இராவணனுற்பவச் சருக்கம்)

தூணில் வெடித்தானைத் தொண்டர்க் கடியானை
வீணிற் றிரிவோரை வீட்பானைப் பேணிக்
கரியழைக்கச்சென்றானைக்கார் முகிலோன் றன்னை
பரிவுடனே பாடிப் பணி.

பாற்கடல் துயிலும் பராபரன் றந்த

நாற்றலைப் பிரமனின் தனயன் புலத்தியன்
தவம் பல வியற்றி தானஞ் செய்து
சிவத்தின் அன்பன் குபேரனை யீன்றனன்.
அளவிலாத் தவத்தை யன்னவ னியற்றி
அளகையம் பதியும் அளவிலா நிதியும்

உலகெலாம் நொடிதா னென்றிலே சுற்றும்
பலபுகட் புட்பக மோடெலாம் கொண்டு
இலங்கையில்வாழ்ந்தான் இணையொன்றின்றியே
திலகம் போல்பவன் குபேரன் மீதினில்
தந்தை விருப்பை வேறற வொழித்து

புந்தியில் லாதவர் போற்றிடு கோபம்
மனத்தினுட் கொண்டு மதத்துட னிடப்புறம்
தனயன் புகழ்கெடத் தான் நோக்கினனே
பார்த்தலும்கொடியனிற்புத்திரன்தோன்றினன்
தீர்த்தான் புலத்தியன் றீரொணாக் கோபமும்

மகிபன் புலத்தியன் மகிழ்ந் துளமாகி
மகிமை நாமமாம் விச்சிர வாகுவென்
றிட்டனன் பெயர்தான் இளங்கு ழவிக்கே.
திட்டமாய்ச் சகல நன்மையு மீந்து
போக்கினன் மைந்தனைப் புகழ்தவ மியற்ற.

சாக்கா லத்தருள் தயாபரன் றன்னைப்
போற்றி யிருந்தனன் விச்சிர வாகுவும்.
நாற்றிசை போற்றும் குபேரனீ தறிந்து
'தந்தையிற் றோற்றியோன் றந்தையே' யென்று
சிந்தையுற் கொண்டு செல்வனு மாய்ந்து

விச்சிர வாகுவின் விடுதியிற் சேர்ந்து
உச்சியிற் கரத்தை யேற்றி வணங்கி
"ஐயனே! அடியனைக் காப்பீ ரன்புடன்
செய்ய வாய்திறந்து செம்மொழி செப்பீர்",
எனலும், முனிவனும் இன்பமாய் நோக்கி,

"தனயனே! வாழ்தி தயாபர னருளுடன்"
எனவே வாழ்த்தினன் சாந்த தயையுடன்.
தினம்தினம் வந்து குபேரன் வணங்குவன்
பேர்பல படைத்த பிரமனின் தாஸனை.
ஓர்நாள் தனிகனும் ஒப்பிலா வனப்பினர்

மூவரக்க மாதரை முனிமுன் கொண்டுபோய்,
'தெய்வமே! இவரை யேற்றரு' ளென்றான்.
முனியு மேற்றன னரக்க மாதரை;
தனிமுதல் தாசனும் சென்று னிலங்கை
கணிகையர் மூவரும் முனியிடத் தன்பாய்

பணிவிடை யியற்றி பத்தியின் முதிர்ந்து
உத்தமர்க் குகந்த வுபசாரமும் செய்து
சித்தமும்மன்னவ ரடிக்கே செலுத்தி
வாழ்ந்து வந்தனர். வாழும் நாளில்
ஆழ்த்தும்சிந்தையை அறவே வொழித்து

உலகப் பற்றை உதறி யெறிந்து
கலக மாதரைக் கனவிலு நினையா
தீச்வரன் நாடியே விருந்த தவத்தினர்
ஈச்வரன் காண்டபின் மாதரைக் கூயி
'தினம்தினம் பணிவிடை த்வரு தியற்றிய

கனமுடைக் கணிகைகாள்! மனம்பூரித்தேன்
விரும்பும் வரத்தை விரையிற் கேண்மினே.
கரும்புவிற் கொண்ட மன்மதன் படைகாள்!
கேண்மினே சடுதியில் விரும்பும் வரத்தை.
மாண்மிகக் கொண்ட நங்கை மார்களே!"

எனவே இசைத்தலும், மாதரா ரெழுந்து
மனம்கொண் டிட்ட மகிபனைப் பணிந்து
எங்குல மேற்றிய ஈச்வா னனையராய்!
சங்கை யில்லாது கர்ப்பமும் தருவீர்.
ஐயனே! முனியே! அன்பனே!" எனலும்

செய்யவாய் திறந்து 'தந்தே' னென்றுன்.
மூத்தவள் புற்கடை முனியுடன் கலந்து
பார்த்தவர் பயப்படும் தசக்கிரீ வனையும்
கும்பகர் ணனையும் கருவுயிர்த் தனளே,
கும்பத் தனமுடை மாலினி யென்பாள்

ரிஷியுடன் கூடி நற்சகு னத்தில்
ரிஷிகள் போற்றும் விபீஷணன் பெற்றுள்
கடைசி மகளிரும் வாகை யென்பவள்
கடைசியில் முனிபை அன்புடன் புல்லி
கடைகெட்ட வளாம் சூர்ப்ப நகையையும்

மடையனும் கரனையும் சீர்கெடப் பெற்றுள்.
பிள்ளைகள் நான்கு பெண்சூர்ப் பநகையாம்
பள்ளிக் கனுப்பி படிப்பும் போதித்
தாறு கலைகளும் நான்கு வேதமும்
காரின் நிறத்தான் மைந்தனின் பெருமையும்

யாவும் கற்பித் தந்தவிச் ரவாகும்
சாவின் கூற்றும் பிரமனைக் குறித்து
தவம்பல வியற்ற தனையரை யனுப்பினுன்.
தவம்பல வியற்றினர் தனையர் நால்வரும்.
ஆயிரம் ஆண்டு இனிதிற் செல்லவும்

மாயிரு ஞாலத்தும் பிரமன் தோற்றிலன்
ஆற்றெருணுக் கோபம் அண்ணனும் கொண்டு
ஆற்றவோ டோர்தலை அடியுடன் கொய்து
தீயினி விட்டு ஆகுதி யீந்தான்.
மாயிரு ஞாலன்றில தய்யனும் தோற்றிலன்

ஆயிர மாண்டிற் கோர்சிர மாக
மாயிரு ளகல மன்னனும் கொய்தான்
மீந்தலோர் தலையைக் காய்ந்திடச் செல்லையில்
சாந்தன் பிரமனும் சடுதியிற் றேற்றினன்
கன்னல் மொழியாள் கவியர சுடன்வா

அன்னவா கனத்தி லமர்ந்து பிரமன்
நன்னய மாக பிரசன்ன மாகலும்
மன்ன னிராவணன் மாண்புடனெழுந்து
கைசிரங் கூப்பி மூவ்வலம் வந்து
மைநிறம் படைத்த மால்மக னடியில்

மரமென விழுந்து தன் மணிமுடி தாழ்த்தி
சரமாரி யென்னத் துதிமழை பொழிந்தான்
அன்னவா கன்னும் அன்பர்க் கெளியனுய்,
"சொன் னமுடியறுத் தருந்தவம் புரிந்தனை
மய்ய லுடையாய் மனமு மூவந்தேன்

கொய்யக் கொய்ய முளைத்திட தலைகள்
மற்று நீ
வேண்டும் வாத்தை விளம்புதி மன்னவ
ஈண்டுனக் கேயான் ஈந்திடுவே" னென்
றறைதலும் வேந்தனடியிணை தொழுது,
"திரை கட லுடுத்த வித்தேவி பூமியும்

விசேஷக் குறிப்புகள்

NEWS AND NOTES

கார்போரேஷன் புதிய கட்டடத்தின் வரலாறு.—ரிப்பன்பில்டிங்க்ஸ் என்று பெயரிடப்பட்டிருக்கும் புதிய கட்டடம், சென்னை கார்பொரேஷனுக்காகக் கட்டப்பட்டதாகும். இக்கட்டிடத்திற்கு அஸ்திவாரக்கல் 1909-ம் வருஷம் டிஸம்பர் மாதம் 11-ந் தேதி யன்று அப்போது இந்தியாவில் கவர்னர் ஜனரலாயிருந்த லார்டுமிண்டோ அவர்களால் நாட்டப்பட்டது. இக்கட்டடமானது, சென்னைபீபிள்ஸ்பார்க்கின்தென்மேற்குமூலையில் நகரத்தின் மத்தியில்கிழக்குமேற்கில் 252 நீளமும், தெற்குவடக்கில் 126 அடி நீளமும், மூன்று தளங்கள் உள்ளதுமாய் இருந்து வருகின்றது. பூமிமட்டதிற்கு 132 அடி உயரத்தில் மணிக்கூண்டு ஒன்றும் அக்கட்டடத்தில் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. 8-அடிச்சுற்றளவுள்ள கடியாரமொன்றும் அந்த சிகரத்தில் வைக்கப்படும். முதல் தளத்தில் 16 அறைகள் இருக்கின்றன. அவற்றின் மொத்த விஸ்தீரணம் 25,500-சதுர அடி. இரண்டாவது தளத்தில் 22 அறைகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மூன்றுவது தளத்திலும் 20 அறைகள் இருக்கின்றன. கௌன்ஸில் மீட்டிங் கூடுவதற்கான ஸ்தலம் மூன்றும் தளத்திலே ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த கட்டடத்திற்குப் பிடித்திருக்கும் செலவு மொத்தம் 6,47,000 ரூபாய். இன்னும் ஒரு லக்ஷம் ரூபாய் செலவில், "முனிஸிபல் சோதனைச் சாலை" யொன்று இக்கட்டடத்தையொட்டி அமைக்க வேண்டுமென்று உத்தேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நமது மாக்ஷிமைதங்கிய வைஸ்ராய், லார்டுஹார்டிஞ்சு அவர்களால் நவம்பர்மீ 26உ திறந்துவைக்கப்பட்ட இக்கட்டடத்தின்போடகிராப் படம்கூடிய சீக்கிரம்நமது போதினியில் வரும்.

***

பெரும் பணக்காரி.—இப்போது ஆஸ்டிரியாவில் அமெரிக்கப் பிரதிநிதியா யிருப்பவரது மனைவியான மிஸஸ் பிரடெரிக் கோர்ட் லாண்ட் பென்பீல்ட் என்பவரே மிகுதியாக இன்கம்டாக்ஸ் வரி கட்டுகின்றவராம். இவரது சொத்தின் மதிப்பு ஒரு கோடியே நாற்பது லட்சம் பவுண்டாம். இவர்க்கு அச்சொத்திலிருந்து வருஷந்தோறும் ஏழு லட்சம் பவுண்டு வருகின்றனவாம். இவர் செலுத்தும் வரியின் தொகையோ 49,000 பவுண்டாம்.

***

ஒருபுதுவகைத் தந்தம்.—பிரான்சு தேசத்திலுள்ள கவுடான் காட்டில் ஹய்பீனு என்னுமொரு வகைச் செடியிருக்கின்றது; அச்செடியினது பழத்தின் சத்தைக் காற்றில் உலரச்செய்தால், அஃது இறுகி இயற்கைத் தந்தம் போலிருக்கின்றதாம்.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்து அக்கிராசனாதிபதி காலஞ்சென்றார்:—மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்து நிரந்தர அக்கிராசனாதிபதியாய் காலஞ்சென்ற ஸ்ரீமான் பொ. பாண்டித் துரைசாமித் தேவரவர்களுக்குப் பின் இருந்து வந்த மிஸ்டர் P. S சுப்பிரமணிய ஐயர் கடந்த திங்கட்கிழமை (24-11-13) மதுரையில் இறந்துபோனார் என்று அறிந்து மிகவிசனிக்கிறோம்.

***

தென் இந்திய ரெயில்வே.—கொள்ளிடம் ஷ இடங்களில் உடைப்புகள் சரியாகச் சீர்திருத்தப்பட்டன. நாளது மீ 12உ முதல் போட்மெயில் முதலான வண்டிகள் நேராகவே தூத்துக்குடிக்குச் செல்லும்.

***

விலையுயர்ந்த குள்ளநரிகள்.—அமெரிக்காவிலுள்ள கானடா தேசத்துக் கிழ்ப்பகுதியில் 125 குள்ளநரிகள் அலாஸ்காவிலிருந்தும், லகாக்வேயிலிருந்தும் தருவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன; அவற்றின் மதிப்பு 20,000 பவுண்டாம்; அவற்றுள் ஒரு ஜதைக் குள்ளநரிகளின் மதிப்பு 2000 பவுண்டாம்.

***

பெருவில் பூகம்பம்.—ந்யூயார்க் தென் அமெரிக்காவிலுள்ள பெரு என்ற நாட்டில் பூகம்பமுண்டாகி ஒரு மாகாணம் சேதமாய் விட்டது. 120 பெயர்கள் இறந்துவிட்டதாகத் தெரிகிறது. இன்னும் நூற்றுக் கணக்கானவர்கள் இறந்திருக்கலாமென்று பயமாயிருக்கிறது. 10 சிறிய பட்டணங்கள் நாசமாய் விட்டன.

***

ஒரு நிலக்கரிச் சுரங்கவிபத்து.—இங்கிலாந்திலுள்ள கார்ன்வால் ஜில்லாவிலிருக்கும் கார்டிப் என்னும் நகரத்து நிலக்கரிச்சுரங்கத்தில் திடீரென்று சென்றமாதத்தில் ஒரு தீவிபத்துண்டாயது. அப்போது அதில் 981-பேர் வேலைசெய்து கொண்டிருந்தனர். அவர்களுள் 417-பேரிறந்துபோயினர். இவ்வளவு பெரிய விபத்து சுரங்கங்களில் 70-வருஷ காலமாகவுண்டானதேயில்லையாம்.

***

ஸ்டீமர் "டுவின்கர்ன்" எரிந்துபோய் விட்டது.—பெட்ரோலியம் எண்ணெய் ஏற்றிக்கொண்டு தூத்துக்குடிக்குப் போன "டுவின்கான்" என்னும் ஸ்டீமர் தூத்துக்குடி துறைமுகத்தில் சென்றமீ 5உ தீப்பிடித்து எரிந்து போய்விட்டது! சீப் இன்ஜினீர் இரண்டாவது இன்ஜினீர், காப்டினுடைய பெண்சிசு, ஆயாள், இரண்டு வேலைக் காரர்கள்—ஆகிய இவர்கள் எல்லாம் தீக்குப் பயந்து சமுத்திரத்தில் விழுந்து இறந்தனர்கள். அங்கிருந்த பெட்ரோலியம் எண்ணெய் பர்மா ஆயில் கம்பேனியாரைச் சேர்ந்தது. ஸ்டீமரும் ஷ கம்பெனியாருக்குச் சொந்தம். போர்ட் ஆபீசாருடைய குமாரனும் மாண்டுபோயினன். பர்மா ஆயில் கம்பெனிக்கு 2 லக்ஷம் ரூபாய் நஷ்டம் என்றும் அறிகிறோம்.

***

ஓர் நூதன கட்டடப்பிரவேசச்சிறப்பு.—பழைய தமிழ் நூல்களில் சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ள நன்னன் என்னும் வேளிர் தலைவன் ஆட்சிசெய்த நகரமாம் செங்கண்மா என்னும் செங்கத்தில், டெபுடிதாசில்தார் ஆபீஸ் வெகுகாலமாக ஒரு சிறிய கட்டடத்திலிருந்து நவம்பர்மீ 5உ புதிய கட்டடத்திற்கு மாற்றப்பட்டது. இப்புதுக் கட்டடவேலை அனேக இடையூறுகளால் தடைபட்டு 6 வருஷ காலத்தில் நடந்தேறியிருப்பதை நோக்கி, நூதன ப்ரவேசம் வெகு சிறப்பினதாக நடத்தப்பட்டது என்று தெரியவருகிறது. அன்றையதினம் அச்சங்கமாவில் உள்ள இந்து மஹமதிய ஆலயங்களுக்கு அபிஷேகம் செய்வித்தும், ஏழைகள் சுமார் மூவாயிரம் பேருக்கு உணவும் உடையும் கொடுத்ததுமன்றி, பாடசாலைச் சிறுவர் சிறுமியர்களுக்கும் சிற்றுண்டி, பரிசு முதலானவைகள் அளித்தார்கள் என்பது மிகவும் மனச்சந்துஷ்டியை உண்டுபண்ணுகிறது.

***

இறந்தவன் பிழைத்தான்.—காலரா வியாதியால் பீடிக்கப்பட்ட நடுத்தர வயதுள்ள ஒருவன் சென்றமாதத்தில் கல்கட்டாவில்காளிகட்டத்திலுள்ள மயானத்திற்குக் கொண்டுபோகப்பட்டு, அவனுடைய தேகத்தில் அக்கினியை வைத்துக்கொளுத்தத் தயாராக இருந்தார்கள். அச்சமயம் அந்த மதனின் கண்ணைத் திறந்து "தாகமெடுக்கிறது. கொஞ்சந் தண்ணீர் கொடுங்கள்" என்று கேட்டான். அவனை அங்கிருந்து உடனே வீட்டிற்குக் கொண்டு வந்தார்கள். அவன் இப்பொழுது சிகிச்சையிலிருக்கிறான்.

***

பஞ்சாப் ஐக்கியநாணயச் சங்கங்கள்.—பஞ்சாப்பிலுள்ள விவசாயச் சங்கங்களின் நடைமுதல் பணம் 80 லட்சம் ரூபாய். ஸெண்ட்ரல் பாங்கிகள் யூனியன்கள் இவைகளின் மொத்தநடை முதல் பணம் 28 லட்சம் ரூபாய். சென்ற வருஷத்தில் மெம்பர்கள் 100-க்கு 45 ஆக அதிகமானார்கள். மூலதனம் மொத்தத் தொகை 100-க்கு 72 ஆக அதிககரித்தது. மற்ற இந்திய மாகாணங்களைவிட பஞ்சாப்பில் இப்பொழுது அதிக சங்கங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. வட்டிக்குக் கடன் கொடுப்பவர்களின் சங்கியை நாளுக்கு நாள் அதிகரித்து வருகிறது. வட்டிக்குக் கடன் கொடுப்பவர்களை மேற்கண்ட சங்கங்களில் அவர்களுடைய பணத்தைப்போடச் சொல்லி அவர்களுக்குத் தக்கபடி வட்டி கொடுத்து வரும்படியான பிரயத்தனக்கள் செய்யப்படுமென்று காண்கிறது.

பிருஹதீசுவரர் கோயில், தஞ்சாவூர்

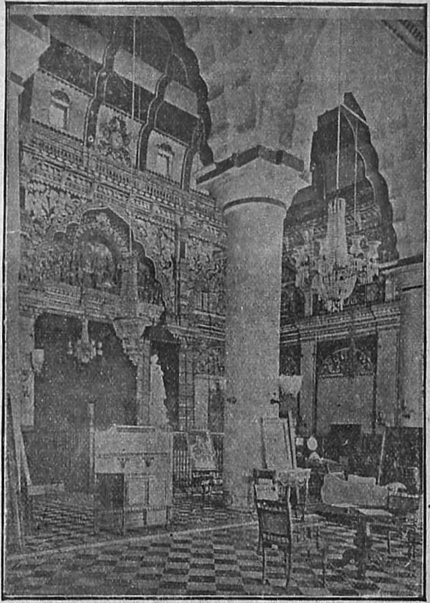

தஞ்சாவூர் அரண்மனை உப்பாகம்